கடவுள் துணை.

திருப்பாடற்றிரட்டு.

தாயுமானசுவாமிகள்

திருவாய்மலர்ந்தருளியது.

இஃது

எம். வி. நாயடு அண்டு கம்பேனியாரால்

தமது

டிவைன் அச்சுக்கூடத்திற்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

சென்னை.

1905.

சிவமயம்.

தாயுமானசுவாமிகள்
சரித்திரச்சுருக்கம்.

புண்ணிய பூமியாகிய இப் பரதகண்டத்திலே, தென்னாடுகள் பலவற்றினுஞ் சிறந்ததும், திவ்விய க்ஷேத்திரங்கள் நிறைந்து விளங்குவதுமாகிய சோழமண்டலத்திலே, வேதாரணியம் என்னும் வடமொழிப் பெயரையுடைய திருமறைக்காடாகிய சிவஸ்தலத்திலே, சற்றேறக்குறைய ௨௦௦-வருடங்களுக்கு முன்னே, வேளாண் குலத்திலே, குரு லிங்க சங்கம பத்தியிலே சிறந்தவராய்க் கேடிலியப்பப்பிள்ளை என்பவர் ஒருவர் இருந்தார். அவராலே அந்தச் சிவஸ்தல விசாரணை நடத்தப்பட்டு வந்தது. அக்காலத்திலே திரிசிரபுரத்திலே செங்கோல் நடாத்திய விஜயரகுநாத சொக்கலிங்க நாயகர் என்பவர் கேடிலியப்பப்பிள்ளையினுடைய நற்குணங்களையும் கணக்கு வல்லமையையும் கேள்விப்பட்டு, அவரை வரவழைத்துப் பரீக்ஷித்து, அவருக்குத் தமதரண்மனையில் பெரிய சம்பிரதி யுத்தியோகங் கொடுத்தனர். அக் கேடிலியப்பப்பிள்ளை சந்ததி யில்லாதவராய் வருந்திய தமயனாரை மகிழ்விக்கும்பொருட்டுத் தம்முடைய ஒரே புத்திரனான சிவசிதம்பரப்பிள்ளை என்னும் குமாரனை அவருக்குக் கொடுத்துவிட்டனர்.

பின்பு தம் மரபு விளங்கவேண்டி தமக்குச் சந்ததி யுண்டாக அருள்புரியும்படி அந்தத் திரிசிரபுரத்திலே எழுந்தருளியிராநின்ற தாயுமானேசுவரரைத் தரிசித்துக்கொண்டுவந்தனர். அக்கடவுளின் திருவருளினாலே ஓ ராண்பிள்ளை பிறந்தது. அதுகண்டு தந்தை மகிழ்ந்து அக்கடவுளுக்குக் காணிக்கை முதலானவை செலுத்தி,

குமாரனுக்குத் **தாயுமா**னவர் என்கின்ற அக்கடவுளரது திருநாமத்தையே சூட்டினர். அந்தத் தாயுமானவர் தந்தை செய்யு முயற்சியளவிற் கதிகமாகவே கீர்வாணம் தமிழ் முதலிய பாஷைகள் கற்று கல்வித்தேர்ச்சியிலே சிறந்தவரானர். உண்மை, அன்பு, பொறுமை, அடக்கம், இரக்கம் இவைமுதலிய நற்குணங்க ளெல்லாம் அவரோடு கூடவேவளர்ந்தன. ஒரு அஞ்ஞானியினது மனமானது நிலையில்லாத செல்வப்பொருளை எப்படிப் பற்றிநிற்குமோ அப்படியே இவரது மனமானது தத்துவப் பொருளையே விரும்பிநின்றது. அப்படி யிருக்கையில், திருமூலநாயனர் மரபிலே எழுந்தருளிய மௌனதேசிகர் என்பவர் ஒருகால் தாயுமானவரைச் சந்தித்து, அவரது அதிதீவிர பக்குவத்தைக்கண்டு, வேதாகமங்களின் முடிவான தத்துவப் பொருளை உபதேசித்தருளினர். அன்றுதொட்டுத் தாயுமானவர் தமது ஞானசாரியரிடத்தே பத்திமிகுந்து அவர் வுபதேசப் பொருளைச் சிந்தித்துத் தெளிந்து, தினந்தோறும் தக்ஷிணமூர்த்தி சந்நிதியிலே நிஷ்டை செய்துகொண்டு வந்தனர். சிலகாலஞ் சென்றபின்பு தமது பிதாவான கேடிலியப்பப்பிள்ளை என்பவர் தேகவியோகமடைந்தார். அதனலே தாயுமானவர் தந்தையினது லௌகிகத் தொழிலைத் தாம் பார்த்துவர விருப்பமில்லாதவரா யிருந்தும் அரசனது வேண்டுகோளால் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டியதாயிற்று. அரசன் முதலிலே அவரை ஞானவானென்று அறிந்திலனுயினும் கேடிலியப்பப்பிள்ளையினும் இவர் யோக்கியர் என்று நன்கு மதித்து மிகவுஞ் சிறப்புடனே வைத்திருந்தனன்.

இப்படி யிருக்கையில், கழைக்கூத்தனுடைய கருத்து உடற்காப்பிலும், அவனது செய்கை கூத்திலும் எப்படி வைக்கப்பட்டிருக்குமோ அப்படி தாயுமானவரது கருத்து சிவத்திலும், அவரது செய்கை லௌகிகத்திலும் வைக்கப்பட்டிருந்தன. இப்படியே சில நாட்கள் கழிந்ததன்மேல் விவேகியாகிய அரசன் அவரிடத்தே விளங்கிய அபூர்வமான சில செய்கைகளைக் கண்டு வுடனே அச்சமும் அன்பும் உடையவனுய், அவரை அழைப்பித்து உயர்ந்ததோர் ஆச

னத்தின்மேல் இருந்தருளச்செய்து, "சுவாமீ ! உமக்கு ஊழியம் செய்யத்தக்கவனாகிய அடியேன் இதுகாறும் உமது மகிமையைக் கண்டறிய மாட்டாதவனாய் ஒன்றுக்கும் பற்றாத உம்மை எனது ஊழியத்திலே வைத்திருந்த பெருங்குற்றத்தைக் கிருபாமூர்த்தியாகிய தேவரீர் பொறுத்தருளி, இன்று முதலாக அடியேனால் ஆக வேண்டியவற்றைச் செய்வித்துக்கொண்டு, நிஷ்டைக்குக் குறைவு படாமல் இருந்தருளலாம்" என்று வேண்டிக்கொண்டனன். அது கேட்டுத் திருவுளமகிழ்ந்து தாயுமானவர் அன்றுமுதலாக அலைவற்ற ஞானயோகத்திலே அறிவைச் செலுத்தி, சிவபெருமானையும் ஞானாசிரியரையும் அற்புத சின்மய மதுரமான தமிழ்ச்செம் பாடல்களாற் றுதிசெய்து வந்தார்.

இவ்வாறு நிகழுகையில் அரசன் சிவபதமடைய, அவ்வரசன் மனைவி தாயுமானவரது திருமேனியின் பொலிவைப் பற்றியும் முக வசீகரத்தைப் பற்றியும் பலரால் பலமுறை கேள்விப்பட் டிருந்தவளாதலால், உடனே அவரை வரவிட்டுக் கண்களிகூர நோக்கி, கேள்விப்பட்ட வளவினும் அவரது பொலிவு அதிகமாய் விளங்கக் கண்டு உளமருண்டு, அவரைத் தன் னரசாட்சிக்குத் தலைவராக்கவும், தன்னால் விரும்பப்பட்ட தகாத செய்கைக்கு உடன் படுத்தவும் தான் கொண்டகருத்தை அவருக்குக் குறிப்பித்தாள். அவள் கருத்தை யறிந்த தாயுமானவர் உடனே ஓ ருபாயவழியினாலே அங்கிருந்து தம்மை விடுவித்துக்கொண்டு, விரைந்து அவள் அரசாட்சியி னெல்லையைக் கடந்து, இராமநாதபுரம் சேர்ந்து அங்கெழுந்தருளியிருந்தனர். இச் செய்தி சிவசிதம்பரப்பிள்ளையின் செவியை யடைந்த மாத்திரத்திலே அவரும் தன் சிறியதாய் குமாரரான அருளையப் பிள்ளையும் தம்மைத்தேடிக் கண்டுபிடித்துச் சந்ததி விளங்கவேண்டு மென்னுங் கருத்துக்கொண்டு, திருக்கலியாணஞ் செய்யும்படி முயற்சி செய்தார்கள். தாயுமானசுவாமிகளுக்கு அது விஷயத்திலே சிறிதும் திருவுள மில்லாதிருந்தும், தமயனாரது வேண்டுதலின்

மிகுதியினுலே உடன்பட்டார். சில வருடத்திற்குள்ளே பத்தினியார் ஓராண்பிள்ளையைப் பெற்றுவைத்துச் சிவபதம் அடைந்தார். அந்தப் பிள்ளைக்குக் கனகசபாபதிப் பிள்ளை என்று பெயரிடப்பட்டது. அது முதலாகத் தாயுமான சுவாமிகள் கௌபீனத்தோடே பரிசுத்த சிவஸ்தலங்கள்தோறும் சஞ்சரித்துக்கொண்டு, இவ்வுலகத்திலுள்ள மனிதர்களெல்லாம் மெய்ஞ்ஞான ஒளியைப் பெற்று அஞ்ஞான விருளினின்று நீங்கி உய்யும் பொருட்டுப் பலவகைப்பட்ட அற்புதமான பாடல்களைத் திருவாய்மலர்ந்தருளினுர். அருளையர் என்பவரும் அவரிடத்தே தத்துவோபதேசம் பெற்று அவரை விட்டு நீங்காமல் பணிவிடை செய்துகொண்டு வந்தார்.

தாயுமானசுவாமிகள் அகண்டபரிபூரண சச்சிதானந்த சொரூபமாகிய சிவத்திலே கலந்தபின்பு, அருளையசுவாமிகள் அகவற்பாவினுலே குருவைத் துதித்துச் சிவயோகத்திலே யிருந்து தமக்குப்பின் பக்குவப்பட்டு வரும் அடியார்களுக்கு அனுக்கிரகஞ் செய்யும் விதம் மேற்படி கனகசபாபதிப் பிள்ளைக்கு அபிஷேகம் செய்தருளினுர்.

இக் குருபரம்பரையில் தஞ்சைமாநகரத்துக்குக் கீழ்ப்பால் அன்னப்பன் பேட்டையிலுள்ள தாயுமானவர் மடத்திலிருந்த அம்பலவாண சுவாமிகளுடைய அடியார் கூட்டத்திலே ஒருவராகியும் அந்த ஆதீனத்துக்கு உரியவராகியும் உள்ள எடுத்துக்கட்டி அருணசல சுவாமிக ளிடத்திலிருந்த ஆதீன புஸ்தகத்தையும், மற்றும் சில புஸ்தகங்களையும் அழைப்பித்து ஒப்பிட்டு இப் புத்தகத்திலுள்ள பாடல்கள் ஆதியில் அச்சிடப்பட்டனவாய்த் தெரியவருகின்றது.

தாயுமானசுவாமிகள் சரித்திரச் சுருக்கம்

முற்றிற்று.

ஓம்.

தாயுமானவர்

தன்மயமான சமயத்தில்

அவர தருள்பெற்ற மாணாக்கர்க ளியற்றிய

பாடல்கள்.

கோடிக்கரை ஞானியார்.

துகளறுசாலிவருடமாயிரத்தைஞ்ஞூற்றொடெண்பத்தொன்றுதொ
மீகுசுபகிருதாம்வருடந்தைமாதம்வெண்மதிவாரநாள்விசாக [டரு
மகிமைசேர்பூர்ணதிதியினிலருத்தமண்டலசமையத்திற்கங்கை
திகழ்கரையதனிற்றாயுமானவனார்சிவத்தினிற்கலந்தநற்றினமே.

அருளைய சுவாமி.

உலகினுக்கணியாமிராமநாதபுரத்துயர்நறைவாவியின்குணபால் [த்
மலர்நிறைவனத்திற்சிவத்துறுநிட்டைமருவிமெய்யொருவிவேதாந்த
திலகிய பொருளாய்வானமாய்நிறையு மெந்தையேயெனதுபந்தமும்
போய், நிலையுறநினது திருவருளளிப்பாய்நின்மலானந்தமேபோற்றி.

ஆமைபோலுமைந்தடக்கியனலோரைந்தினடுவிருந்து
நாமரூபமற்றதுவாய்நாடற்கரிதாய்ஞானசிவ
யோமமௌனவுன்மனைக்குமேலாய்நிறைந்தவோருணர்வே
தாமேதாமாய்நிறைதாயுமானசிவத்தின்சரண்போற்றி.

வாலையானந்த சுவாமி.

தேனுறுவாவிகுணதிசையதனிற்செறிந்திடுநந்தனவனத்திற்
றீனமில்லாதசிவத்தொடுசிவமாய்ச்சேர்ந்திடச்சிறந்திறந்திலக்கம்
பானுவிற்றிகழவெண்கருப்பூரமலையெரிபடர்ந்திடுமொளியாய்
வானெனநிறையுந்தாயுமாஞ்சிவமேவாழிநின்மலர்ப்பதம்வாழி.

கரபாத்திர சுவாமி.

சூழுமுச்சுழுத்திபாழெனவுணர்த்தித்துரியமீதுற்றசூனியமாம்
பாழையுங்கடந்தவறிவுநீயென்றேபகர்ந்தருள்புரிந்தினிப்பிறவா
வாழ்வையுமளித்தசற்குருமணியேமறைசையிலுதித்தெழுமருந்தே
தாழ்வுளேனையிங்கிருத்தியெங்கொளித்தாய்தந்தையுந்தாயுமா
[னவனே.

சைதன்னியானந்த சுவாமி.

கங்கைமுதற் புண்ணியதீர்த் தங்கட் கெல்லாங்
காசினியிற் றேவதா வாவி யென்னு
மங்களலட் சுமிதீர்த்தக் கரையின் கீழ்பால்
வளம்பெறுநந் தனவனப்பூங் காவி லென்றுந்
தங்குசதா நிட்டைபர ராச வுள்ளந்
தனினினைந்து வில்வமர நீழ லின்கண்
டிங்களெனப் பூரணமாந் தாயுமான
சிவமேநின் பொற்கழலென் சிரமேற் கொள்வேன்.

சிவமயம்.

நூலினுட்பிரிவு.

வாலையானந்த சுவாமி.

தேனுறுவாவிகுண திசையதனிற்செறிந்திடுநந்தனவனத்திற்
றீனமில்லாதசிவத்தொடுசிவமாய்ச்சேர்ந்திடச்சிறந்திறந்திலக்கம்
பானுவிற்றிகழவெண்கருப்பூரமலையெரிபடர்ந்திடுமொளியாய்
வானெனநிறையுந்தாயுமாஞ்சிவமேவாழிநின்மலர்ப்பதம்வாழி.

கரபாத்திர சுவாமி.

சூழுமுச்சுழுத்திபாழெனவுணர்த்தித்துரியமீதுற்றசூனியமாம்
பாழையுங்கடந்தவறிவுநீயென்றேபகர்ந்தருள்புரிந்தினிப்பிறவா
வாழ்வையுமளித்தசற்குருமணியேமறைசையிலுதித்தெழுமருந்தே
தாழ்வுளேனெனையிங்கிருத்தியெங்கொளித்தாய்தந்தையுந்தாயுமா
[னவனே.

சைதன்னியானந்த சுவாமி.

கங்கைமுதற் புண்ணியதீர்த் தங்கட் கெல்லாங்
காசினியிற் றேவதா வாவி யென்னு
மங்களலட் சுமிதீர்த்தக் கரையின் கீழ்பால்
வளம்பெறுநந் தனவனப்பூங் காவி லென்றுந்
தங்குசதா நிட்டைபர ராச வுள்ளந்
தனினினைந்து வில்வமர நீழ லின்கண்
டிங்களெனப் பூரணமாந் தாயுமான
சிவமேநின் பொற்கழலென் சிரமேற் கொள்வேன்.

தாயுமானசுவாமிகளின் ஜனனகுடும்ப முதலியன.

1. வேதாரணிய சிவஸ்தலம். 2. தக்ஷிணமூர்த்திசந்நிதி. 3. கேடிலியப்பபிள்ளை. 4. ஷை யாரின் மனைவி. 5. ஷை யாரின் பிரதம புத்திரரான சிவசிதம்பரபிள்ளை. 6. திரிசிரபுரத்தரசரான விஜயரங்கநாத சொக்கலிங்க நாயகர். 7. ஷை அரசரின் மனைவி. 8. கேடிலியப்பப் பிள்ளையின் வரப்பிரசாத த்விதிய குமாரரான தாயுமானவர். 9. தாயுமானவர் குருவான மௌனதேசிகர். 10. தாயுமானவரின் சிறியதாயார் குமாரர் அருளையப்பிள்ளை. 11. தாயுமானவர் மனைவி. 12. தாயுமானவர் குமாரராகிய கனகசபாபதிப்பிள்ளை.

தாயுமானவர் உபதேசம்பெற்றது.

நாயனைக் காம்பிலி அரசன் சிம்மாசனத்தி லிருத்தி வணங்கியது.

தாயுமானவர் நிஷ்டை யிலிருப்பது.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

தாயுமானசுவாமிகள்பாடல்.

திருவருள்விலாசப் பரசிவவணக்கம்.

ஆசிரியவிருத்தம்.

அங்கிங் கெனைதபடி யெங்கும் ப்ரகாசமா
யானந்த பூர்த்தி யாகி
யருளொடு நிறைந்ததெது தன்னருள் வெளிக்குளே
யகிலாண்ட கோடி யெல்லாந்
தங்கும் படிக்கிச்சை வைத்துயிர்க் குயிராய்த்
தழைத்ததெது மனவாக் கினிற்
றட்டாம னின்றதெது சமயகோ டிகளெலாந்
தந்தெய்வ மெந்தெய் வமென்
றெங்குந் தொடர்ந்தெதிர் வழக்கிடவு நின்றதெது
வெங்கணும் பெருவ ழக்கா
யாதினும் வல்லவொரு சித்தாகி யின்பமா
யென்றைக்கு முள்ள தெதுமேற்
கங்குல்பக லறநின்ற வெல்லையுள தெதுவது
கருத்திற் கிசைந்த ததுவே
கண்டன வெலாமோன வுருவெளிய தாகவுங்
கருதியஞ் சலிசெய் குவாம். (௧)

ஊரனந் தம்பெற்ற பேரனந் தஞ்சுற்று
முறவனந் தம்வி னையினு
லுடலனந் தஞ்செயும் வினையனந் தங்கருத்
தோவனந் தம்பெற் றபேர்
சீரனந் தஞ்சொர்க்க நரகமு மனந்தநற்
றெய்வமு மனந்த பேதந்
திகழ்கின்ற சமயமு மனந்தமத னுன்ஞான
சிற்சத்தி யாலு ணர்ந்து
காரனந் தங்கோடி வருஷித்த தெனவன்பர்
கண் ணும்விண் ணுந்தேக் கவே
கருதரிய வானந்த மழைபொழியு முகிலைநங்
கடவுளைத் துரிய வடிவைப்
பேரனந் தம்பேசி மறையனந் தஞ்சொலும்
பெரியமௌ னத்தின் வைப்பைப்
பேசரு மனந்தபத ஞானவா னந்தமாம்
பெரியபொரு ளைப்ப ணிகுவாம். (உ)

அத்துவித வத்துவைச் சொற்ப்ரகா சத்தனியை
யருமறைகண் முரச றையவே
யறிவினுக் கறிவாகி யானந்த மயமான
வா தியை யநா தி யேக
தத்துவ சொரூபத்தை மதசம்ம தம்பெறுச்
சாலம்ப ரகித மான
சாசுவத புட்கல நிராலம்ப வாலம்ப
சாந்தபத வ்யோம நிலையை
நித்தநிர் மலசகித நிஷ்ப்ரபஞ் சப்பொருளை
நிர்விஷய சுத்த மான
நிர்விகா ரத்தைத் தடத்தமாய் நின்றொளிர்
நிரஞ்சன நிராம யத்தைச்

சித்தமறி யாதபடி சித்தத்தி னின்றிலகு
திவ்யதே சோமயத்தைச்
சிற்பர வெளிக்குள்வளர் தற்பரம தானபர
தேவதையை யஞ்சலி செய்வாம். (௫)

பரிபூரணானந்தம்.

வாசா கயிங்கரிய மன்றியொரு சாதன
மனோவாயு நிற்கும் வண்ணம்
வாலாய மாகவும் பழகியறி யேனுறவு
மார்க்கத்தி னிச்சை போல
நேசாநு சாரியாய் விவகரிப் பேனந்த
நினைவையு மறந்த போது
நித்திரைகொள் வேனேக நீங்குமென வென்னாலேலா
நெஞ்சந் துடித்த யருவேன்
பேசாத வானந்த நிட்டைக்கு மறிவிலாப்
பேதைக்கும் வெகுதூ ரமே
பேய்க்குண மறிந்திந்த நாய்க்குமொரு வழிபெரிய
பேரின்ப நிட்டை யருள்வாய்
பாசா டவிக்குளே செல்லா தவர்க்கருள்
பழுத்தொழுகு தேவ தருவே
பார்க்குமிட மெங்குமொரு நீக்கமற நிறைகின்ற
பரிபூர ணானந் தமே. (௧)

தெரிவாக வூர்வன நடப்பன பறப்பன
செயற்கொண் டிருப்பன முதற்
றேகங்க ளத்தனையு மோகங்கொள் பௌதிகஞ்
சென்மித்த வாங்கி றக்கும்

விரிவாய பூதங்க ளொன்றொடொன் ருயழியு
மேற்கொண்ட சேட மதுவே
வெறுவெளி நிராலம்ப நிறைசூன்ய முபசாந்த
வேதவே தாந்த ஞானம்
பிரியாத பேரொளி பிறக்கின்ற வருளருட்
பெற்றோர்கள் பெற்ற பெருமை
பிறவாமை யென்றைக்கு மிறவாமை யாய்வந்து
பேசாமை யாகு மெனவே
பரிவா யெனக்குநீ யறிவிக்க வந்ததே
பரிபாக கால மலவோ
பார்க்குமிட மெங்குமொரு நீக்கமற நிறைகின்ற
பரிபூர ணானந் தமே. (உ)

ஆராயும் வேளையிற் பிரமாதி யாளுலு
மையவொரு செயலு மில்லை
யமைதியொடு பேசாத பெருமைபெறு குணசந்த்ர
ராமென விருந்த பேரு
நேராக வொருகோப மொருவேளை வரவந்த
நிறைவொன்று மில்லா மலே
நெட்டுயிர்த் துத்தட் டழிந்துளறு வார்வசன
நிர்வாக ரென்ற பேரும்
பூராய மாயொன்று பேசுமிட மொன்றைப்
புலம்புவார் சிவராத் திரிப்
போதுதுயி லோமென்ற விரதியரு மறிதுயிற்
போலே யிருந்து துயில்வார்
பாராதி தனிலுள்ள செயலெலா முடிவிலே
பார்க்கினின் செயலல் லவோ
பார்க்குமிட மெங்குமொரு நீக்கமற நிறைகின்ற
பரிபூர ணானந் தமே. (௩)

அண்டபகி ரண்டமும் மாயா விகாரமே
யம்மாயை யில்லா மையே
யாமெனவு மறிவுமுண் டப்பாலு மறிகின்ற
வறிவினை யறிந்து பார்க்கி
[illegible] விளக்குமொரு மெய்ம்மைக்கு [illegible]
வில்லையெனு நினைவு முண்டிங்
கியானென்ன தறத்துரிய நிறைவாகி நிற்பதே
யின்பமெனு மன்பு முண்டு
கண்டன வெலாமல்ல வென்றுகண் டனைசெய்து
கருவிகர ணங்க ளோயக்
[illegible] யொருவனை யிருக்கவென் றுரைப்பதுங்
கர்மங்கள் போரா டுதே
பண்டையுள கர்மமே கர்த்தா வெனும்பெயர்ப்
பக்ஷநா ளிச்சிப் பனே
பார்க்குமிட மெங்குமொரு நீக்கமற நிறைகின்ற
பரிபூர ணானந் தமே. (௪)

சர்க்கரையு [illegible]
தன்மைநினை யன்றி யில்லாத்
தன்மையால் வேறலேன் வேதாந்த சித்தாந்த
சமரச சுபாவ மிதுவே
யிந்தநிலை தெளியநா னெக்குருகி வாடிய
வியற்கைதிரு வுளம றியுமே
யிந்நிலையி லேசற் றிருக்கவென் றுன்மடமை
யிதசத்ரு வாக வந்து
சிந்தைகுடி கொள்ளுதே மலமாயை கன்மங்
திரும்புமோ தொடுவெ ழக்காய்ச்

சென்மம்வரு தோறெனவும் போகிக்கு தேசனாக்
　　கிரந்தைவெனும் வாரு முதலிப்
பக்தரது மெய்ஞ்ஞான நீருமுந் தந்தெனைப்
　　பாதுகாத் தருள்செய் குவாய்
பார்க்குமிட மெங்குமொரு நீக்கமற நிறைகின்ற
　　பரிபூர ணானந் தமே. (௩)

பூதமா கின்ற மாயைமுத லென்பர்சிலர்
　　பொறிபுல னடக்கு மிடமே
பொருளென்பர் சிலர்கரண முடலென்பர் சிலர்குணம்
　　போனவிட மென்பர் சிலபேர்
நாதமே யென்பர்சிலர் விந்துமய மென்பர்சிலர்
　　நட்டநடு வேயி ருக்க
நாமென்பர் சிலருருவ மாமென்பர் சிலர்கருதி
　　லுடலரு ளென்பர் சிலபேர்
பேதமற வுயிர்கெட்ட நிலயமென் றிடுவர்சிலர்
　　பேசிலரு ளென்பர் சிலபேர்
பின்னுமுன் னுங்கெட்ட சூனிய மென்பர்சிலர்
　　பிறவுமே மொழிவ ரிவையாற்
பாதரச மாய்மனது சஞ்சலப் படுமலாற்
　　பரமசுக நிட்டை பெறுமோ
பார்க்குமிட மெங்குமொரு நீக்கமற நிறைகின்ற
　　பரிபூர ணானந் தமே. (௪)

அந்தகா ரத்தையோ ரகமாக்கி மின்போல
　　வறிவைச் சுருக்கி யவரா
ரவ்வறிவு தானுமே பற்றினது பற்றா
　　யழுந்தவுந் தலைநீ திலே

சொந்தமா யெழுதப் படித்ததார் மெய்ஞ்ஞான
சுகநிட்டை சேரா மலே
சோற்றுத் துருத்தியைச் சதமெனவு முன்னென்று
தூங்கலைத் தவரார் கொலோ
தந்தைதாய் முதலான வகிலப்ர பஞ்சந்
தனைத்தந்த தெனதா சையோ
தன்னையே நோவனே பிறரையே நோவனே
தற்கால மதைநோ வனே
பந்தமா னதுதந்த வினையையே நோவனே
பரமார்த்த மேது மறியேன்
பார்க்குமிட மெங்குமொரு நீக்கமற நிறைகின்ற
பரிபூர ணானந் தமே. (௭)

வாரா தெல்லாமொழிய வருவன வெலாமெய்த
மனதுசா க்ஷியதா கவே
மருவநிலை தந்ததும் வேதாந்த சித்தாந்த
மரபுசம ரசமா கவே
பூராய மாயுணர வூகமது தந்ததும்
பொய்யுடலை நிலையன் றெனப்
போதநெறி தந்ததுஞ் சாசுவத வானந்த
போகமே வீடென் னவே
நீரான மாயுருக வுள்ளன்பு தந்தது
நின்னதரு ளின்னு மின்னு
என்னைப்போ தனையென்ற வென்னையே காக்கவொரு
நினைவுசற் றுண்டா கிலோ
பாராதி யறியாத மோனமே யிடைவிடாப்
பற்றாக நிற்க வருள்வாய்
பார்க்குமிட மெங்குமொரு நீக்கமற நிறைகின்ற
பரிபூர ணானந் தமே. (௮)

ஆழாழி கரையின்றி நிற்கவிலை யோகொடிய
வாலமமு தாக விலையோ
வக்கடலின் மீதுவட வனனிற்க வில்லையோ
வந்தரத் தகில கோடி
தாழாம னிலைநிற்க வில்லையோ மேருவுந்
தனுவாக வளைய விலையோ
சப்தமே கங்களும் வச்ரதர ராணையிற்
சஞ்சரித் திடவில் லையோ
வாழாது வாழவே யிராமனடி யாற்சிலையு
மடமங்கை யாக விலையோ
மணிமந்த்ர மாதியால் வேண்டுசித் திகளுலக
மார்க்கத்தில் வைக்க விலையோ
பாழான வென்மனங் குவியவொரு தந்திரம்
பண்ணுவ துனக் கருமையோ
பார்க்குமிட மெங்குமொரு நீக்கமற நிறைகின்ற
பரிபூர ணானந் தமே. (கூ)

ஆசைக்கொ ரளவில்லை யகிலமெல் லாங்கட்டி
யாளினுங் கடன்மீ திலே
யாணைசெல வேநினைவ ரளகேச னிகராக
வம்பொன்மிக வைத்த பேரு
நேசித்து ரசவாத வித்தைக் கலைந்திடுவர்
நெடுநா ளிருந்த பேரு
நிலையாக வேயினுங் காயகற் பந்தேடி
நெஞ்சுபுண் ணாவ ரெல்லாம்
யோசிக்கும் வேளையிற் பசிதீர வுண்பது
முறங்குவது மாக முடியு

முன்னாதே போதரா னென்னைக் குளறியே
　　யொன்றைவிட் டொன்று பற்றிப்
பாசக் கடற்குளே வீழாமன் மனதற்ற
　　பரிசுத்த நிலையை யருள்வாய்
பார்க்குமிட மெங்குமொரு நீக்கமற நிறைகின்ற
　　பரிபூர ணானந் தமே. (௰)

பொருள் வணக்கம்.

நித்தியமாய் நிர்மலமாய் நிட்களமாய் நிராமயமாய்
　　நிறைவாய் நீங்காச்
சுத்தமுமாய்த் தூரமுமாய்ச் சமீபமுமாய்த் துரியநிறை
　　சுடரா யெல்லாம்
வைத்திருந்த தாரகமா யானந்த மயமாகி
　　மனவாக் கெட்டாச்
சித்துருவாய் நின்றவொன்றைச் சுகாரம்பப் பெருவெளியைச்
　　சிந்தை செய்வாம். (௧)

பரமான நிலையுமந்த நிலைக்குநிலை யாகி
　　யாதின் பாலும்
பேதமற நின்றுயிருக் குயிராகி யன்பருக்கே
　　பேரா னந்தக்
கோதிலமு தூற்றரும்பிக் குணங்குறியொன் றறத்தன்னைக்
　　கொடுத்துக் காட்டும்
நிதிப்பரா பரமான சித்தாந்தப் பேரொளியைச்
　　சிந்தை செய்வாம். (௨)

பொருவெளியா யைம்பூதப் பிறப்பிடமாய்ப் பேசாத
 பெரிய மோனம்
வருமிடமாய் மனமாதிக் கெட்டாத பேரின்ப
 மயமாய் ஞானக்
குருவருளாற் காட்டிடவுங் கண்டவர்க ளுண்டவர்போற்
 கொண்டப் பாலுந்
தெரிவரிதாய்க் கலந்ததெந்தப் பொருளந்தப் பொருளினையாஞ்
 சிந்தை செய்வாம். (௧)

இகபரமு முயிர்க்குயிரை யகிலமெலாந் தனதுருவை
 யேக நாதுஞ்
சகபரிபூ ரணமான நிராலம்ப கோசரத்தைத்
 துரிய வாழ்வை
யகமகிழ வருக்கைதனி முக்கனியைக் கற்கண்டை
 யமிர்தை நாட
தொகுதொகென விருந்திர் முத்திநெறிப் பரவர்கள்
 முகிழ்த்து நிற்பாம். (௨)

சாதிகுலம் பிறப்பிறப்புப் பந்தமுத்தி யருவுருவத்
 தன்மை நாம
மேதுமின்றி யெப்பொருட்கு மெவ்விடத்தும் பிரிவறநின்
 றியக்கஞ் செய்யுஞ்
சோதியைமாத் துவெளியை மனதவிழ நிறைவான
 துரிய வாழ்வைத்
தீதில்பர மாம்பொருளைத் திருவருளே நினைவாகச்
 சிந்தை செய்வாம். (௩)

இந்திரசா லங்கனவு கானல்நீ ரெனவுலகை
யெமக்குத் தோன்றச்
சந்ததமுஞ் சிற்பரத்தா லழியாத தற்பரத்தைச்
சார்ந்து வாழ்க
புந்திமகி ழுறக்காணுந் தடையறவா னந்தவெள்ளம்
பொலிக வென்றே
வந்தருளுங் குருமௌனி மலர்த்தாளை யநுதினமும்
வழுத்தல் செய்வாம். (௬)

பொருளாகக் கண்டபொரு ளெவைக்குமுதற் பொருளாகிப்
போத மாகித்
தெருளாகிக் கருத்தாமன்பர் நிட்டைதிரப் பருகவந்த
செழுந்தே னாகி
யருளானோர்க் ககம்புறமென் றுன்னாத பூரணவா
னந்த மாகி
இருடீர விளங்குபொரு ளியாதந்தப் பொருளினைநா
மிறைஞ்சி நிற்பாம். (௭)

அருமறையின் சிரப்பொருளாய் விண்ணவர்மா முனிவர்சித்த
ராதி யானோர்
தெரிவரிய பூரணமாய்க் காரணகற் பனைகடந்த
செல்வ மாகிக்
கருதரிய மலரின்மண மெள்ளெண்ணெ யுடலுயிர்போற்
கலந்தெங் காளுந்
துரியநடு வூடிருந்த பெரியபொரு ளியாததனைத்
தொழுதல் செய்வாம். (௮)

விண்ணாதி பூதமெல்லாந் தன்னகத்தி லடக்கிவெறு
    வெளியாய் ஞானக்
கண்ணாலே கண்டவர்கள் கண்ணூடே யானந்தக்
    கடலாய் வேறொன்
றெண்ணாத படிக்கிரங்கித் தானாக வெய்துநரு
    மிறையே யுன்றன்
றண்ணாருஞ் சாந்தவுரு வுனைநினைந்து கமலர்த்தா
    டலைமேற் கொள்வாம். (கூ)

விண்ணிறைந்த வெளியாயென் மனவெளியிற் கலந்தறிவாம்
    வெளியி னூடுந்
தண்ணிறைந்த பேரமுதாய்ச் சதானந்த மானபெருந்
    தகையே நின்பா
லுண்ணிறைந்த பேரன்பா லுள்ளுருகி மொழிகுளறி
    யுவகை யாகிக்
கண்ணிறைந்த புனலுகுப்பக் கரமுகிழ்ப்ப நின்னருளைக்
    கருத்தில் வைப்பாம். (க0)

வே று.

ஆதியந்தங் காட்டாத முதலா யெம்மை
    யடிமைக்கா வளர்த்தெடுத்த வன்னை போல
நீதிபெருங் குருவாகி மனவாக் கெட்டா
    நிச்சயமாய்ச் சொச்சமதாய் நிமல மாகி
வாதமிடுஞ் சமயநெறிக் கரிய தாகி
    மௌனத்தோர் பால்வெளியாய் வயங்கா நின்ற
சோதியையென் னுயிர்த்துணையை நாடிக் கண்ணீர்
    சொரியவிரு கரங்குவித்துத் தொழுதல் செய்வாம். (கக)

அகரவுயி ரெழுத்தனைத்து மாகி வேறா
யமர்ந்ததென வகிலாண்ட மனைத்து மாகிப்
பகர்வனவெல் லாமாகி யல்ல தாகிப்
பரமாகிச் சொல்லரிய பான்மை யாகித்
துகளறுசங் கற்பவிகற் பங்க ளெல்லாந்
தோயாத வறிவாகிச் சுத்த மாகி
நிகரில்பசு பதியான பொருளை நாடி
நெட்டுயிர்த்துப் பேரன்பா லிளைத்தல் செய்வாம். (௧௨)

சின்மயானந்தகுரு.

அங்கைகொடு மலர்தூவி யங்கமது புளகிப்ப
வன்பினா லுருகி விழிநீ
ராறாக வாராத முத்தியின தாவேச
வாசைக் கடற்குண் மூழ்கிச்
சங்கர சுயம்புவே சம்புவே யெனவுமொழி
தழுதழுத் திடவ ணங்குஞ்
சன்மார்க்க நெறியிலாத் துன்மார்க்க னேனையுந்
தண்ணருள் கொடுத் தாள்வையோ
துங்கமிகு பக்குவச் சனகன்முதன் முனிவோர்க
டொழுதருகில் வீற்றி ருப்பச்
சொல்லரிய நெறியினையொரு சொல்லா லுணர்த்தியே
சொரூபானு பூதி காட்டிச்
செங்கமல பீடமேற் கல்லா லடிக்குள்வளர்
சித்தாந்த முத்தி முதலே
சிரகிரி விளங்கவரு தக்ஷிணா மூர்த்தியே
சின்மயா னந்த குருவே. (௧)

ஆக்கையெனு மிடக்கரை மெய்யென்ற பாவிகா
ளத்துவித வாக்கையாக
லரியகொம் பிற்றேறின முடவனிச் சித்தபடி
யாகுமதி வலிது வின்பத்
தாக்குமுவகை யெதிகொட் சரியைகிரி யாயோக
சாதனம் விடுத்த தெல்லாஞ்
சன்மார்க்க மல்லவினை நிற்கவென் மார்க்கங்கள்
சாராத பேர றிவதாய்
வாக்குமன மணுகாத பூரணப் பொருள்வந்து
வாய்க்கும் படிக்கு பாயம்
வருவிக்கு வட்டாத பேரின்ப மானசுக
வாரியினை வாய்மடுக்கத்
தேக்கித் திளைக்கநீ முன்னிற்ப தென்றுகாண்
சித்தாந்த முத்தி முதலே
சிரகிரி விளங்கவரு தக்ஷிணா மூர்த்தியே
சின்மயா னந்த குருவே. (௨)

அவ்விய மிருக்கநா னென்கின்ற வாணவ
மடைந்திட் டிருக்க லோப
மருளின்மை கூடக் கலந்துள் ளிருக்கமே
லாசா பிசாச முதலாம்
வெவ்விய குணம்பல விருக்குமென் னறிவுமெ
மெய்யலவீற் றிருக்க
விதியில்லை யென்னில்லை பூரண மெனும்பொய்
விரிக்கிலுரை வேறு முளதோ
கவ்வைமல மாகின்ற நாகபா சத்தினாற்
கட்டுண்ட வுயிர்கண் மூர்ச்சை
தீடுதல வலியவரு ஞானசஞ் சீவியே
கதியான பூதி தவெட்

செல்வத்தின் மைக்கோமை தெய்வமுமை மேவுமே
சித்தாந்த முத்தி முதலே
சிரகிரி விளங்கவரு தக்ஷிணா மூர்த்தியே
சின்மயா னந்த குருவே. (௩)

ஐவகை யெனும்பூத மாதியை வகுத்ததனு
ளசரசர பேதமான
யாவையும் வகுத்துநல் லறிவையும் வகுத்துமறை
யாதிநூ லையும்வகுத்துச்
சைவமுத லாமளவில் சமயமும் வகுத்துமேற்
சமயங் கடந்தமோன
சமரசம் வகுத்தநீ யுன்னைநா னணுகவுந்
தண்ணருள் வகுக்கவிலையோ
பொய்வளரு நெஞ்சினர்கள் காணாத காட்சியே
பொய்யிலா மெய்யரறிவிற்
போதபரி பூரண வகண்டிதா காரமாய்ப்
போக்குவர வற்றபொருளே
தெய்வமறை முடிவான பிரணவ சொரூபியே
சித்தாந்த முத்தி முதலே
சிரகிரி விளங்கவரு தக்ஷிணா மூர்த்தியே
சின்மயா னந்த குருவே. (௪)

ஐந்துவகை யாகின்ற பூதபே தத்தினா
லாகின்ற வாக்கை நீர்மேல்
அமர்கின்ற குமிழியென நிற்கின்ற தென்னநா
னறியாத காலமெல்லாம்
புந்திமகி ழுறவுண் டுடுத்தின்ப மாவதே
போந்தநெறி யென்றிருந்தேன்

பூராய மாகவெனை யருள்வைத் துணர்த்தவிலை
போனவழி தெரிய வில்லை
பெந்தனிலே பேசிறு மிணங்கவிலே யல்லா
விறப்பொடு பிறப்பை யுள்ளனே
பெண்ணினை னொருஞ்சது பகலிரலுங் குயிலுறா
திருவிழியு மிரவு பகலாய்ச்
செந்தழலின் மெழுகான தங்கமிலை யென்கொலோ
சித்தாந்த முத்தி முதலே
சிரகிரி விளங்கவரு தக்ஷிணா மூர்த்தியே
சின்மயா னந்த குருவே. (௫)

காரிட்ட வாணவக் கருவறையி லறிவற்ற
கண்ணிலாக் குழவி யைப்போற்
கட்டுண் டிருந்தவெமை வெளியில்விட் டல்லலாங்
காப்பிட் டதற்கி சைந்த
பேரிட்டு மெய்யென்று பேசுபாழ்ம் பொய்யுடல்
பெலக்கவினை யமுத மூட்டிப்
பெரியபுவ னத்தினிடை போக்குவர வுறுகின்ற
பெரியவினை யாட்ட மைத்திட்
டேரிட்ட தன்சுருதி மொழிதப்பி னமனைவிட்
டிடருற வுறுக்கி யிடர்தீர்த்
திரவுபக லில்லாத பேரின்ப வீட்டினில்
விசைந்து துயில் கொண்மி னென்று
சீரிட்ட வுலகன்னை வடிவான வெந்தையே
சித்தாந்த முத்தி முதலே
சிரகிரி விளங்கவரு தக்ஷிணா மூர்த்தியே
சின்மயா னந்த குருவே. (௬)

கருமருவு குகையனைய காயத்தி னடுவுட்
களிம்புதோய் செம்ப னையயான்
காண்டக விருக்கநீ ஞானவனல் மூட்டியே
கனிவுபெற வுள்ளுருக்கிப்
பருவமது தறிந்துநின் னருளான குளிகைகொடு
பரிசித்து வேதி செய்து
பத்துமாற் றுத்தங்க மாக்கியே பணிகொண்ட
பக்ஷத்தை யென்சொல் லுகேன்
னருமைபெறு புகழ்பெற்ற வேதாந்த சித்தாந்த
மாதியந்த மீது
மத்தியஸ்த மேபரா யென்னையாண் டென்னடிமை
யானவர்க ளறிவி லூமக்
திருமருவு கல்லா லடிக்கீழும் வளர்கின்ற
சித்தாந்த முத்தி முதலே
சிரகிரி விளங்கவரு தக்ஷிணா மூர்த்தியே
சின்மயா னந்த குருவே. (௭)

ஈடேத லுடன்பிறத்த லற்றுத் தொந்தமாய்க்
குவிதலுடன் விரித லற்றுக்
குணமற்று வரவுபோக் கற்று நேயமான
குறியற்று மலமு மற்று
நாடுதலு மற்றுமேல் கீழ்நடுப் பக்கமென
நண்ணுதலு மற்று விந்து
நாதமற் றைவகைப் பூதமே தமுமற்று
ஞாதுரு ஞான மற்று
வாடுதலு மற்றுமே லொன்றற் றிரண்டற்று
வாக்கற்று மனமு மற்று
மன்னுபரி பூரணச் சுகவாரி தன்னிலே
வாய்மடுத் துண்ட சுகமாய்த்

பேதித்து மூற்றவிட மில்லையென் றறை வெளியே
சித்தாந்த முத்தி முதலே
சிரகிரி விளங்கவரு தக்ஷிணா மூர்த்தியே
சின்மயா னந்த குருவே. (௨)

ஆராத வருளனலாக் கந்தருள மௌனியாய்க்
கையிலே கருணை காட்டித்
காணிலையென் றிடு குட்ட பரிவிற் கரந்திடே
சாதகத் தகப்ப தாய
போசாதல் பக்தி முன்றுமன் முத்திநில
பொய்யோ மனவிடத்தே
வெளியெனவும் வெளியெனவு முருவெனவு மாதலா
பொறியெனவு முணர்வு முறைகு
பாசத்து பார்ப்பதே பொருதா தனதிற்
பாவெது பூதி யாக்கும்
பன்மென் னுணர்ந்தியது பாசமே லக்கிலை
பதிக்கல் பழவ டியர்க்கு
சேரா யிருக்கநின தருள்வேண்டி வையமே
சித்தாந்த முத்தி முதலே
சிரகிரி விளங்கவரு தக்ஷிணா மூர்த்தியே
சின்மயா னந்த குருவே. (௩)

போதமா யாதிநடு வந்தமு மிலாததாய்ப்
பரிந்தமா யவிகா ரமாய்ப்
போக்குவர வில்லாத வின்பமாய் நின்றநின்
பூரணைப் புகல டமதா
ஆதரவ தையாம லறிவினை மறைப்பதா
னருள்பின்னு மறிவின்மை தீர்த்
தறிவாக்க அருப்பதால் வருமாயி லென்ன
தறிவாவ தேது நிலையா

வேதம்வரு வகையேது விளையேது வினைதனக்
கீடான காய மேவிதன்
னிச்சா சுதந்தரஞ் சிறிதுமிலை யிகபர
மிரண்டினுண் மலையு தீரத்
தீதிலருள் சொன்மணி யணைத்திடுமிவ் வாக்கையோ
சித்தாந்த முத்தி முதலே
சிரகிரி விளங்கவரு தக்ஷிண மூர்த்தியே
சின்மயா னந்த குருவே. (௧௦)

பத்திநெறி நிலைநின்று நவகண்ட பூமிப்
பரப்பையவ லாக வந்தும்
[illegible] மூழ்கியுந்
பசிதாக மின்றி யெழுநா
மத்தியிடை நின்றுமுதிர் சருகுபுனல் வாயுவினை
வன்பசி தனக்க டைத்து
மௌனத் திருந்துமுயர் மலைநுழைவு புக்கியு
மன்னுதச நாடி முற்றுஞ்
சுத்திசெய் துமூல ப்ராணனோ டக்கினைச்
சோமவட் டத்த டைத்துஞ்
சொல்லரிய வமுதுண்டு மற்பவுடல் கற்பங்க
டோறுநிலை நிற்க வீறு
சித்திசெய் துஞ்ஞான மலதுகதி கூடுமோ
சித்தாந்த முத்தி முதலே
சிரகிரி விளங்கவரு தக்ஷிண மூர்த்தியே
சின்மயா னந்த குருவே. (௧௧)

மௌனகுருவணக்கம்.

ஆசைநிக ளத்திணை நிர்த்தூளி படவுதறி
யாங்கார முளையை யெற்றி
யத்துவித மதமாகி மதமாறு மாறுக
வங்கையின் விலாழி யாக்கிப்
பாசவிரு டன்னிழ லெனச்சுளித் தார்த்துமேற்
பார்த்துப் பரந்த மனதைப்
பாரித்த கவளமாய்ப் பூரிக்க வுண்டுமுக
படாமன்ன மாயை நூறித்
தேசுபெற நீவைத்த சின்முத்தி ராங்குசச்
செங்கைக்கு ளேய டங்கிச்
சின்மயா னந்தசுக வெள்ளம் படிந்துநின்
றிருவருட் பூர்த்தி யான
வாசமுறு சற்சார மீதென்னை யொருஞான
மத்தகச மெனவ ளர்த்தாய்
மந்த்ரகுரு வேயோக தந்த்ரகுரு வேமூலன்
மரபில்வரு மௌன குருவே. (௯)

ஐந்துவகை யாகின்ற பூதமுத னாதமு
மடங்கவெளி யாக வெளிசெய்
தறியாமை யறிவாதி பிறிவாக வறிவார்க
ளறிவாக நின்ற நிலையிற்
சிந்தையற நில்லென்று சும்மா விருத்திமேற்
சின்மயா னந்த வெள்ளந்
தேக்கித் திளைத்துநா னதுவா யிருக்கநீ
செய்சித்ர மிகநன் றுகா
ணெந்தைவட வாற்பரம குருவாழ்க வாழவரு
ளியநந்தி மரபு வாழ்க

வென்றடியர் மனமகிழ வேதாக மத்துணி
    பிரண்டில்லை யொன்றென் னவே
வந்தகுரு வேவீறு சிவஞான சித்திநெறி
    மௌனோப தேச குருவே
மந்த்ரகுரு வேயோக தந்த்ரகுரு வேமூலன்
    மரபில்வரு மௌன குருவே. (உ)

ஆதிக்க நல்கினவ ராரிந்த மாயைக்கெ
    னறிவன்றி யிடமில்லையோ
வந்தரப் புட்பமுங் கானலின் னீருமோ
    ரவசரத் துபயோ கமோ
போதித்த நிலையைய மயக்குதே யபயநான்
    புக்கவரு டோற்றி டாமற்
பொய்யான வுலகத்தை மெய்யா நிறுத்தியென்
    புந்திக்கு ளிந்த்ர சாலஞ்
சாதிக்கு தேயிதனை வெல்லவு முபாயநீ
    தந்தருள்வ தென்று புகல்வாய்
சண்மதஸ் தாபனமும் வேதாந்த சித்தாந்த
    சமரசநிர் வாக நிலையு
மாதிக்கொ டண்டப் பரப்பெலா மறியவே
    வந்தருளு ஞான குருவே
மந்த்ரகுரு வேயோக தந்த்ரகுரு வேமூலன்
    மரபில்வரு மௌன குருவே. (ங)

மின்னனைய பொய்யுடலை நிலையென்று மையிலகு
    விழிகொண்டு மையல் பூட்டு
மின்னார்க ளின்பமே மெய்யென்றும் வளர்மாட
    மேல்வீடு சொர்க்க மென்றும்

பொன்னையழி யாதுவளர் பொருளென்று போற்றியிப்
 பொய்வேட மிகுதி காட்டிப்
பொறையறிவு துறவீத லாதிநற் குணமெலாம்
 போக்கிலே போக விட்டுத்
தன்னிகரி லோபாதி பாழ்ம்பேய் பிடித்திடத்
 தரணிமிசை லோகா யதன்
சமயநடை சாராமல் வேதாந்த சித்தாந்த
 சமரச சிவானு பூதி
மன்னவொரு சொற்கொண் டெனைத்தடுத் தாண்டன்பின்
 வாழ்வித்த ஞான குருவே
மந்த்ரகுரு வேயோக தந்த்ரகுரு வேமூலன்
 மரபில்வரு மௌன குருவே. (௪)

போனக மிருக்கின்ற சாலையிடை வேண்டுவ
 புசித்தற் கிருக்கு மதுபோற்
புருஷர்பெறு தர்மாதி வேதமுட னாகமம்
 புகலுமதி னலாம் பயன்
ஞானநெறி முக்யநெறி காட்சியனு மானமுத
 னவைி தங்க டேர்ந்து
நானு னெனக்குளறு படைபுடை பெயர்த்திடவு
 நான்குசா தனமு மோர்ந்திட்
டானநெறி யாஞ்சரியை யாதிசோ பானமுற்
 றணுபக்ஷ சம்பு பக்ஷ
மாமிரு விகற்பமு மாயாதி சேவையு
 மறிந்திரண் டொன்றென் னுமோர்
மானதவிகற்பமற வென்றுநிற் பதுநமது
 மரபென்ற பரமகுருவே
மந்த்ரகுரு வேயோக தந்த்ரகுரு வேமூலன்
 மரபில்வரு மௌன குருவே. (௫)

நல்லாத வறிவுமேற் கேளாத கேள்வியுங்
கருணைசிறி தேது மில்லாக்
காட்சியுங் கொலைகளவு கட்காம மாட்சியாய்க்
காதலித் திடுநெஞ் சமும்
பொல்லாத பொய்ம்மொழியு மல்லாது நன்மைகள்
பொருந்துகுண மேது மறியேன்
புருஷர்வடி வானதே யல்லாது கனவிலும்
புருஷார்த்த மேது மில்லை
எல்லா மறிந்தநீ யறியாத தன்றெனக்
கெவ்வண்ண முய்வண் ணமோ
இருளாயிரு ளென்றவர்க் கொளிதா ரகம்பெறு
மெனக்குநின் னருடா ரகம்
வல்லானெ னும்பெய ருனக்குள்ள தேயிந்த
வஞ்சகனை யாள நினையாய்
மந்த்ரகுரு வேயோக தந்த்ரகுரு வேமூலன்
மரபில்வரு மௌன குருவே. (௬)

கானக மிலங்குபுலி பசுவொடு குலாவுநின்
கண்காண மதயா னைநீ
கைகாட்ட வுங்கையா னெகிடிக்கெ னப்பெரிய
கட்டைமிக வேந்தி வருமே
போனக மமைந்ததென வக்காம தேனுநின்
பொன்னடியி னின்று சொலுமே
புவிராசர் கவிராசர் தவராச னென்றுனைப்
போற்றிசய போற்றி யென்பார்
ஞானகரு ணைகர முகங்கண்ட போதிலே
நவநாத சித்தர் களுமுன்
னட்பினை விரும்புவார் சுகர்வாம தேவர்முதன்
ஞானிகளு முனைமெச் சுவார்

வானகமு மண்ணகமு மண்டகதி ரண்டமுமுன்
மகிமையது சொல்ல வெளிதோ
மந்த்ரகுரு வேயோக தந்த்ரகுரு வேமூலன்
மரபில்வரு மௌன குருவே. (எ)

சருகுசல பக்ஷணிக ளொருகோடி யல்லாற்
சகோரபட் சிகள்போ லவே
தவளநில வொழுகமிர்த தாரையுண் டழியாத
தன்மைய ரனந்த கோடி
யிருவினைக ளற்றிரவு பகலென்ப தறியாத
வேகாந்த மோன ஞான
வின்பநிஷ் டையர்கோடி மணிமந்த்ர சித்திநிலை
யெய்தினர்கள் கோடி சூழக்
குருமணி யிழைத்திட்ட சிங்கா தனத்தின்மிசை
கொலுவீற் றிருக்கு நின்னைக்
கும்பிட்ட னந்தமுறை தெண்டனிட் டென்மனக்
குறையெலாந் தீரும் வண்ண
மருமல ரெடுத்துனிரு தாளையர்ச் சிக்கவெனை
வாவென் றழைப்ப தென்நாண்
மந்த்ரகுரு வேயோக தந்த்ரகுரு வேமூலன்
மரபில்வரு மௌன குருவே. (அ)

ஆங்கார மானகுல வேடவெம் பேய்பாழ்த்த
வாணவத் தினும்வ லிதுகா
ணறிவினை மயக்கிடு நடுவறிய வொட்டாதி
யாதொன்று தொடினு மதுவாய்த்
தாங்காது மொழிபேசு மரிகரப் பிரமாதி
தம்மொடு சமான மென்னுந்
தடையற்ற தேரிலஞ் சுருவாணி போலவே
தன்னிலசை யாது நிற்கு

மீங்கா ரெனக்குந்த ரென்னப்ர தாபித்
திராவணா காரமாகி
யிதயவெளி யெங்கணுந் தன்னரசு நாடுசெய்
திருக்குமித் தனைவிட நேரும்
ஊங்காவி லாவடிமை போராட முடியுமோ
மௌனோப தேச குருவே
மந்த்ரகுரு வேயோக தந்த்ரகுரு வேமூலன்
மரபில்வரு மௌன குருவே. (௯)

பற்றுமெய்க் கருமமெனு மொன்றைவிட் டொன்றினைப்
பற்றியூழல் கிருமி போலப்
பாழ்ச்சிந்தை பெற்றநான் வெளியாக நின்னருள்
பகர்ந்துமறி யேன்று விதமோ
சிற்றறிவ தன்றியு மவேறு மொருமொழி
திருக்கென் றுரைத்த போது
சிந்தைசெவி யாகவே பறையறைய வதரவெந்
தீநெஞ்ச மளவ ளாவ
வற்றுணர வணர்வற்றன் மத்தவெறி யினர்போல
வனறுவேன் முத்தி மார்க்க
முணர்வதெப் படியின்ப துன்பஞ்ச மானமா
யுறுவதெப் படியா யினு
மற்றெனைக் கைமீ சொன்னவொரு வார்த்தையினை
மேவிலக் கெனனம் பினேன்
மந்த்ரகுரு வேயோக தந்த்ரகுரு வேமூலன்
மரபில்வரு மௌன குருவே. (௧0)

கருணாகரக்கடவுள்.

நிர்க்குண நிராமய நிரஞ்சன நிராலம்ப
நிர்விஷய கைவல் யமா
நிஷ்கள வசங்கசஞ் சலரகித நிர்வசன
நிர்த்தொந்த நித்த முக்த
தற்பர விஸ்வாதீத வ்யோமபரி பூரண
சதானந்த ஞான பகவ
சம்புசிவ சங்கர சர்வேச வென்றுநான்
சர்வகா லமுநினை வனே
வற்புதவ கோசர நிவர்த்திபெறு மன்பருக்
கானந்த பூர்த்தி யான
வத்துவித நிச்சய சொரூபசா க்ஷாத்கார
வனுபூதி யனுகூ தமுங்
கற்பனை யறக்காண முக்கணுடன் வடநிழற்
கண்ணு டிருந்த குருவே
கருதரிய சிற்சபையி லானந்த நிர்த்தமிடு
கருணா கரக்க டவுளே. (௧)

மண்ணாதி யைந்தொடு புறத்திலுள கருவியும்
வாக்காதி சுரோத்ரா தியும்
வளர்கின்ற சப்தாதி மனமாதி கலையாதி
மன்னுசுத் தாதி யுடனே
தொண்ணூற் றொரு டாறுமற் றுள்ளனவு மொளியாய்ச்
சொன்னவொரு சொற்கொண் டதே
தூவெளிய தாயகண் டானந்த சுகவாரி
தோற்றுமதை யென்சொல் லுவேன்
பண்ணொரு மிசையினொடு பாடிப் படித்தருட்
பான்மைநெறி நின்று தவறாப்

பக்குவ விசேடராய் நெக்குநெக் குருகிப்
பணிந்தெழுந் திருகை கூப்பிக்
கண்ணாறு கரைபுரள நின்றவன் பரையெலாங்
கைவிடாக் காட்சி யுறவே
கருதரிய சிற்சபையி லானந்த நிர்த்தமிடு
கருணா கரக்க டவுளே. (௨)

எல்லாமு னடிமையே யெல்லாமு னுடைமையே
யெல்லாமு னுடைய செயலே
யெங்கணும் வியாபிநீ யென்றுசொலு மியல்பென்
றிருக்காதி வேத மெல்லாஞ்
சொல்லான் முழக்கியது மிக்கவுப காரமாச்
சொல்லிறந் தவரும் விண்டு
சொன்னவையு மிவைநல்ல குருவான பேருந்
தொகுத்தநெறி தானு மிவையே
யல்லாம லில்லையென நன்று வறிந்தே
னறிந்தபடி நின்று சுகமா
ஞகாத வண்ணமே யிவ்வண்ண மாயினே
னதுவுநின தருளென் னவே
கல்லாத வறிஞனுக் குள்ளே யுணர்த்தினை
கதிக்குவகை யேது புகலாய்
கருதரிய சிற்சபையி லானந்த நிர்த்தமிடு
கருணா கரக்க டவுளே. (௩)

பட்டப் பகற்பொழுதை யிருளென்ற மருளர்தம்
பக்ஷமோ வெனது பக்ஷம்.
பார்த்தவிட [illegible] குலையாது
பரமவெளி யாக வொருசொற்
றிட்டமுடன் மௌனியா யருள்செய் திருக்கையுஞ்
சேராம லாராக நான்

சிறுவீடு கட்டியதி னடுசோற்றை யுண்டுண்டு
தேக்குசிறி யார்கள் போல
நட்டணைய தாக்கற்ற கல்வியும் விவேகமு
நன்னிலய மாக வுன்னி
நானென்று நீயென் றிரண்டில்லை யென்னவே
நடுவே முளைத்த மனதைக்
கட்டவறி யாமலே வாடினே னெப்போது
கருணைக்கு ரித்தா வனே
கருதரிய சிற்சபையி லானந்த நிர்த்தமிடு
கருணா கரக்க டவுளே. (௪)

மெய்விடா நாவுள்ள மெய்யரு ளிருந்துநீ
மெய்யான மெய்யை யெல்லா
மெய்யென வுணர்த்தியது மெய்யிதற் கையமிலை
மெய்யேது மறியா வெறும்
பொய்விடாப் பொய்யினே னுள்ளத் திருந்துதான்
பொய்யான பொய்யை யெல்லாம்
பொய்யென வண்ணமே புகலவைத் தாயெனிற்
புன்மையே னென்செய் குவேன்
மைவிடா தெழுநீல கண்டகுரு வேவிஷ்ணு
வடிவான ஞான குருவே
மலர்மேவி மறையோது நான்முகக் குருவே
மதங்கவொடு நின்ற குருவே
கைவிடா தேயென்ற வன்பருக் கன்பாய்க்
கருத்தா டுணர்த்து குருவே
கருதரிய சிற்சபையி லானந்த நிர்த்தமிடு
கருணா கரக்க டவுளே. (௫)

பண்ணே னுனக்கான பூசையொரு வடிவிலே
பாவித் திறைஞ்ச வாங்கே
பார்க்கின்ற மலருநீ யே யிருத்தியப்
பனிமல ரெடுக்க மனமு
நண்ணே னலாமலிரு கைதான் குவிக்கவெளி
நாணுமென் னுளநிற் றிநீ
நான்கும்பி டும்போத ரைக்கும்பி டாதலா
னுன்பூசை செய்யன் முறையோ
விண்ணே விணுதியாம் பூதமே நாதமே
வேதமே வேதாந் தமே
மேதக்க கேள்வியே கேள்வியாம் பூமிக்குள்
வித்தே யவித்தின் முளையே
கண்ணே கருத்தேயெ னெண்ணே யெழுத்தே
கதிக்கான மோன வடிவே
கருதரிய சிற்சபையி லானந்த நிர்த்தமிடு
கருணா கரக்க டவுளே. (சு)

சந்ததமும் வேதமொழி யாதொன்று பற்றினது
தான்வந்து முற்று மெனலாற்
சகமீ திருந்தாலு மரணமுண் டென்பது
சதாநிஷ்டர் நினைவ தில்லை
சிந்தையறி யார்க்கீது போதிப்ப தல்லவே
செப்பினும் வெகுதர்க் கமாந்
திவ்யகுண மார்க்கண்டர் சுகாதி முனிவோர்கள்
சித்தாந்த நித்ய ரலவோ
விந்த்ராதி தேவதைகள் பிரமாதி கடவுள
ரிருக்காதி வேத முனிவ
ரெண்ணரிய கணநாதர் நவநாத சித்தர்க
ளிரவிமதி யாதியோர்கள்

கந்தருவர் கின்னரர்கண் மற்றையர்க ளியாவருங்
　　கைகுவித் திடுதெய் வமே
கருதரிய சிற்சபையி லானந்த நிர்த்தமிடு
　　கருணா கரக்க டவுளே. (எ)

துள்ளுமறி யாமனது பலிகொடுத் தேன்கர்ம
　　துஷ்டதே வதைக ளில்லை
துரியநிறை சாந்ததே வதையா முனக்கே
　　தொழும்பனென் பயிடேல் கநீ
ருள்ளுறையி லென்றுவி னைகேட்கத் தியப்பானை
　　ஞேங்குமதி தூப தீப
மொருகால மன்றிது சதாகால பூசையா
　　வொப்புவித் தேன்க ருணைகூர்
தெள்ளிமறை வடியிட்ட வமுதப் பிழம்பே
　　தெளிந்ததே னேசீ னியே
திவ்யரச மியாவுந் திரண்டொழுகு பாகே
　　தெவிட்டாத வானந் தமே
கள்ளனறி வூடுமே மெள்ளமெள வெளியாய்க்
　　கலக்கவரு நல்ல வுறவே
கருதரிய சிற்சபையி லானந்த நிர்த்தமிடு
　　கருணா கரக்க டவுளே. (அ)

உடல்குழைய வென்பெலா நெக்குருக விழிநீர்க
　　ளூற்றென வெதும்பி யூற்ற
ஆசிதாந் தத்தினைக் கண்டனுகல் போலவே
　　யோருறவு முன்னி யுன்னிப்
படபடென நெஞ்சம் பதைத்துண் ணடுக்குறப்
　　பாடியா டிக்கு தித்துப்
பனிமதி முகத்திலே நிலவனைய புன்னகை
　　பரப்பியார்த் தார்த்தெ ழுந்து

மடலவிழு மலரனைய கைவிரித் துக்கூப்பி
வானேய வாணி லின்ப
மழையே மழைத்தாரை வெள்ளமே நீடூழி
வாழியென வாழ்த்தி யேத்துங்
கடன்மடை திறந்தனைய வன்பரன் புக்கெளியை
கன்னெஞ்ச னுக்கெ ளியையோ
கருதரிய சிற்சபையி லானந்த நிர்த்தமிடு
கருணா கரக்க டவுளே. (௯)

இங்கற்ற படியங்கு மெனவறியு நல்லறிஞ
ரெக்கால மும்மு தவுவா
ரின்சொறவு ளர்பொய்ம்மை யாமிழுக் குரையா
ரிரங்குவார் கொலைகள் பயிலார்
சங்கற்ப சித்தரவ ருள்ளக் கருத்திலுறை
சாக்ஷிநீ யிகப ரத்துஞ்
சந்தான கற்பகத் தேவா யிருந்தே
சமஸ்தவின் பமுமு தவுவாய்
சிங்கத்தை யொத்தெனைப் பாயவரு வினையினைச்
சேதிக்க வருசிம் புளே
சிந்தா குலத்திமிர மகலவரு பானுவே
தீனனேன் கரையே றவே
கங்கற்ற பேராசை வெள்ளத்தின் வளரருட்
ககனவட் டக்கப் பலே
கருதரிய சிற்சபையி லானந்த நிர்த்தமிடு
கருணா கரக்க டவுளே. (௧௦)

சித்தர்கணம்.

திக்கொடு திகந்தமும் மனவேக மென்னவே
சென்றோடி யாடி வருவீர்
செம்பொன்மக மேருவொடு குணமேரு வென்னவே
திகழ்துருவ னளவ ளாவி
யுக்ரமிகு சக்ரதர னென்னநிற் பீர்கையி
லுழுந்தமிழு மாச மனமா
வேரேழு கடலையும் பருகவல் லீரிந்த்ர
னுலகுமயி ராவ தமுமே
கைக்கெளிய பந்தா வெடுத்துவிளை யாடுவீர்
ககனவட் டத்தை யெல்லாங்
கடுகிடை யிருத்தியே யஷ்டகுல வெற்பையுங்
காட்டுவீர் மேலு மேலு
மிக்கசித் திகளெலாம் வல்லநீ ரடிமைமுன்
விளங்கவரு சித்தி யிலையோ
வேதாந்த சித்தாந்த சமரசநன் னிலைபெற்ற
வித்தகச் சித்தர் கணமே. (க)

பாட்டளி துதைந்துவளர் கற்பகநீ ழலைப்
பாரினிடை வரவழைப்பீர்
பத்மநிதி சங்கநிதி யிருபாரி சத்திலும்
பணிசெயுந் தொழிலா ளர்போற்
கேட்டது கொடுத்துவர நிற்கவைப் பீர்பிச்சை
கேட்டுப் பிழைப்போ ரையுங்
கிரீடபதி யாக்குவீர் கற்பாந்த வெள்ளமொரு
கேணியிடை குறுக வைப்பீ
ரோட்டினை யெடுத்தாயி ரத்தெட்டு மாற்றுக
வொளிவிடும் பொன்னாக் குவீ

ருரகனு மிளைப்பாற யோகதண் டத்திலே
யுலகுசுமை யாக வருளான்
மீட்டிடவும் வல்லநீ ரென்மனக் கல்லையனன்
மெழுகாக்கி வைப்ப தரிதோ
வேதாந்த சித்தாந்த சமரசநன் னிலைபெற்ற
வித்தகச் சித்தர் கணமே. (௨)

பரவொடுங்கன் னீராதி யொன்றொடொன் ருகவே
பற்றிலய மாகு போது
பரவெளியின் மருவுவீர் கற்பாந்த வெள்ளம்
பரந்திடி னதற்கு மீதே
நீரிலுறை வண்டாய்த் துவண்டுசிவ யோகநிலை
நிற்பீர் விகற்ப மாகி
நெடியமுகி லேழும் பரந்துவரு ஷிக்கிலோ
நிலவுமதி மண்ட லமதே
யூரென விளங்குவீர் பிரமாதி முடிவில்விடை
யூர்தியரு ளாலு லவுவீ
ருலகங்கள் கீழ்மேல தாகப் பெருங்காற்
றுலாவினற் ருரணையினுன்
மேருவென வசையாம னிற்கவல் லீருமது
மேதக்க சித்தி யெளிதோ
வேதாந்த சித்தாந்த சமரசநன் னிலைபெற்ற
வித்தகச் சித்தர் கணமே. (௩)

எண்ணரிய பிறவிதனின் மானிடப் பிறவிதா
னியாதினும் மரித ரிதுகா
ணிப்பிறவி தப்பிணு லெப்பிறவி வாய்க்குமோ
வேதுவரு மோவ றிகிலேன்
கண்ணக னிலத்துநா ளுள்ளபொழு தேயருட்
ககனவட் டத்தி னின்று

காலூன்றி நின்றுபொழி யானந்த முகிலொடு
 கலந்துமதி யவச முறவே
பண்ணுவது நன்மையிந் நிலைபதியு மட்டுமே
 பதியா யிருந்த தேகப்
பவுரிகுலை யாமலே கௌரிகுண் டலியாயி
 பண்ணவித னருளி னாலே
விண்ணிலவு மதியமுத மொழியாது பொழியவே
 வேண்டுவே னுமத டிமைநான்
வேதாந்த சித்தாந்த சமரசநன் னிலைபெற்ற
 வித்தகச் சித்தர் கணமே. (௪)

பொய்திகழு முலகநடை யென்சொல்கே னென்சொல்கேன்
 பொழுதுபோக் கேதென் னிலோ
பொய்யுட னிமித்தம் புசிப்புக் கலந்திடல்
 புசித்தபின் கண்ணு றங்கல்
கைதவம லாமலிது செய்தவம தல்லவே
 கண்கெட்ட பேர்க்கும் வெளியாய்க்
கண்டதிது விண்டிதைக் கண்டித்து நிற்றலெக்
 காலமோ வதைய றிகிலேன்
மைதிகழு முகிலினங் குடைநிழற் றிடவட்ட
 வரையினொடு செம்பொன் மேரு
மால்வரையின் முதுகூடும் யோகதண் டக்கோல்
 வரைந்துசய விருது காட்டி
மெய்திகழு மட்டாங்க யோகபூ மிக்குள்வளர்
 வேந்தரே குணசாந் தரே
வேதாந்த சித்தாந்த சமரசநன் னிலைபெற்ற
 வித்தகச் சித்தர் கணமே. (௫)

கெசதுரக முதலான சதுரங்க மனமாதி
கேள்வியி னிசைந்து நிற்பக்
கெடிகொண்ட தலமாறு மும்மண்ட லத்திலுங்
கிள்ளாக்கு செல்ல மிக்க
தெசவிதம தாய்நின்ற நாதங்க ளோலிடச்
சிங்காச ஞதி பர்களாய்த்
திக்குத் திகந்தமும் பூரண மதிக்குடை
திகழ்ந்திட வசந்த கால
மிசையமலர் மீதுறை மணம்போல வானந்த
மிதயமேற் கொள்ளும் வண்ண
மென்றைக்கு மழியாத சிவராச யோகமா
யிந்த்ராதி தேவர் களெலாம்
விஜயஜய ஜயவென்ன வாசிசொல வேகொலு
விருக்குநும் பெருமை யெளிதோ
வேதாந்த சித்தாந்த சமரசநன் னிலைபெற்ற
வித்தகச் சித்தர் கணமே. (௬)

ஆணிலே பெண்ணிலே யென்போல வொருபேதை
யகிலத்தின் மிசையுள் ளதோ
வாடிய கறங்குபோ லோடியுழல் சிந்தையை
யடக்கியொரு கணமே னும்யான்
காணிலேன் றிருவருளை யல்லாது மௌனியாய்க்
கண்மூடி யோடு மூச்சைக்
கட்டிக்க லாமதியை முட்டவே மூலவெங்
கனலினை யெழுப்ப நினைவும்
பூணிலே னிற்றைநாட் கற்றதுங் கேட்டதும்
போக்கிலே போக விட்டுப்
பொய்யுலக ஞயினே ஞயினுங் கடையான
புன்மையே னின்ன மின்னம்

காலூன்றி நின்றுபொழி யானந்த முகிலொடு
கலந்துமதி யவச முறவே
பண்ணுவது நன்மையிந் நிலைபதியு மட்டுமே
பதியா யிருந்த தேகப்
பவுரிகுலை யாமலே கௌரிகுண் டலியாயி
பண்ணவித னருளி னாலே
விண்ணிலவு மதியமுத மொழியாது பொழியவே
வேண்டுவே னுமத டிமைநான்
வேதாந்த சித்தாந்த சமரசநன் னிலைபெற்ற
வித்தகச் சித்தர் கணமே. (௪)

பொய்திகழு முலகநடை யென்சொல்கே னென்சொல்கேன்
பொழுதுபோக் கேதென் னிலோ
பொய்யுட னிமித்தம் புசிப்புக் கலைந்திடல்
புசித்தபின் கண்ணு றங்கல்
கைதவம லாமலிது செய்தவம தல்லவே
கண்கெட்ட பேர்க்கும் வெளியாய்க்
கண்டதிது விண்டிதைக் கண்டித்து நிற்றலெக்
காலமோ வதைய றிகிலேன்
மைதிகழு முகிலினங் குடைநிழற் றிடவட்ட
வரையினெடு செம்பொன் மேரு
மால்வரையின் முதுகூடும் யோகதண் டக்கோல்
வரைந்துசய விருது காட்டி
மெய்திகழு மட்டாங்க யோகபூ மிக்குள்வளர்
வேந்தரே குணசாந் தரே
வேதாந்த சித்தாந்த சமரசநன் னிலைபெற்ற
வித்தகச் சித்தர் கணமே. (௫)

பற்பல விதங்கொண்ட புன்கலைபி லுரியது
        படைத்துப் ப்ரதாப மூறலாம்
பனிவெயில்கள் புகுதாம லெனடியான் றொடர்நெடிய
        பருமர வனங்க ளாரும்
வெற்பினிடை யுறைதலாந் நவராச சிங்கமென
        னிங்கோ ருவமைப்பு கழ்வர்காண்
வேதாந்த சித்தாந்த சமரசநன் னிலைபெற்ற
        வித்தகச் சித்தர் கணமே. (௯)

கல்லாத பேர்களே நல்லவர்க ளல்லவர்கள்
        கற்றுமறி வில்லா தவென்
கன்மத்தை யென்சொல்வேன் மதியையென் சொல்லுவேன்
        கைவல்ய ஞான நீதி
கல்லோ ருரைக்கிலோ கன்மமுக் கியமென்று
        காட்டுவேன் கன்ம மொருவ
தெட்டிநூ லோபழைய ஞானமுக் கியமென்று
        நவிலுவேன் வடமொ ழியிலே
வல்லா னொருத்தன்வர வந்த்ரா விடத்திலே
        வந்ததா விவக ரிப்பேன்
வல்லதமி ழறிஞர்வரி னங்ஙனே வடமொழியின்
        வசனங்கள் சிறிது புகல்வேன்
வெல்லாமல் லெவரையு மருட்டிவிட வகைவந்த
        வித்தையென் முத்தி தருமோ
வேதாந்த சித்தாந்த சமரசநன் னிலைபெற்ற
        வித்தகச் சித்தர் கணமே. (௧௦)

ஆனந்தமானபரம்.

கொல்லாமை யெத்தனை குணக்கேட்டை நீக்குமக்
குணமொன்று மொன்றி லேன்பாற்
கோரமெத் தனைபக்ஷ பாதமெத் தனைவன்
குணங்களெத் தனைகொ டியபாழ்ங்
கல்லாமை யெத்தனை யகந்தையெத் தனைமனக்
கள்ளமெத் தனையுள் ளசற்
காரியஞ் சொல்லிடலு மறியாமை யெத்தனை
கதிக்கென் றமைத்த வருளிற்
செல்லாமை யெத்தனைவிர் தாகோஷ்டி யெண்ணிலா
செல்வமெத் தனைமு யற்சி
சிந்தையெத் தனைசலன மித்தனையு லம்பொன்று
தேகத்தில் வாழ்க்கை முதலா
யல்லாமை யெத்தனை யமைத்தனை யுனக்கடிமை
யானவ னிலையுக்கு மாமோ
அண்டபகி ரண்டமு மடங்கவொரு நிறைவாகி
யானந்த மான பரமே. (௧)

தெருளாகி மருளாகி யுதயமன மாய்மனத்
தேர்ந்துவளர் வித்தா கியச்
[illegible]
திரமாகி நானு விசப்
பொருளாகி யப்பொருளை யறிபொறியு மாகியைம்
புலனுமா னைம்பூ தமாய்ப்
புறமுமா யகமுமாய்த் தூரஞ்ச மீபமாய்ப்
போக்கொடு வரத்து மாகி
யிருளாகி யொளியாகி நன்மைதீ மையுமாகி
யின்றாகி நாளை யாகி

யென்றுமா யொன்றுமாய்ப் பலவுமா யாவுமா
யிவையல்ல வாய நின்னை
யருளாகி நின்றவர்க ளறிவதல் லாலொருவ
ரறிவதற் கெளிதா குமோ
வண்டபகி ரண்டமு மடங்கவொரு நிறைவாகி
யானந்த மான பரமே. (௪)

மாறுபடு தர்க்கந் தொடுக்கவறி வார்சாண்
வயிற்றின் பொருட்ட தாக
மண்டலமும் விண்டலமு மொன்றாகி மனதுழல
மாலாகி நிற்க வறிவார்
வேறுபடு வேடங்கள் கொள்ளவறி வாரொன்றை
மௌனமௌனன் றகம்வே றதாம்
வித்தையறி வாரெமைப் போலவே சந்தைபோன்
மெய்ந்நூல் விரிக்க வறிவார்
சீறுபுலி போற்சீறி மூச்சைப் பிடித்துவிழி
செக்கச் சிவக்க வறிவார்
திரமென்று தந்தம் மதத்தையே தாமதச்
செய்கைகொடு முளற வறிவா
ராறுசம யங்கடொறும் வேறுவே றாகிவிளை
யாடுமுனை யாவ ரறிவா
ரண்டபகி ரண்டமு மடங்கவொரு நிறைவாகி
யானந்த மான பரமே. (௫)

காயிலை யுதிர்ந்தசரு கருகுபுனன் மண்டியு
கடும்பசி தனக்க டைத்துங்
கார்வரையின் முழையிற் கருங்கல்போ லசையாது
கண்மூடி நெடிதி ருந்துந்
தீயினிடை வைகியுந் தோயமதின் மூழ்கியுந்
தேகங்க ளென்பெ லும்பாய்த்

தெரிபசன் முற்செல்லி மயிர்க்கால்கூ டாக்குமுய
தெற்றவெயி லூடு ருக்கும்
வாயுவை யடக்கிய மனத்தினை யடக்கிய
மௌனத்தி லேயிருக்கு
மதிமண்ட லத்திலே கனல்செல்ல வமுதுண்டு
வனமூ டிருக்கு மதிரு
தாயுமனை றூடுவான வருளுடைய ருமுதலை
யகிலத்தை நாடல் முறையோ
அண்டபகி ரண்டமு மடங்கவொரு நிறைவாகி
யானந்த மான பரமே. (௧)

சுத்தமு மசுத்தமுந் துக்கசுக பேதமுந்
தொந்தமுட னிர்த்தொந் தமுந்
தூலமொடு சூக்குமமு மாசையு நிராசையுஞ்
சொல்லுமொரு சொல்லின் முடிவும்
பெத்தமொடு முத்தியும் பாவமொ டபாவமும்
பேதமொ டபேத நிலையும்
பெருமையொடு சிறுமையு மருமையுட னெளிமையும்
பெண்ணினுட னாணு மற்று
நித்தமு மனித்தமு மஞ்சனா ரஞ்சனமு
நிட்களமு நிகழ்ச களமு
நீதியு மநீதியு மாதியொட நாதியு
நிர்விஷய விஷய மகல
மத்தனையு மேலமெத வெத்தனையு மில்லையெனின்
யாக்களுரே னன்றி யுண்டோ
அண்டபகி ரண்டமு மடங்கவொரு நிறைவாகி
யானந்த மான பரமே. (௨)

காராறு மாணவக் காட்டைக் களைந்தறக்
கண்டகங் கார மென்னுங்
கல்லைப் பிளந்துநெஞ் சகமான பூமிவெளி
காணத் திருத்தி மேன்மேற்
பாராதி யறியாத மோனமாம் வித்தைப்
பதித்தன்பு நீரா கவே
பாய்ச்சியது பயிராகு மட்டுமா மாயைவன்
பறவையணு காத வண்ணம்
நேராக நின்றுவிளை போகம் புசித்துண்ட
நின்னன்பர் கூட்ட மெய்த
நினைவின் படிக்குநீ முன்னின்று காப்பதே
நின்னருட் பார மென்று
மாராரு மறியாத சூதான வெளியில்வெளி
யாகின்ற துரிய மயமே
யண்டபகி ரண்டமு மடங்கவொரு நிறைவாகி
யானந்த மான பரமே.

வாருதி பூதமா யகிலாண்ட கோடியாய்
மலையாகி வளைக டலுமாய்
மதியாகி யிரவியாய் மற்றுள வெலாமாகி
வான்கருணை வெள்ள மாகி
நானாகி நின்றவனு நீயாகி நின்றிடவு
நானென்ப தற்றி டாதே
நானா வெனக்குளறி நானா விகாரியாய்
நானறிந் தறியா மையாய்ப்
போனா லதிட்டவலி வெல்லவெளி தோபகற்
பொழுதுபுகு முன்கண் மூடிப்
பொய்த்துயில்கொள் வான்றனை யெழுப்பவ மோவினிப்
போதிப்ப தெந்த நெறியை

யானலு மென்கொடுமை யறியாய மறியாய
மார்பா லெடுத்து மொழிவே
னண்டபகி ரண்டமு மடங்கவொரு நிறைவாகி
யானந்த மான பரமே. (எ)

பொய்யினேன் புலையினேன் கொலையினே னின்னருள்
புலப்பட வறிந்து நிலையாப்
புன்மையேன் கல்லாத தன்மையே னன்மைபோற்
பொருளலாப் பொருளை நாடும்
வெய்யனேன் வெகுளியேன் வெறியனேன் சிறியனேன்
வினையினே னென்றெனை நீ
விட்டுவிட நினைவையேற் றட்டழிவ தல்லாது
வேறுகதி யேது புகலாய்
துய்யனே மெய்யனே யுயிரினுக் குயிரான
துணைவனே யிணையொன் றிலாத்
துரியனே துரியமுங் காணவ தீதனே
சுருதிமுடி மீதி ருந்த
வையனே யப்பனே யெனுமறிஞ ரறிவைவிட்
டகலாத கருணை வடிவே
யண்டபகி ரண்டமு மடங்கவொரு நிறைவாகி
யானந்த மான பரமே. (அ)

எத்தனை விதங்கடான் கற்கினுங் கேட்கினுமென்
னிதயமு மொடுங்க வில்லை
யானெனு மகந்தைதா னெள்ளளவு மாறவிலை
யாதினும் மபிமா னமென்
சித்தமிசை குடிகொண்ட தீமையொ டி[illegible]க்கமென்
சென்மத்து நான றிகிலேன்

சீலமொடு தவவிரத மொருகனவி லாயினுந்
தரிசனங் கண்டு மறியேன்
பொய்த்தமொழி யல்லான் மருந்தார்க்கு மெய்ம்மொழி
புகன்றிடேன் பிறர்கேட் கவே
போதிப்ப தல்லாது சும்மா விருந்தருள்
பொருந்திடாப் பேதை நானே
யத்தனை குணக்கேடர் கண்டதாக் கேட்டதா
வவனிமிசை யுண்டோ சொலா
யண்டபகி ரண்டமு மடங்கவொரு நிறைவாகி
யானந்த மான பரமே. (௧)

ஏக்கால முந்தனக் கென்னவொரு செயலிலா
வேழைநீ யென்றி ருந்திட்
மௌனசாமி யுடல்பொருளு மௌனியாய் வந்ததை
யேற்றுநம தென்ற வன்றே
பொய்க்கால தேசமும் பொய்ப்பொருளில் வாஞ்சையும்
பொய்யுடலை மெய்யென் னலும்
பொய்யுறவு பற்றலும் பொய்யாகு நானென்னல்
பொய்யினும் பொய்யா கையான்
வைக்க லிருட்டனைய விருளில்லை யிருவினைகள்
வந்தேற வழியு மில்லை
மனமில்லை யம்மனத் தினமில்லை வேறுமொரு
வரவில்லை போக்கு மில்லை
யக்கால மிக்கால மென்பதில்லை யெல்லா
மதீதமய மான தன்றோ
கண்டபகி ரண்டமு மடங்கவொரு நிறைவாகி
யானந்த மான பரமே. (௧௦)

சுகவாரி.

இன்னமுது கனிபாகு கற்கண்டு சீனிதே
னெனருசித் திடவ லியவந்
தின்பங்கொ டுத்தநினை யெங்ஙனே நின்னன்ப
ரிடையறா துருகி நாடி
யுன்னிய கருத்தவிழ வுரைகுளறி யுடலெங்கு
மோய்ந்தயர்ந் தவச மாகி
யுணர்வரிய பேரின்ப வனுபூதி யுணர்விலே
யுணர்வார்க ளுள்ள படிகாண்
கன்னிகை யொருத்திசிற் றின்பம்வேண் டென்னினுங்
கைக்கொள்வள் பக்கு வத்திற்
கணவனருள் பெறின்முனே சொன்னவா றென்னெனக்
கருதிநகை யாவ ளதுபோற்
சொன்னபடி கேட்குமிப் பேதைக்கு நின்கருணை
தோற்றிற் சுகாரம் பமாஞ்
சுத்தநிர்க் குணமான பரதெய்வ மேபரஞ்
சோதியே சுகவா ரியே. (ச)

அன்பின்வழி யறியாத வென்னைத் தொடர்ந்தென்னை
யறியாத பக்கு வத்தே
யாசைப் பெருக்கைப் பெருக்கிக் கொடுத்துநா
னற்றே னலந்தே னென
வென்புல மயங்கவே பித்தேற்றி விட்டா
யிரங்கியொரு வழியா யினு
மின்பவெள மாகவந் துள்ளங் களிக்கவே
யெனைநீ கலந்த துண்டோ
தன்பருவ மலருக்கு மணமுண்டு வண்டுண்டு
தண்முகை தனக்கு முண்டோ

தமியனேற் கிவ்வணந் திருவுள மிரங்காத
　　தன்மையாற் றனியி ருந்து
துன்பமுறி னெங்ஙனே யழியாத நின்னன்பர்
　　சுகம்வந்து வாய்க்கு முறையாய்
சுத்தநிர்க் குணமான பரதெய்வ மேபரஞ்
　　சோதியே சுகவா ரியே. (௨)

கல்லேனு மையவொரு காலத்தி லுருகுமென்
　　கன்னெஞ்ச முருக விலையே
கருணைக் கிணங்காத வன்மையையு நான்முகன்
　　கற்பிக்க வொருக டவுளோ
வல்லான் வகுத்ததே வாய்க்கா லெனும்பெரு
　　வழக்குக் கிழுக்கு முண்டோ
வானாய் நின்றின்ப மழையா யிரங்கியெனை
　　வாழ்விப்ப துன்ப ரங்காண்
பொல்லாத சேயெனிற் றாய்தள்ள னீதமோ
　　புகலிடம் பிறிது முண்டோ
பொய்வார்த்தை சொல்லிலோ திருவருட் சுயஞ்சுமாய்ப்
　　புன்மையே னுவ னந்தோ
சொல்லான் முழக்கிலோ சுகமில்லை மௌனியாய்ச்
　　சும்மா விருக்க வருளாய்
சுத்தநிர்க் குணமான பரதெய்வ மேபரஞ்
　　சோதியே சுகவா ரியே. (௩)

என்பெலா நெக்குடைய ரோமஞ் சிலிர்ப்பவுட
　　லிளகமன தழலின் மெழுகா
யிடையறா துருகவரு மழைபோ லிரங்கியே
　　யிருவிழிக ணீரி றைப்ப
வன்பினுன் மூர்ச்சித்த வன்பருக் கங்ஙனே
　　யமிர்தசஞ் சீவி போல்வந்

தானந்த மழைபொழிவை யுள்ளன்பி லாதவெனை
யார்க்காக வடிமை கொண்டாய்
புன்புலான் மயிர்தோ னரம்பென்பு மொய்த்திடு
புலைக்குடிலி லருவ ருப்புப்
பொய்யல்ல வேயிதனை மெய்யென்று நம்பியென்
புந்திசெலு மோபா ழிலே
துன்பமா யலையவோ வுலகநடை யையவொரு
சொப்பனத் திலும்வேண் டிலேன்
சுத்தநிர்க் குணமான பரதெய்வ மேபரஞ்
சோதியே சுகவாரியே. (௪)

வெந்நீர் பொருதெனுடல் காலின்மூட் டைக்கவுங்
வெடுக்கென் றசைத்தெடுத்தால்
விழியிமைத் தங்ஙனே தண்ணருளை நாடுவேன்
வேறொன்றை யொருவர் சொல்லி
னந்நேர மையோவென் முகம்வாடி நிற்பதுவு
மையநின் னருள றியுமே
யானுனு மெத்தப் பயந்தவனி யானென்னை
யாண்டநீ கைவி டாதே
யிந்நேர மென்றிலை யுடற்சுமைய தாகவு
மெடுத்தா லிறக்க வென்றே
யெங்கெங்கு மொருதீர்வை யாயமுண் டாயினு
மிறைஞ்சுசுக ராதி யான
தொன்னீர்மை யாளர்க்கு மானிடம் வகுத்தவரு
டுணையென்று நம்பு கின்றேன்
சுத்தநிர்க் குணமான பரதெய்வ மேபரஞ்
சோதியே சுகவாரியே. (௫)

பற்றுவன வற்றிடுநி ராசையென் றொருபூமி
பற்றிப் பிடிக்கு மியோகப்
பாங்கிற் பிராணலய மென்னுமொரு பூமியிவை
பற்றின்மன மறுமென் னவே
கற்றையஞ் சடைமௌனி தானே கனிந்தகனி
கனிவிக்க வந்த கனிபோற்
கண்டுதிக் கெட்டெனத் திருவுளங் கனிவினொடு
கனிவாய் திறந்து மொன்றைப்
பெற்றவனு மல்லேன் பெறாதவனு மல்லேன்
பெருக்கத் தவித்து ளறியே
பெண்ணினை யெனவிரு கண்ணீ ரிறைத்தநான்
பேய்போ லிருக்க வுலகஞ்
சுற்றிநகை செய்யவே யுலையவிட் டாயெனிற்
சொல்லவினி வாயு முண்டோ
சுத்தநிர்க் குணமான பரதெய்வ மேபரஞ்
சோதியே சுகவா ரியே. (அ)

அரும்பொனே மணியேயெ னன்பேயெ னன்பான
வறிவேயெ னறிவி லூறு
மானந்த வெள்ளமே யென்றென்று பாடினே
னாடினே னாடி நாடி
விரும்பியே கூவினே னுலறினே னலறினேன்
மெய்சிலிர்த் திருகை கூப்பி
விண்மாரி யெனவெனிரு கண்மாரி பெய்யவே
வேசற் றயர்ந்தே னியா
னிரும்புநே ரெஞ்சகக் கள்வனா யிருந்துமே
யிடைவிட்டு நின்ற துண்டோ
வென்றுநீ யன்றுநா னுன்னடிமை யல்லவோ
யாதேனு மறியா வெறுந்

துரும்பனே னென்னினுங் கைவிடுதெ னீதியோ
தொண்டரொடு கூட்டு கண்டாய்
சுத்தநிர்க் குணமான பரதெய்வ மேபரஞ்
சோதியே சுகவா ரியே. (எ)

பாராதி யண்டங்க ளத்தனையும் வைக்கின்ற
பரவெளியி னுண்மை காட்டிப்
பற்றுமன வெளிகாட்டி மனவெளியி னிற்றோய்ந்த
பாவியேன் பரிசு காட்டித்
தாராள மாய்நிற்க நிற்சிந்தை காட்டிச்
சதாகால நிட்டை யெனவே
சகசநிலை காட்டினை சுகாதீத நிலயந்
தனைக்காட்ட நாள்செல் லுமோ
காரார வெண்ணரு மனந்தகோ டிகணின்று
காலூன்றி மழைபொ ழிதல்போற்
கால்வீசி மின்னிப் படர்ந்துபர வெளியெலாங்
கம்மியா னந்த வெள்ளஞ்
சோராது பொழியவே கருணையின் முழங்கியே
தொண்டரைக் கூவு முகிலே
சுத்தநிர்க் குணமான பரதெய்வ மேபரஞ்
சோதியே சுகவா ரியே. (அ)

பேதித்த சமயமோ வொன்றுசொன படியொன்று
பேசாது துறவா கியே
பேசாத பெரியோர்க ணிருவிகற் பத்தினிற்
பேசார்கள் பரம குருவாய்ப்
போதிக்கு முக்கணிறை நேர்மையாய்க் கைக்கொண்டு
போதிப்ப தாச் சறிவிலே
போக்குவர வறவின்ப நீக்கமற வசனமாப்
போதிப்ப தெவரை யனே

சாதித்த சாதனமு மியோகியர்க ணமதென்று
சங்கிப்ப ராத லாலே
தன்னிலே தானா யயர்ந்துவிடு வோமெனத்
தனியிருந் திடினங் ஙனே
சோதிக்க மனமாயை தனையேவி னாலடிமை
சுகமாவ தெப்படி சொலாய்
சுத்தநிர்க் குணமான பரதெய்வ மேபரஞ்
சோதியே சுகவா ரியே. (௯)

அண்டமுடி தன்னிலோ பகிரண்ட மதனிலோ
வலரிமண் டலநடுவிலோ
கனனடுவி லோவமிர்த மதிநடுவி லோவன்ப
ரகமுருகி மலர்க டுவித்
தெண்டமிட வருமூர்த்தி நிலையிலோ திக்குத்
திகந்தத்தி லோவெ ளியிலோ
திகழ்விந்து நாதநிலை தன்னிலோ வேதாந்த
சித்தாந்த நிலைதன் னிலோ
கண்டபல பொருளிலோ காணாத நிலையெனக்
கண்டசூ னியம தனிலோ
காலமொரு மூன்றிலோ பிறவிநிலை தன்னிலோ
கருவிகர ணங்க ளோய்ந்த
தொண்டர்க ளிடத்திலோ நீவீற் றிருப்பது
தொழும்பனேற் குளவு புகலாய்
சுத்தநிர்க் குணமான பரதெய்வ மேபரஞ்
சோதியே சுகவா ரியே. (௰)

எந்தநாள் கருணைக் குரித்தாகு நாளெனவு
மெண்ணிதய மெனைவாட் டுதே
பேதென்று சொல்லுவேன் முன்னொடுபின் மலைவறவு
மிற்றைவரை யாது பெற்றேன்

பந்தமா னதிலிட்ட மெழுகாகி யுள்ளம்
பதைத்துப் பதைத்து ருகவோ
பரமசுக மாவது பொறுப்பரிய துயரமாய்ப்
பலகாலு மூர்ச்சிப் பதோ
சிந்தையா னதுமறிவை யென்னறிவி லறிவான
தெய்வநீ யன்றி யுளதோ
தேகநிலை யல்லவே யுடைகப்பல் கப்பலாய்த்
திரையாழி யூடு செலுமோ
சொந்தமா யாண்டநீ யறியார்கள் போலவே
துன்பத்தி லாழ்த்தன் முறையோ
சுத்தநிர்க் குணமான பரதெய்வ மேபரஞ்
சோதியே சுகவா ரியே. (கக)

எந்நாளு முடலிலே யுயிரா முனைப்போ
லிருக்கவிலை யோம னதெனு
மியானுமென் னட்பாம் பிராணனு மெமைச்சடம
தென்றுனைச் சித்தென் றுமே
யந்நாளி லெவனோ பிரித்தா னதைக்கேட்ட
வன்றுமுத லின்று வரையு
மநியாய மாயெமை யடக்கிக் குறுக்கே
யடர்ந்தரசு பண்ணி யெங்கண்
முன்னுக நீயென்ன கோட்டைகொண் டாயென்று
மூடமன மிகவு மேச
மூண்டெரியு மனலிட்ட மெழுகா யுளங்கருகன்
முறைமையோ பதினுயிரஞ்
சொன்னலு நின்னரு ளிரங்கவிலை யேயினிச்
சுகம்வருவ தெப்படி சொலாய்
சுத்தநிர்க் குணமான பரதெய்வ மேபரஞ்
சோதியே சுகவா ரியே. (கஉ)

எங்குநிறைகின்றபொருள்.

அவனன்றி யோரணுவு மசையா தெனும்பெரிய
வாப்தர்மொழி யொன்று கண்டா
லறிவாவ தேதுசில வறியாமை யேதிவை
யறிந்தார்க ளறியார் களார்
மௌனமொ டிருந்ததா ரென்போ லுடம்பெலாம்
வாயாய்ப் பிதற்று மவரார்
மனதெனவு மொருமாயை யெங்கே யிருந்துவரும்
வன்மையொ டிரக்க மெங்கே
புவனம் படைப்பதென் கர்த்தவிய மெவ்விடம்
பூதபே தங்க ளெவ்விடம்
பொய்மெயித மகிதமேல் வருநன்மை தீமையொடு
பொறைபொறு மையுமெவ் விட
மெவர்சிறிய ரெவர்பெரிய ரெவருறவ ரெவர்பகைஞ
ரியாதுமுனை யன்றி யுண்டோ
விசுவ மிரண்டினிலு முயிரினுக் குயிராகி
யெங்குநிறை கின்ற பொருளே. (௧)

அன்னே யனேயெனுஞ் சிலசமய நின்னையே
யையாவை யாவென் னவே
யலறிடுஞ் சிலசமய மல்லாது பேய்போல
வலறியே யொன்று மிலவாய்ப்
பின்னேது மறியாம லொன்றைவிட் டொன்றைப்
பிதற்றிடுஞ் சிலச மயமேற்
பேசரிய வொளியென்றும் வெளியென்று நாதாதி
பிறவுமே நிலைய மென்றுந்
தன்னே ரிலாததோ ரணுவென்று மூவிதத்
தன்மையாங் கால மென்றுஞ்

சார்ந்திடுஞ் சிலசமய நிலையாகி வேறதாய்ச்
சதாஞான வானந் தமா
யென்னை யெனைகருணை விளையாட் டிருந்தவா
றெம்மனோர் புகல வெளிதோ
விசபா மிரண்டினிலு முயிரினுக் குயிராகி
யெங்குநிறை கின்ற பொருளே. (௧)

வேதமுட னாகமபு ராணமிதி காசமுதல்
வேறுமுள கலைக ளெல்லா
மிக்கான வத்துவித துவிதமார்க் கத்தையே
விரிவா யெடுத்து ரைக்கு
மோதரிய துவிதமே யத்துவித ஞானத்தை
யுண்டுபண்ணு ஞான மாகு
மூகமனு பவவசன மூன்றுக்கு மொவ்வமீ
துபயவா திகள்சம் மத
மாதலி னெனக்கினிச் சரியையா திகள்போது
மியாதொன்று பாவிக் கநா
னதுவாத லானுன்னை நானென்று பாவிக்கி
னத்துவித மார்க்க முறலா
மேதுபா வித்திடினு மதுவாகி வந்தருள்செ
யெந்தைநீ குறையு முண்டோ
விசபா மிரண்டினிலு முயிரினுக் குயிராகி
யெங்குநிறை கின்ற பொருளே. (௨)

சொல்லான திற்சற்றும் வாராத பிள்ளையைத்
தொட்டில்வைத் தாட்டி யாட்டித்
தொடையினைக் கிள்ளல்போற் சங்கற்ப மொன்றிற்
றொடுக்குந் தொடுத்த ழிக்கும்
சொல்லாத வாதனை யெழுஞ்சத்த பூமியிடை
போந்துதலை சுற்றி யாடும்

புருடனி லடங்காத பூவைபோற் றானே
புறம்போந்து சஞ்ச ரிக்குங்
கல்லோ டிரும்புக்கு மிகவன்மை காட்டிடுங்
காணாது கேட்ட வெல்லாங்
கண்டதாக் காட்டியே யணுவாச் சுருக்கிடுங்
கபடநா டகசா லமோ
வெல்லாமும் வலதிந்த மனமாயை யேழையா
மென்னா லடக்க வசமோ
விகபர மிரண்டினிலு முயிரினுக் குயிராகி
யெங்குநிறை கின்ற பொருளே. (௪)

கண்ணார நீர்மல்கி யுள்ளநெக் குருகாத
கள்ளனே னானு லுமோ
கைகுவித் தாடியும் பாடியும் விடாமலே
கண்பனித் தாரை காட்டி
யண்ணா பரஞ்சோதி யப்பா வுனக்கடிமை
யானென்ன வேயெ ழுந்த
வன்பாகி நாடக நடித்ததோ குறைவில்லை
யகிலமுஞ் சிறித றியுமேற்
றண்ணாரு நின்னதரு ளறியாத தல்லவே
சற்றேனு மினிதி ரங்கிச்
சாசுவத முத்திநிலை யீதென் றுணர்த்தியே
சகசநிலை தந்து வேறொன்
றெண்ணாம லுள்ளபடி சுகமா யிருக்கவே
யேழையேற் கருள்செய் கண்டா
யிகபர மிரண்டினிலு முயிரினுக் குயிராகி
யெங்குநிறை கின்ற பொருளே. (௫)

காகமா னதுகோடி கூடிநின் றாலுமொரு
கல்லின்முன் னெதிர்நிற் குமோ

சன்மமா னதுகோடி முன்னேசெய் தாலுநின்
கருணைப்ர வாக வருளைத்
தாகமாய் நாடினரை வாதிக்க வல்லதோ
தமியனேற் கருடா கமோ
சற்றுமிலை யென்பதுவும் வெளியாச்சு வினையெலாஞ்
சங்கேத மாய்க்கூ டியே
தேகமா னதைமிகவும் வாட்டுதே துன்பங்கள்
சேராமல் யோக மார்க்க
சித்தியோ வரவில்லை சகசநிட் டைக்குமென்
சிந்தைக்கும் வெகுதூ ரநா
னேசமாய் நின்னோ டிருக்குநா ளெந்தநா
ளிந்நாளின் முற்று றுதோ
விகபர மிரண்டினிலு முயிரினுக் குயிராகி
யெங்குநிறை கின்ற பொருளே. (௬)

ஒருமைமன தாகியே யல்லலற நின்னருளி
லொருவனுன் வந்தி ருக்கி
னுலகம் பொறுததோ மாயா விசித்ரமென
வேயுமோ விடமில் லையோ
வருளுடைய நின்னன்பர் சங்கைசெய் திடுவரோ
வலதுகிர்த் தியகர்த் தரா
யகிலம் படைத்தெம்மை யாள்கின்ற பேர்சில
ரடாதென்ப ரோவ கன்ற
பெருமைபெறு பூரணங் குறையுமோ பூதங்கள்
பேய்க்கோல மாய்வி தண்டை
பேசுமோ வலதுதான் பரிபாக காலம்
பிறக்கவிலை யோதொல் லையா
மிருமைசெறி சடவினை யெதிர்த்துவாய் பேசுமோ
வேதுளவு சிறிது புகலா

விசுவபா பிரண்டடினிலு முயிரினுக் குயிராகி
    யெங்குநிறை கின்ற பொருளே. (எ)

நில்லாது தேகமெனு நினைவுண்டு தேகநிலை
    நின்றிடவு மௌனி யாகி
நேரே யுபாயமொன் றருளினையை யோவிதனை
    நின்றனுட் டிக்க வென்றாற்
கல்லாத மனமோ வொடுங்கியுப ரதிபெறக்
    காணவிலை யாக்கை யாலே
எசுவேற் றனும்புசிப் பொவ்வாதெ நாளுமுன்
    காட்சியி லிருந்து கொண்டு
வல்லாள ராயியம நியமாதி மேற்கொண்ட
    மாதவர்க் கேவல் செய்து
மனதின் படிக்கெலாஞ் சித்திபெற லாஞானம்
    வாய்க்குமொரு மனுவெ னக்கிங்
கில்லாமை யொன்றினையு மில்லாமை யாகவே
    யிப்போ திரங்கு கண்டா
விசுவபா பிரண்டடினிலு முயிரினுக் குயிராகி
    யெங்குநிறை கின்ற பொருளே. (அ)

படாவுரி யுடுத்துமலை வனமெற் கொறித்துமுதிர்
    வனசருகு வாயில் வந்தால்
வன்பசி தவிர்த்துமனல் வெயிலாதி மழையால்
    வருந்தியும் மூல வனலைச்
சிரமள வெழுப்பியு நீரினிடை மூழ்கியுந்
    தேகநம தல்ல வென்று
நிர்ச்சல வபேக்ஷையாய் நின்னன்பர் யோகஞ்
    செலுத்தினு ரியாம்பா வியேம்
விரவுமறு சுவையினொடு வேண்டுவ புசித்தரையில்
    வேண்டுவ வெலாமு டுத்தி

மேடைமா ளிகையாதி வீட்டினிடை யைகியே
யேதொரு வருத்த மின்றி
யிரவுபக லேழையர்கள் சையோக மாயினோ
ரெப்படி பிழைப்ப துரையா
யிகபர மிரண்டினிலு முயிரினுக் குயிராகி
யெங்குநிறை கின்ற பொருளே. (௯)

முத்தனைய மூரலும் பவளவா யின்சொலு
முகத்திலகு பசுமஞ் சளு
மூர்ச்சிக்க விரகசன் னதமேற்ற விருகும்ப
முலையின்மணி மாலை நால
வைத்தெமை மயக்கியிரு கண்வலையை வீசியே
மாயா விலாச மோக
வாரிதியி லாழ்த்திடும் பாழான சிற்றிடை
மடந்தையர்கள் சிற்றின் பமோ
புத்தமிர்த போகம் புசித்துவிழி யிமையாத
பொன்னாட்டும் வந்த தென்றாற்
போராட்ட மல்லவோ பேரின்ப முத்தியிப்
பூமியி லிருந்து காண
வெற்றனை விகாதம்வரு மென்றுசுகர் சென்றநெறி
யிவ்வுலக மறியா ததோ
விகபர மிரண்டினிலு முயிரினுக் குயிராகி
யெங்குநிறை கின்ற பொருளே. (௧௦)

உன்னிலையு மென்னிலையு மொருநிலை யெனக்கிடந்
துளறிடு மவத்தை யாகி
யுருவுதான் காட்டாத வாணவமு மொளிகண்
டொளிக்கின்ற விருளென் னவே
தன்னிலைமை காட்டா தொருங்கவிரு வினையினாற்
றருவசுக துக்க வேலை

தட்டழிய முற்றுமில் லாமாயை யதனூற்
        றடித்தகில பேத மான
முன்னிலை யொழிந்திட வகண்டிதா காரமாய்
        மூதறிவு மேலூ திப்ப
முன்பினொடு கீழ்மே னடுப்பக்க மென்னுமன்
        முற்றுமா னந்த நிறைவே
யென்னிலைமை யாய்நிற்க வியல்புகூ ரருள்வடிவ
        மெந்நாளும் வாழி வாழி
[illegible] ண்டங்களிலு முயிர்னுக் குயிராகி
        யெங்குநிறை கின்ற பொருளே. (கக)

சச்சிதானந்தசிவம்.

பாராதி ககனப் பரப்புமுண் டோவென்று
        படர்வெளிய தாகி யெழுநாப்
பரிதிமதி காணச் சுயஞ்சோதி யாயண்ட
        பகிரண்ட வுயிரொ வைக்கு
நேராக வறிவா யகண்டமா யேகமாய்
        நித்தமாய் நிர்த்தொந் தமாய்
நிர்க்குண விலாசமாய் வாக்குமன மணுகாத
        நிர்மலா னந்த மயமாய்ப்
பேராது நின்றிச் சும்மா விருந்துதான்
        பேரின்ப மெய்தி டாமற்
[illegible] தண்டியே தாயிலாப் பிள்ளைபோற்
        பித்தாக வோமனதைநான்
சாராத படியறிவி னிருவிகற் பாங்கமாஞ்
        சாசுவத நிட்டை யருளாய்
சர்வபரி பூரண வகண்டதத் துவமான
        சச்சிதா னந்த சிவமே. (க)

குடக்கொடி குணக்காற் றிக்கிலை யுழக்கூடு
　　கொள்ளல்போ லேந்து பூதங்
கூடுஞ் சுருங்கிலைச் சாலேக மொன்பது
　　குலாவுநடை மனையை நாறும்
உடக்கயிறு வெண்ணாம் பாவென்பு தசையிருள்
　　மதவேள் விழா நடத்த
வைக்கின்ற சைத்தேனை வெண்ணீர்செந் நீர்கணீர்
　　மலநீர்பு ணீரி றைக்கும்
விடக்குத் துருத்தியைக் கருமருந் துக்கூட்டை
　　வெட்டவெட் டத்த ளிர்க்கும்
வேட்கைமா றுகின்ற சுடுகாட்டை முடிவிலே
　　மெய்போ லிருந்து பொய்யாஞ்
சடக்கைச் சடக்கெனச் சதமென்று சின்மயந்
　　தானாகி நிற்ப தென்றோ
சர்வபரி பூரண வகண்டதத் துவமான
　　சச்சிதா னந்த சிவமே. (உ)

பாகத்தி னாற்கவிதை பாடிப் படிக்கவோ
　　பத்திநெறி யில்லை வேத
பாராய ணப்பனுவன் மூவர்செய் பனுவலது
　　பகரவோ விசையு மில்லை
யோகத்தி லேசிறிது முயலவென் றாற்றேக
　　மொவ்வாதி வூண்வெ றுத்தா
லுயிர்வெறுத் திடலொக்கு மல்லாது கிரியைக
　　ளுபாயத்தி னாற்செய் யவோ
மோகத்தி லேசிறிது மொழியவிலை மெய்ஞ்ஞான
　　மோனத்தி னிற்க வென்றான்
மூற்றாது பரிபாக சத்திக ளனேகரின்
　　மூதறிவி லேயெ ழுந்த

எங்கு நிறைகின்ற பொருள்.

அவனன்றி யோரணுவு மசையா தெனும்பெரிய
வாப்தர்மொழி யொன்று கண்டா
லறிவாவ தேதுசில வறியாமை யேதிவை
யறிந்தார்க ளறியார் களார்
மௌனமொ டிருந்ததா ரென்போ லுடம்பெலாம்
வாயாய்ப் பிதற்று மவரார்
மனதென வொருமாயை யெங்கே யிருந்துவரும்
வன்மையொ டிரக்க மெங்கே
புவனம் படைப்பதென் கர்த்தவிய மெவ்விடம்
பூதபே தங்க ளெவ்விடம்
பொய்மெயித மகிதமேல் வருநன்மை தீமையொடு
பொறைபொறா மையுமெவ் விட
மெவர்சிறிய ரெவர்பெரிய ரெவருறவ ரெவர்பகைஞ
ரியாதுமுனை யன்றி யுண்டோ
விகபர மிரண்டினு முயிரினுக் குயிராகி
யெங்குநிறை கின்ற பொருளே. (௧)

அன்னே யன்னேயெனுஞ் சிலசமய மன்னேயெ
யையாவை யாவென் னவே
யலறிடுஞ் சிலசமய மல்லாது பேய்போல
வலறியே யொன்று மிலவாய்ப்
பின்னேது மறியாம லொன்றைவிட் டொன்றைப்
பிதற்றிடுஞ் சிலசமயமேற்
பேசரிய வொளியென்றும் வெளியென்று நாதாதி
பிறவுமே நிலய மென்றுந்
தன்னே ரிலாததோ ரணுவென்று முற்றுந்
தன்மையாங் கால மென்றுஞ்

கனியேனும் வறியசெங் காயேனு முதிர்சருகு
கந்தமூ லங்க ளேனுங்
கனல்வாதை வந்தெய்தி னள்ளிப் புசித்துநான்
கண்மூடி மௌனி யாகித்
தனியே யிருப்பதற் கெண்ணினே னெண்ணமிது
சாமிநீ யறியா ததோ
சர்வபரி பூரண வகண்டதத் துவமான
சச்சிதா னந்த சிவமே. (௫)

மத்தமத கரிமுகிற் குலமென்ன நின்றிலகு
வாயிலுடன் மதிய கடுதோய்
மாடகூ டச்சிகர மொய்த்தசந் திரகாந்த
மணிமேடை யுச்சி மீது
முத்தமிழ் முழக்கமுடன் முத்தநகை யார்களொடு
முத்துமுத் தாய்க்கு லாவி
மோகத் திருந்துமென் யோகத்தி னிலைநின்று
மூச்சைப் பிடித்த டைத்துக்
கைத்தல நகப்படை விரித்தபுலி சிங்கமொடு
கரடிநுழை நூழை கொண்ட
கானமலை யுச்சியிற் குகையூ டிருந்துமென்
கரதலா மலக மென்னச்
சத்தமற மோனநிலை பெற்றவர்க ளுய்வர்காண்
சனகாதி துணிவி தன்றோ
சர்வபரி பூரண வகண்டதத் துவமான
சச்சிதா னந்த சிவமே. (௬)

கைத்தலம் விளங்குமொரு நெல்லியங் கனியெனக்
கண்டவே தாக மத்தின்
காட்சிபுரு ஷார்த்தமதின் மாட்சிபெறு முத்தியது
கருதி னனுமான மாதி

யுத்திபல வாகிரு விகற்பமே யில்லையா
      லொன்றோ டிரண்டென் னவோ
வுரையுமிலை நீயுமிலை நானுமிலை யென்பது
      மூபாயநீ யுண்டு நானுஞ்
சித்தமுளா னில்லை யெனும்வசன நீயறிவை
      தெரியார்க டெரிய வசமோ
செப்புகே வலநீதி யொப்புவமை யல்லவே
      சின்மூத்தி ராங்க மாபிற்
சத்தமற வெனையாண்ட குருமௌனி கையினாற்
      றமியனேற் குதவு பொருளே
சர்வபரி பூரண வகண்டதத் துவமான
      சச்சிதா னந்த சிவமே. (எ)

காயாத மரமீது கல்லேறு செல்லுமோ
      கடவுணீ யாங்க ளடியேங்
கன்மபந் தத்தினாற் சன்மபந் தம்பெறக்
      கற்பித்த துன்ன தருளே
வாயார வுண்டபேர் வாழ்த்துவது நொந்தபேர்
      வைவதுவு மெங்க ளுலக
வாய்பாடு நிற்கநின் வைதிக வொழுங்குநினை
      வாழ்த்தினாற் பெறுபே றுதா
தேயாத பெருவினை முளையிட்ட தாற்பின்ன
      ருளறுவது கரும மன்று
[illegible]
      யுலகிலே பிழைபொ றுக்குந்
தாயான கருணையு முனக்குண் டெனக்கினிச்
      சஞ்சலங் கெடவ ருள்செய்வாய்
சர்வபரி பூரண வகண்டதத் துவமான
      சச்சிதா னந்த சிவமே. (அ)

இன்னம் பிறப்பதற் கிடமென்னி னிவ்வுடல
மிறவா திருப்ப மூலத்
தெழுமங்கி யமிர்தொழுக மதிமண்ட லத்திலுற
வென்னம்மை குண்ட லினியாற்
பின்னம் பிறக்காது சேமமா வளர்த்திடப்
பேயேனை நல்க வெண்ணிற்
பிறவாத நெறியெனக் குண்டென்னி னின்மையே
பேசுகர்ப் பூர தீப
மின்னும் படிக்ககண் டாகாத வன்னையால்
வினைமேயினை யொப்பு வித்து
விட்டுநெறி கூட்டிடுதன் மைக்குநன் றியையன்றி
வுபகார முண்டென் னிலோ
தன்னந் தனிச்சிறிய னாற்றிலேன் போற்றிவளர்
சன்மார்க்க முத்தி முதலே
சர்வபரி பூரண வகண்டதத் துவமான
சச்சிதா னந்த சிவமே. (௮)

போதாமை யிவ்வணம் விதித்ததே தென்னிலுன்
வினைப்பகுதி யென்ப னந்த
வினைபேச வறியாது நிற்கவிவை மனதால்
விளைந்ததான் மனதை நாடிற்
போதமே நிற்குமப் போதத்தை நாடிலோ
போதமு நிலைவி ளக்கம்
பொய்யன்று தெய்வமறை யாவுமே நீயென்று
போக்குவர வறநிற் கத்து
மாதார வாதேய முழுதுநீ யாதலா
லகிலமீ தென்னை யாட்டி
யாடல்கண் டவனுநீ யாடுகின் றவனுநீ
யருளுநீ மௌன ஞான

தாதாவு நீபெற்ற தாய்தந்தை தாமுநீ
    தமருநீ யாவு நீகாண்
சர்வபரி பூரண வகண்டதத் துவமான
    சச்சிதா னந்த சிவமே. (௧௦)

கொந்தவிழ் மலர்ச்சோலை நன்னீழ லிடையினுங்
    குளிர்தீம் புனற்கை யள்ளிக்
கொள்ளுகினு மந்நீ ரிடைத்திளைத் தாடினுங்
    குளிர்சந்த வாடை மடவார்
வந்துலவு கின்றதென முன்றிலிடை யுலவவே
    வசதிபெறு போதும் வெள்ளை
வட்டமதி பட்டப் பகற்போல நிலவுதர
    மகிழ்போதும் வேலை யமுதம்
விச்சைபெறு மத்தவையி லுக்கசென மழுதன்றும்
    வேளையிலு மாலை கந்தம்
வெள்ளிலை யடைக்காய் விருப்பிப் போசன முண்ணினும்
    விளையாடி விழிது யிலினுஞ்
சந்ததமு நின்னருளை மறவா வரந்தந்து
    தமியேனை ரக்ஷை புரிவாய்
சர்வபரி பூரண வகண்டதத் துவமான
    சச்சிதா னந்த சிவமே. (௧௧)

தேசோமயானந்தம்.

மருமலர்ச் சோலைசெறி நன்னீழன் மலையருகில்
    மன்னுமுனி வர்க்கே வலாய்
மந்த்ரமா லிகைசொல்லு மியமநிய மாதியா
    மார்க்கத்தி னின்றுகொண்டு

கருமருவு காயத்தை நிர்மலம தாகவே
கமலா சனுதி சேர்த்துக்
காலைப் பிடித்தனலை யம்மைகுண் டலியடிக்
கலைமதியி னூடு தாக்கி
யுருகிவரு மமிர்தத்தை யுண்டுண் டுறங்காம
லுணர்வான விழியை நாடி
யொன்றோ டிரண்டெனுச் சமரச சொரூபசுக
முற்றிடவென் மனதின் வண்ணந்
திருவருண் முடிக்கவித் தேகமொடு காண்பனோ
தேடரிய சத்தா கியென்
சித்தமிசை குடிகொண்ட வறிவான தெய்வமே
தேசோ மயானந் தமே. (க)

இப்பிறவி யெனுமோ ரிருட்கடலின் மூழ்கிநா
னென்னுமொரு மகர வாய்ப்பட்
டிருவினை யெனுந்திரையி னெற்றுண்டு புற்புத
மெனக்கொங்கை வரிசை காட்டுந்
துப்பிதழ் மடந்தையர் மயற்சண்ட மாருதச்
சுழல்வந்து வந்த டிப்பச்
சோராத வாசையாங் காறு வானதி
சுரந்தெதன மேலு மார்ப்பக்
கைப்பரிசு காரர்போ லறிவான வங்கமுங்
கைவிட்டு மதிம யங்கிக்
கள்ளவங் கக்காலர் வருவரென் றஞ்சியே
கண்ணருவி காட்டு மெளியேன்
செப்பரிய முத்தியாங் கரைசேர வுங்கருணை
செய்வையோ சத்தா கியென்
சித்தமிசை குடிகொண்ட வறிவான தெய்வமே
தேசோ மயானந் தமே. (உ)

தந்தைதாய் தமர்தார மகவென்னு மிவையெலாஞ்
சந்தையிற் கூட்ட மிதிலோ
சந்தேக மில்லைமணி மாடமா ளிகைமேடை
சதுரங்க சேனை யுடனே
வந்ததோர் வாழ்வுமோ ரிந்த்ரசா லக்கோலம்
வஞ்சனை பொறாமை லோபம்
வைத்தமன மாங்கிருமி சேர்ந்தமல பாண்டமோ
வாஞ்சனை யிலாத கனவே
யெந்தநா ளுஞ்சரி யெனத்தேர்ந்து தேர்ந்துமே
யிரவுபக லில்லா விடத்
தேகமாய் நின்றநின் னருள்வெள்ள மீதிலே
யானென்ப தறவு மூழ்கிச்
சிந்தைதான் தெளியாது சுழலும்வகை யென்கொலோ
தேடரிய சத்தா கியென்
சித்தமிசை குடிகொண்ட வறிவான தெய்வமே
தேசோ மயானந் தமே. (௩)

ஆடாம லோய்ந்திட்ட பம்பரம் போல்விசை
யடங்கிமனம் வீழ நேரே
யறியாமை யாகின்ற விருளகல விருளொளியு
மல்லா திருந்த வெளிபோற்
கோடாதெ னைக்கண் டெனக்குணிறை சாந்தவெளி
கூடியின் பாதீ தமுங்
கூடினே னேசரியை கிரியையின் முயன்றுநெறி
கூடினே னேவல் லனியா
னீடாக வேயாறு வீட்டினி னிரம்பியே
யிலகிவளர் பிராண னென்னு
மிருத்தி யினைக்கட்டி யோகபர னாகாம
லேழைக் குடும்ப னாகித்

தேடாத ழிக்கவொரு மதிவந்த தென்கொலோ
தேடரிய சத்தா கியென்
சித்தமிசை குடிகொண்ட வறிவான தெய்வமே
தேசோ மயானந் தமே. (ச)

பாடாது பாடிப் படித்தளவில் சமயமும்
பஞ்சுபடு சொல்ல னிவனைப்
பார்மினோ பார்மினோ வென்றுசபை கூடவும்
பரமார்த்த மிதுவென் னவே
யாடாது மாடிநெஞ் சுருகிநெக் காடவே
யமலமே யேக மேயெம்
மாதியே சோதியே யெங்குநிறை கடவுளே
யரசே யெனக்கூ விநான்
வாடாது வாடுமென் முகவாட்ட முங்கண்டு
வாடா வெனக்க ருணைநீ
வைத்திடா வண்ணமே சங்கேத மாவிந்த
வன்மையை வளர்ப்பித் ததார்
தேடாது தேடுவோர் தேட்டற்ற தேட்டமே
தேடரிய சத்தா கியென்
சித்தமிசை குடிகொண்ட வறிவான தெய்வமே
தேசோ மயானந் தமே. (ரு)

பிறியாத தண்ணருட் சிவஞானி யாய்வந்து
பேசரிய வாசி யாலே
பேரின்ப வுண்மையை யளித்தனையென் மனதறப்
பேரம்ப லக்க டவுளா
யறிவா யிருந்திடு நாதவொலி காட்டியே
யமிர்தப் ப்ரவாக சித்தி
யருளினைய லாதுதிரு வம்பலமு மாகியெனை
யாண்டனைபி னெய்தி நெறியாய்க்

குறிதா னளித்தனைநன் மரவுரிகொ ளந்தணக்
கோலமா யசபா நலங்
கூறினபின் மௌனியாய்ச் சும்மா விருக்கநெறி
கூட்டினை யெலாமி ருக்கச்
சிறியேன் மயங்கிமிக வறிவின்மை யாவனோ
தேடரிய சத்தா கியென்
சித்தமிசை குடிகொண்ட வறிவான தெய்வமே
தேசோ மயானந் தமே. (௬)

ஆரா ரெனக்கென்ன போதித்து மென்னவென்
னறிவினை மயக்க வசமோ
அண்டகோ டியையெலாங் கருப்பவறை போலவு
மடுக்கடுக் காவ மைத்துப்
பேராம ணின்றபர வெளியிலே மனவெளி
பிறங்குவ தலாதொன் றினும்
பின்னமுற மருவாது நன்னயத் தாலினிப்
பேரின்ப முத்தி நிலையுந்
தாராது தள்ளவும் போகாது நலது
தள்ளினும் போகே னியான்
றடையேது மில்லையாண் டவனடிமை யென்னுமிரு
தன்மையிலு மென்வ ழக்குத்
தீராது விடுவதிலை நடுவான கடவுளே
தேடரிய சத்தா கியென்
சித்தமிசை குடிகொண்ட வறிவான தெய்வமே
தேசோ மயானந் தமே. (௭)

கந்துக மதக்கரியை வசமா நடத்தலாங்
கரடிவெம் புலிவா யையுங்
கட்டலா மொருசிங்க முதுகின்மேற் கொள்ளலாங்
கட்செவி யெடுத்தாட் டலாம்

வெந்தழலி னிரதம்வைத் தைந்துலோ கத்தையும்
வேதித்து விற்றுண் ணலாம்
வேறொருவர் காணும லுலகத்து லாவலாம்
விண்ணவரை யேவல் கொளலாஞ்
சந்ததமு மிளமையொ டிருக்கலா மற்றொரு
சரீரத்தி னும்புகுதலாஞ்
சலமே னடக்கலாங் கனன்மே லிருக்கலாந்
தன்னிகரில் சித்தி பெறலாஞ்
சிந்தையை யடக்கியே சும்மா விருக்கின்ற
திறமரிது சத்தா கியென்
சித்தமிசை குடிகொண்ட வறிவான தெய்வமே
தேசோ மயானந் தமே. (அ)

எல்லாம றிந்தவரு மேதுமறி யாதவரு
மில்லையெனு மிவ்வு லகமீ
தேதுமறி யாதவ னெனப்பெயர் தரித்துமிக
வேழைக்கு ளேழை யாகிக்
கல்லாத வறிவிற் கடைப்பட்ட நானன்று
கையினு லுண்மை ஞானங்
கற்பித்த நின்னருளி னுக்கென்ன கைம்மாறு
காட்டுவேன் குற்றே வலு
னல்லார்ந்த மேனியொடு குண்டுகட் பிறையெயிற்
றுபாச வடிவ மான
வந்தகா நீயொரு பகட்டாற் பகட்டுவ
தடாதடா காசு நம்பாற்
செல்லாத டாவென்று பேசவா யதுதந்த
செல்வமே சத்தா கியென்
சித்தமிசை குடிகொண்ட வறிவான தெய்வமே
தேசோ மயானந் தமே. (கூ)

மின்போலு மிடையொடிய மொடியுமென மொழிதல்போன்
மென்சிலம் பொலிக ளார்ப்ப
வீங்கிப் புடைத்துவிழு சுமையன்ன கொங்கைமட
மின்னார்கள் பின்னே வலா
லென்போ லலைந்தவர்கள் கற்றார்கள் கல்லார்க
ளிருவர்களி லொருவ ருண்டோ
வென்செய்கே னம்மம்ம வென்பாவ மென்கொடுமை
யேதென் றெடுத்து மொழிவே
னன்பால் வியந்துருகி யடியற்ற மரமென்ன
வடியிலே வீழ்ந்து வீழ்ந்தெம்
மடிகளே யுமதடிமை யாங்களெனு நால்வருக்
கறமாதி பொருளு ரைப்பத்
தென்பாலின் முகமாகி வடவா லிருக்கின்ற
செல்வமே சத்தா கியென்
சித்தமிசை குடிகொண்ட வறிவான தெய்வமே
தேசோ மயானந் தமே. (௧௦)

புத்தமிர்த போகமுங் கற்பகநீ ழலிற்
பொலிவுற விருக்கு மியல்பும்
பொன்னுலகி லயிரா வதத்தேறு வரிசையும்
பூமண்ட லாதிக் கமு
மத்தவெறி யினர்வேண்டு மாலென்று தள்ளவுமெ
மாலுமொரு சுட்டு மறவே
வைக்கின்ற வைப்பாளன் மௌனதே சிகனென்ன
வந்தநின் னருள்வா ழிகாண்
சுத்தபரி பூரண வகண்டமே யேகமே
சுருதிமுடி வான பொருளே
சொல்லரிய வுயிரினிடை யங்கங்கு நின்றருள்
சுரந்துபொழி கருணை முகிலே

சித்திநிலை முத்திநிலை விளைகின்ற பூமியே
தேடரிய சத்தா கியென்
சித்தமிசை குடிகொண்ட வறிவான தெய்வமே
தேசோ மயானந் தமே. (௧௧)

சிற்சுகோதயவிலாசம்.

காக மோடுகழு கலகை நாய்நரிகள்
சுற்று சோறிடுது ருத்தியைக்
காலி ரண்டுநவ வாசல் பெற்றுவளர்
காம வேணடன சாலையை
மோக வாசைமுறி யிட்ட பெட்டியைமு
மலமி குந்தொழுகு கேணியை
மொய்த்து வெங்கிருமி தத்து கும்பியை
முடங்க லார்கிடை சரக்கினை
மாக விந்த்ரதனு மின்னை யொத்திலக
வேத மோதியகு லாலனார்
வனைய வெய்யதடி கார னையமன்
வந்த டிக்குமொரு மட்கலத்
தேக மானபொயை மெய்யெ னக்கருதி
யைய வையமிசை வாடவோ
தெரிவ தற்கரிய பிரம மேயமல
சிற்சு கோதய விலாசமே. (௧)

சூறிக ளோடுகுண மேது மின்றியண
லொழுக நின்றிடுமி ரும்பனற்
கூட லின்றியது வாயி ருந்தபடி
கொடிய வாணவ வறைக்குளே

யறிவ தேதுமற வறிவி லாமைமய
    மாயி ருக்குமெனை யருளினு
லளவி லாததனு கரண மாதியை
    யளித்த போதுனை யறிந்துநான்
பிறிவி லாதவண நின்றி டாதபடி
    பலநி றங்கவரு முபலமாய்ப்
பெரிய மாயையி லழுந்தி நின்னது
    ப்ரசாத நல்லருண் மறந்திடுஞ்
சிறிய னேனுமுனை வந்த ணைந்துசுக
    மாயி ருப்பதினி யென்றுகாண்
டெரிவ தற்கரிய பிரம மேயமல
    சிற்சு கோதய விலாசமே. (உ)

ஐந்து பூதமொரு கான னீரென
    வடங்க வந்தபெரு வானமே
யாதி யந்தநடு வேது மின்றியரு
    ளாய்நி றைந்திலகு சோதியே
தொந்த ரூபமுட னரூப மாதிகுறி
    குணமி றந்துவளர் வஸ்துவே
துரிய மேதுரிய வுயிரி னுக்குணர்வு
    தோன்ற நின்றருள்சு பாவமே
யெந்த நாளுநடு வாகி நின்றொளிரு
    மாதி யேகருணை நீதியே
யெந்தை யேயெனவி டைந்தி டைந்துருகு
    மெளிய னேன்கவலை தீரவுஞ்
சிந்தை யானதை யறிந்து நீயுனருள்
    செய்ய நானுமினி யுய்வனோ
தெரிவ தற்கரிய பிரம மேயமல
    சிற்சு கோதய விலாசமே. (ங)

ஐவ ரென்றபுல வேடர் கொட்டம
தடங்க மர்க்கடவன் முட்டியா
யடவி நின்றுமலை யருகி னின்றுசரு
காதி தின்றுபனி வெயிலினன்
மெய்வ ருந்துதவ மில்லை நற்சரியை
கிரியை யோகமெனு மூன்றதாய்
மேவு கின்றசவு பான நன்னெறி
விரும்ப வில்லையுல கத்திலே
பொய்மு டங்குதொழில் யாத தற்குநல
சார தித்தொழி னடத்திடும்
புத்தி யூகமறி வற்ற மூகமிவை
பொருளெ னக்கருது மருளன்யான்
றெய்வ நல்லருள் படைத்த வன்பரொடு
சேர வுங்கருணை கூர்வையோ
தெரிவ தற்கரிய பிரம மேயமல
சிற்சு கோதயவி லாசமே. (௪)

ஏக மானவுரு வான நீயருளி
னால னேகவுரு வாகியே
யெந்த நாளகில கோடி சிர்ஷ்டிசெய
விசையு நாள்வரைய நாண்முத
லாக நாளது வரைக்கு முன்னடிமை
கூடவே சனன மானதோ
வனந்த முண்டுநல சனன மீதிதனு
ளறிய வேண்டுவன வறியலா
மோக மாதிதரு பாச மானதை
யறிந்து விட்டுனையு மெனையுமே
முழுது ணர்ந்துபர மான வின்பவெள
மூழ்க வேண்டுமிது வின்றியே

தேகமேநழுவி நானு மோநழுவின்
பின்னை யுய்யும்வகை யுள்ளதோ
தெரிவ தற்கரிய பிரமமே யமல
சிற்சு கோதய விலாசமே. (ரு)

நியம லக்ஷணமு மியம லக்ஷணமு
மாச னுதிவித பேதமு
நெடிது ணர்ந்திதய பத்ம பீடமிசை
நின்றி லங்குமச பாநலத்
தியல நிந்துவளர் மூல குண்டலியை
யினிதி றைஞ்சியவ ளருளினு
லெல்லை யற்றுவளர் சோதி மூலவன
லெங்கண் மோனமனு முறையிலே
வயமி குந்துவரு மமிர்த மண்டல
மதிக்கு ளேமதியை வைத்துநான்
வாய்ம டுத்தமிர்த வாரி யைப்பருகி
மன்னு மாரமிர்த வடிவமாய்ச்
செயமி குந்துவரு சித்த யோகநிலை
பெற்று ஞானநெறி யடைவனே
தெரிவ தற்கரிய பிரம மேயமல
சிற்சு கோதயவி லாசமே. (சு)

ஏறிதி ரைக்கடனி கர்த்த செல்வமிக
வல்ல லென்றொருவர் பின்செலா
தில்லை யென்னுமுரை பேசி டாதுலகி
லெவரு மாமென மதிக்கவே
நெறியின் வைகிவளர் செல்வ மும்முதவி
நோய்க ளற்றசுக வாழ்க்கையாய்
நியம மாதிநிலை நின்று ஞானநெறி
நிஷ்டை கூடவுமெந் நாளுமே

யறிவி னின்றுகுரு வாயு ணர்த்தியது
மன்றி மோனகுரு வாகியே
யகில மீதுவர வந்த சீரருளை
யைய வையவினி யென்சொல்கேன்
சிறிய னேழைநம தடிமை யென்றுனது
திருவு ளத்தினி லிருந்ததோ
தெரிவ தற்கரி பிரப மேயமல
சிற்சு கோதய விலாசமே. (எ)

எவ்வு யிர்த்திரளு முலகி லென்னுயி
ரெனக்கு ழைந்துருகி நன்மையா
யிதமு ரைப்பவென தென்ற யாவையு
மெடுத்தெ றிந்துமத யானைபோற்
கவ்வை யற்றநடை பயில வன்பரடி
கண்டதே வருளின் வடிவமாக்
கண்ட யாவையு மகண்ட மென்னவிரு
கைகு வித்துமலர் தூவியே
பவ்வ வெண்டிரை கொடுத்த தண்டரளம்
விழியு திர்ப்பமொழி குளறியே
பாடி யாடியு ளுடைந் துடைந்தெழுது
பாவை யொத்தசைத லின்றியே
திவ்ய வன்புருவ மாகி யன்பரொடு
மின்ப வீட்டினி லிருப்பனோ
தெரிவ தற்கரிய பிரம மேயமல
சிற்சு கோதய விலாசமே. (அ)

மத்தர் பேயரொடு பாலர் தன்மையது
மருவி யேதுரிய வடிவமாய்
மன்னு தேசமொடு கால மாதியை
மறந்து நின்னடிய ரடியிலே

பத்தி யாய்க்கொடி தாகம்பு மென்னையெ யாரு
மைய முந்தவிலை மாயையைப்
பாரு பாசன கடத்த லந்தநெதனை
பார தத்திலுமி துன்னதோ
சுத்த சித்தனியல் பாரு போவனது
விசுவ மாயைகடு வாகவே
சொல்ல வென்னவேகை கல்ல காதிகைத
சொல்லு மாயையிலுமல்லமெய்யன்
சித்த மிப்படிம யங்கு மோவருளை
கம்பி னேர்கள்பெறு பேற்றதோ
தெரிவ தற்கரிய பிரம மேயமல
சிற்சு கோதயவி லாசமே. (௯)

மன்மு கச்சமய நெறிய டைத்தவரு
மிங்கங்க ளோகடவு ளொன்றெனும்
பாத கத்தவரும் வாத தர்க்கமிடு
படிறு ருந்தவினை யைக்கெடத்
தன்மு கத்திலுயிர் வரவ ழைக்குமெய
தரும னும்பகடு மேய்க்கியாய்த்
தனியி ருப்பவட நீழ லூடுவளர்
சனக னாதிமுனி வோர்கடஞ்
சொன்ம யக்கமது தீர வங்கைகொடு
மோன ஞானம துணர்த்தியே
சுத்த நித்தவரு ளியல்ப தாகவள
சோம சேகரகிர் பானுவாய்த்
தென்மு கத்தின்முக மாயி ருந்துகொடு
மெம்மு கத்திலும்வ ளாக்குவேன்
றெரிவ தற்கரிய பிரம மேயமல
சிற்சு கோதயவி லாசமே. (௰)

ஆகாரபுவனம் சிதம்பரரகசியம்.

ஆகார புவனமின்பா கார மாக
வங்ஙனே யொருமொழியா லகண்டா கார
யோகானு பூதிபெற்ற வன்ப ராவிக்
குறுதுணையே யென்னளவு முகந்த நட்பே
வாகாரும் படிக்கிசைகிண் கிணிவா யென்ன
மலர்ந்தமல ரிடைவாசம் வயங்கு மாபோற்
றேகாதி யுலகமெங்குங் கலந்து தானே
திகழனந்தா னந்தமயத் தெய்வக் குன்றே. (க)

அனந்தபத வுயிர்கடொறு முயிரா யென்று
மானந்த நிலையாகி யளவைக் கெட்டாத்
தனந்தனிச்சின் மாத்திரமாய்க் கீழ்மேல் காட்டாச்
சதசத்தா யருட்கோயிற் றழைத்த தேவே
யினம்பிரிந்த மான்போன் னிடையா வண்ண
மின்பமுற வன்பர்பக்க லிருத்தி வைத்துக்
கனந்தருமா கனமேதண் ணருளிற் றானே
கனிபலித்த வானந்தக் கட்டிப் பேறே. (உ)

பேறனைத்து மனுவெனவே யுதறித் தள்ளப்
பேரின்ப மாகவந்த பெருக்கே பேசா
வீறனைத்து மிந்நெறிக்கே யென்ன வென்னை
மேவென்ற வரத்தேபாழ் வெய்ய மாயைக்
கூறனைத்துங் கடந்தவெல்லைச் சேட மாகிக்
குறைவறநின் றிடுநிறைவே குலவா நின்ற
வாறனைத்தும் புகுங்கடல்போற் சமய கோடி
யத்தனையுந் தொடர்ந்துபுகு மாதி நட்பே. (ங)

ஆதியந்த மெனுமெழுவா யீறற் றோங்கி
யருமறையின் னமுங்காணு தரற்ற நானு

பேதமதங் களுமலைய மலைபோல் வாதப்
　　பெற்றியரும் வாய்வாதப் பேயராகச்
சாதகமோ னத்திலென்ன வடவா னீழற்
　　றண்ணருட்சந் திரமௌலி தடக்கைக் கேற்க
வேதகசின் மாத்திரமா யெம்ம னோர்க்கும்
　　வெளியாக வந்தவொன்றே விமல வாழ்வே. (ச)

விமலமுதற் குணமாகி நூற்றெட் டாதி
　　வேதமெடுத் தெடுத்துரைத்த விருத்திக் கேற்க
வமையுமிலக் கணவடிவா யதுவும் போதா
　　தப்பாலுக் கப்பாலா யருட்கண் ணாகிச்
சமயமுடன் கலப்புமவிழ் தலுமியாங் காணத்
　　தண்ணருடந் தெமைக்காக்குஞ் சாக்ஷிப் பேறே
யிமையளவு முபகார மல்லால் வேறொன்
　　றியக்காநிர்க் குணக்கடலா யிருந்த வொன்றே. (ரு)

ஒன்றாகிப் பலவாகிப் பலவாக் கண்ட
　　வொளியாகி வெளியாகி யுருவு மாகி
நன்றாகித் தீதாகி மற்று மாகி
　　நாசமுட னுற்பத்தி நண்ணு தாகி
யின்றாகி நாளையுமாய் மேலு மான
　　வெந்தையே யெம்மானே யென்றென் றேங்கிக்
கன்றாகிக் கதறினர்க்குச் சேதா வாகிக்
　　கடிதினில்வந் தருள்கூருங் கருணை விண்ணே. (சா)

அருள்பழுத்த பழச்சுவையே கரும்பே தேனே
　　யாரமிர்தே யென்கண்ணே யரிய வான
பொருளனைத்துந் தரும்பொருளே கருணை நீங்காப்
　　பூரணமாய் நின்றவொன்றே புனித வாழ்வே
கருதரிய கருத்ததனுட் கருத்தாய் மேவிக்
　　காலமுந்தே கமும்வகுத்துக் கருவி யாதி

விரிவினையுங் கூட்டியுயிர்த் திரளை யாட்டும்
விழுப்பொருளே யான்சொலும்விண் ணப்பங் கேளே. ()

விண்ணவரிந் திரன்முதலோர் நார தாதி
விளங்குசப்த ரிஷிகள்கன வீணை வல்லோ
ரெண்ணரிய சித்தர்மனு வாதி வேந்த
ரிருக்காதி மறைமுனிவ ரெல்லா மிந்தக்
கண்ணகன்ஞா லம்மதிக்கத் தானே யுள்ளங்
கையினெல்லிக் கனிபோலக் காட்சி யாகத்
திண்ணியநல் லறிவாலிச் சமயத் தன்றே
செப்பரிய சித்திமுத்தி சேர்ந்தா ரென்றும். (௮)

செப்பரிய சமயநெறி யெல்லாந் தன்றன்
றெய்வமே தெய்வமெனுஞ் செயற்கை யான
வப்பரிசா ளருமஃதே பிடித்தா லிப்பா
லடுத்ததந்நூல் களும்விரித்தே யனுமா னாதி
யொப்பவிரித் துரைப்பரிங்ஙன் பொய்மெய் யென்ன
வொன்றிலையொன் றெனப்பார்ப்ப தொவ்வா தார்க்கு
மிப்பரிசாஞ் சமயமுமா யல்ல வாகி
யாதுசம யமும்வணங்கு மியல்ப தாகி. (௯)

இயல்பென்றுந் திரியாம லியம மாதி
யெண்குணமுங் காட்டியன்பா லின்பமாகிப்
பயனருளப் பொருள்கள்பரி வார மாகிப்
பண்புறவுஞ் சௌபான பக்ஷங் காட்டி
மயலறுமந் திரஞ்சிக்ஷை சோதி டாதி
மற்றங்க நூல்வணங்க மௌன மோலி
யுயர்வறச்சென் னியில்வைத்து ராசாங் கத்தி
லமர்ந்ததுவை திகசைவ மழகி தந்தோ. (௧௦)

அந்தோவீ ததிசயமிச் சமயம் போலின்
றறிஞரெல்லா நடுவறிய வணிமா வாதி
வந்தாடித் திரிபவர்க்கும் பேசா மோனம்
வைத்திருந்த மாதவர்க்கு மற்று மற்று
மிந்த்ராதி போகநலம் பெற்ற பேர்க்கு
மிதுவன்றித் தாயசம்வே றில்லை யில்லை
சந்தான கற்பகம்போ லருளைக் காட்டத்
தக்கநெறி யிந்நெறியே தான்சன் மார்க்கம். (கக)

சன்மார்க்க ஞானமதின் பொருளும் வீறு
சமயசங்கே தப்பொருளுந் தானென் றாகப்
பன்மார்க்க நெறியினிலுங் கண்ட தில்லை
பகர்வரிய தில்லைமன் றுட் பார்த்த போதங்
சென்மார்க்க மிருக்குமெதல்லாம் வெளியே யென்ன
வெச்சமயத் தவர்களும்வந் திறைஞ்சா நிற்பர்
சன்மார்க்க நெஞ்சமுள வெனக்குந் தானே
கண்டவுட னனந்தங் காண்ட லாகும். (கஉ)

காண்டல்பெறப் புறத்தினுள்ள படியே யுள்ளுங்
காட்சிமெய்ந்நூல் சொலும்பதியாங் கடவு ளேநீ
நீண்டநெடு மையுமகலக் குறுக்குங் காட்டா
நிறைபரிபூ ரணவறிவாய் நித்த மாகி
வேண்டுவிருப் பொடுவெறுப்புச் சமீபந் தூரம்
விலகலனு குதன்முதலாம் விவகாரங்கள்
பூண்டவள வைகண்மனவாக் காதி யெல்லாம்
பொருந்தாம லகம்புறமும் புணர்க்கை யாகி. (கங)

ஆகியசற் காரியவூ கத்துக் கேற்ற
வமலமாய் நடுவாகி யனந்த சத்தி
யோகமுறு மானந்த மயம தாகி
யுயிர்க்குயிரா யெந்நாளு மோங்கா நிற்ப

மோகவிருண் மாயைவினை யுயிர்கட் கெல்லா
மொய்த்ததென்கொ லுபகார முயற்சி யாகப்
பாகமிக வருளவொரு சத்தி வந்து
பதிந்ததென்கொ ளுனெனுமப் பான்மை யென்கொல். ()

நானென்னு மோரகந்தை யெவர்க்கும் வந்து
நலிந்தவுடன் சகமாயை நானு வாகித்
தான்வந்து தொடருமித்தால் வளருந் துன்பச்
சாகரத்தின் பெருமையெவர் சாற்ற வல்லா
ரூனென்று முடலென்றுங் கரண மென்று
முள்ளென்றும் புறமென்று மொழியா நின்ற
வானென்றுங் காலென்றுந் தீநீரென்று
மண்ணென்று மலையென்றும் வனம தென்றும். (கரு)

மலைமலையாங் காட்சிகண்கா ணுமை யாதி
மறப்பென்று நினைப்பென்று மாயா வாரி
யலையலையா யடிக்குமின்ப துன்ப மென்று
மதைவிளைக்கும் வினைகளென்று மதனைத் தீர்க்கத்
தலைபலவாஞ் சமயமென்றுந் தெய்வ மென்றுஞ்
சாதகரென் றும்மதற்குச் சாட்சி யாகக்
கலைபலவா நெறியென்றுந் தர்க்க மென்றுங்
கடலூறு நுண் மணலெண்ணிக் காணும் போதும். (கசு)

காணரிய வல்லவெல்லாந் தானே கட்டுக்
கட்டாக விளையுமதைக் கட்டோ டேதான்
வீணினிற்கர்ப் பூரமலை படுதீப் பட்ட
விந்தையெனக் காணவொரு விவேகங் காட்ட
வூணுறக்க மின்பதுன்பம் பேரு ராதி
யொவ்விடவு மெனைப்போல வுருவங் காட்டிக்
கோணறவோர் மான்காட்டி மானை யீர்க்குங்
கொள்கையென வருண்மௌன குருவாய் வந்து. (கஎ)

வந்தேனுடல் பொருளாவி மூன்றுந் தன்கை
வசமெனவே யத்துவா மார்க்க நோக்கி
யைந்துபுல னம்பூதங் கரண மாதி
யடுத்தகுண மத்தனையு மல்ல யல்ல
யிந்தவுட லறிவறியா மையுநீ யல்ல
யாதொன்று பற்றினத னியல்பாய் நின்று
பந்தமறும் பளிங்கனைய சித்து நீயுன்
பக்குவங்கண் டறிவிக்கும் பான்மை யேம்யாம். (கஅ)

அறிவாகி யானந்த மயமா யென்று
மழியாத நிலையாகி யாதின் பாலும்
பிறியாமற் றண்ணருளே கோயி லான
பெரியபரம் பதியதனைப் பெறவே வேண்டி
னெறியாக்க் கூறுவன்கே ளெந்த நாளு
நிர்க்குணநிற் குளம்வாய்த்து நீடு வாழ்க
செறிவான வறியாமை யெல்லா நீங்கச்
சிற்சுகம்பெற் றிடுகபந்தந் தீர்க வென்றே. (கக)

பந்தமறு மெய்ஞ்ஞான மான மோனப்
பண்பொன்றை யருளியந்தப் பண்புக் கேதான்
சிந்தையில்லை நானென்னும் பான்மை யில்லை
தேசமில்லை காலமில்லை திக்கு மில்லை
சொந்தமில்லை நீக்கமில்லை பிரிவு மில்லை
சொல்லுமில்லை யிராப்பகலாந் தோற்ற மில்லை
யந்தமில்லை யாதியில்லை நடுவு மில்லை
யகமுமில்லை புறமுமில்லை யனைத்து மில்லை. (உ0)

இல்லையில்லை யென்னினுண்டு மில்லா தல்ல
வியல்பாகி யென்றுமுள்ள வியற்கை யாகிச்
சொல்லரிய தன்மையதா யான்று னென்னத்
தோன்றுமெதெல் லாம்விழுங்குஞ் சொரூப மாகி

யல்லையுண்ட பகல்போல வவித்தை யெல்லா
மடையவுண்டு தடையறவுன் னறிவைத் தானே
வெல்ல வுண்டிங் குன்னையுந்தா னாகக் கொண்டு
வேதகமாய்ப் பேசாமை விளக்குந் தானே. (உக)

தானான தன்மயமே யல்லா லொன்றைத்
தலையெடுக்க வொட்டாது தலைப்பட் டாங்கே
போனாலுங் கர்ப்பூர தீபம் போலப்
போயொளிப்ப தல்லாது புலம்வே றின்று
ஞானகா ரத்தினொடு ஞேய மற்ற
ஞாதுருவு நழுவாம னழுவி நிற்கு
மானாலு மிதன்பெருமை யெவர்க்கார் சொல்வா
ரதுவானா லதுவாவ ரதுவே சொல்லும். (உஉ)

அதுவென்று லெதுவெனவொன் றடிக்குஞ் சங்கை
யாதலினா லதுவெனலு மறவே விட்டு
மதுவுண்ட வண்டெனவுஞ் சனக னாதி
மன்னவர்கள் சுகர்முதலோர் வாழ்ந்தா ரென்றும்
பதியிந்த நிலையெனவு மென்னை யாண்ட
படிக்குநிரு விகற்பத்தாற் பரமா னந்த
கதிகண்டு கொள்ளவுநின் னருள்கூ ரிந்தக்
கதியன்றி யுறங்கேன்மேற் கருமம் பாரேன். (உ௩)

பாராதி விண்ணனைத்து நீயாச் சிந்தை
பரியமட லாவெழுதிப் பார்த்துப் பார்த்து
வாராயோ வென்ப்ராண நாதா வென்பேன்
வளைத்துவளைத் தெனைநீயா வைத்துக் கொண்டு
பூராய மாமேலொன் றறியா வண்ணம்
புண்ணுளர் போனெஞ்சம் புலம்பி யுள்ளே
சீராள மாயுருகிக் கண்ணீர் சோர
நெட்டுயிர்த்து மெய்ம்மறந்தோர் நிலையாய் நிற்பேன். ()

ஆயுமறி வாகியுன்னைப் பிரியா வண்ண
மணைந்துசுகம் பெற்றவன்ப ரையோ வென்னத்
தீயகொலைச் சமயத்துஞ் செல்லச் சிந்தை
தெளிந்திடவுஞ் சமாதானஞ் செய்வேன் வாழ்வான்
காயிலைபுன் சருகாதி யருந்தக் கானங்
கடன்மலையெங் கேயெனவுங் கவலை யாவேன்
வாயில்கும்பம் போற்கிடந்து புரள்வேன் வானின்
மதிசதிரை முன்னிலையா வைத்து நேரே. (உரு)

நேரேதா னிரவுபகல் கோடா வண்ண
நித்தம்வர வுங்களையிந் நிலைக்கே வைத்தா
ராரேயங் கவர்பெருமை யென்னே யென்பே
னடிக்கின்ற காற்றேநீ யாரா லேதான்
பேராதே சுழல்கின்றா யென்பேன் வந்து
பெய்கின்ற முகில்காளெம் பெருமா னும்போற்
றூராள மாக்கருணை பொழியச் செய்யுஞ்
சாதகமென் னேகருதிச் சாற்று மென்பேன். (உசா)

கருதரிய விண்ணேநீ யெங்கு மாகிக்
கலந்தனையே யுன்முடிவின் காட்சி யாக
வருபொருளெப் படியிருக்குஞ் சொல்லா யென்பேன்
மண்ணேயுன் முடிவிலெது வயங்கு மாங்கே
துரியவறி வுடைச்சேட னீற்றி னுண்மை
சொல்லானோ சொல்லெலன்பேன் சுருதி யேநீ
யொருவரைப்போ லனைவருக்கு முண்மை யாமுன்
னுரையன்றோ வுன்முடிவை யுரைநீ யென்பேன். (உஎ)

உரையிறந்து பெருமைபெற்றுத் திரைக்கை நீட்டி
யொலிக்கின்ற கடலேயிவ் வுலகஞ் சூழக்
கரையுமின்றி யுன்னைவைத்தா ரியாரே யென்பேன்
கானகத்திற் பைங்கிளிகாள் கமல மேவும்

வரிசிறைவன் டினங்காளோ திமங்கா டுது
மார்க்கமன்றே நீங்களிது வரையி லேயும்
பெரியபரி பூரணமாம் பொருளைக் கண்டு
பேசியதுண் டோவொருகாற் பேசு மென்பேன். (உஅ)

ஒருவனவன் யானைகெடக் குடத்துட் செங்கை
யோட்டுதல்போ ஞன்பேதை யுப்போ டப்பை
மருவவிட்டுங் கர்ப்பூர மதனிற் றீபம்
வயங்கவிட்டு மைக்கியமுன்னி வருந்தி நிற்பே
னருளுடைய பரமென்றே வன்று தானே
யானுளனென் றும்மெனக்கே யாண வாதி
பெருகுவினைக் கட்டென்று மென்னுற் கட்டிப்
பேசியதன் றேயருணூல் பேசிற் றன்றே. (உகூ)

அன்றுமுத லின்றைவரைச் சனன கோடி
யடைந்தடைந்திங் கியாதனையா லழிந்த தல்லா
லின்றைவரை முத்தியின்றே யெடுத்த தேக
மெப்போதோ தெரியாதே யிப்போ தேதான்
றுன்றுமனக் கவலைகெடப் புலைநா யேனைத்
தொழும்புகொளச் சீகாழித் துரையே தூது
சென்றிடவே பொருளைவைத்த நாவ லோய்நஞ்
சிவனப்பா வென்றவருட் செல்வத் தேவே. (௩0)

தேவர்தொழும் வாதவூர்த் தேவே யென்பேன்
றிருமூலத் தேவேயிச் சகத்தோர் முத்திக்
காவலுறச் சிவவென்வாக் குடனே வந்த
வரசேசும் மாவிருந்துன் னருளைச் சாரப்
பூவுலகில் வளரருண கிரியே மற்றைப்
புண்ணியர்கா ளோவென்பேன் புரையொன் றில்லா
வோவியம்போ லசைவறவுந் தானே நிற்பே
ஞேதரிய துயர்கெடவே யுரைக்கு முன்னே. (௩க)

ஓதரிய சுகர்போல வேனோ னென்ன
    வொருவரிலை யோவெனவு முரைப்பேன் ருனே
பேதமபே தங்கெடவு மொருபே சாமை
    பிறவாதோ வாலடியிற் பெரிய மோன
நாதனொரு தரமுலகம் பார்க்க விச்சை
    நண்ணுமோ வென்றென்றே நாளு மாகிக்
காதன்மிகு மணியிழையா ரெனவா டுற்றேன்
    கருத்தறிந்து புரப்பதுன்மேற் கடன்முக் காலும். (௯௨)

காலமொடு தேசவர்த்த மான மாதி
    கலந்துநின்ற நிலைவாழி கருணை வாழி
மாலறவுஞ் சைவமுதன் மதங்க ளாகி
    மதாதீத மானவருண் மரபு வாழி
சாலமிகு மெளியேனிவ் வழக்குப் பேசத்
    தயவுவைத்து வளர்த்தவருட் டன்மை வாழி
யாலடியிற் பரமகுரு வாழி வாழி
    யகண்டிதா காரவரு ளடியார் வாழி. (௯௨)

தேன்முகம்.

தேன்முகம் பிலிற்றும் பைந்தாட் செய்யபங் கயத்தின் மேவு
நான்முகத் தேவே நின்னு ணட்டிய வகில மாயை
கான்முயற் கொம்பே யென்கோ கானலம் புனலே யென்கோ
வான்முக முளரி யென்கோ மற்றென்கோ விளம்பல் வேண்டும். ()

வேண்டுவ படைத்தாய் நுந்தை விதிப்படி புரந்தா னத்தைக்
காண்டக வழித்தான் முக்கட் கடவுடா னினைய வாற்ரு
லாண்டவ னெவனோ வென்ன வறிகிலா தகில நீயே
யீண்டிய வல்ல றீர வெம்மனோர்க் கியம்பு கண்டாய். (௨)

கண்டன வல்ல வென்றே கழித்திடு மிறுதிக் கண்ணே
கொண்டது பரமா னந்தக் கோதிலா முத்தி யத்தாற்
பண்டையிற் படைப்புங் காப்பும் பறந்தன மாயை யோடே
வெண்டலை விழிகை காலில் விளங்கிட நின்றான் யாவன். (௩)

விளங்குவெண் ணீறு பூசி விரிசடைக் கங்கை தாங்கித்
துளங்குநன் னுதற்கண் டோன்றச் சுழல்வளி நெடுமூச் சாகக்
களங்கமி லுருவந் தானே ககனமாய்ப் பொலியப் பூமி
வளர்ந்ததா ளென்ன வள்ள மன்றென மறையொன் றின்றி. (௪)

மறைமுழக் கொலிப்பத் தானே வரதமோ டபயக் கைகண்
முறைமையி னேந்த நாத முரசெனக் கறங்க வெங்குங்
குறைவிலா வுணர்நி றைந்து கோதிலா நடனஞ் செய்வா
னிறையவ னெனலா மியார்க்கு மிதயசம் மதமீ தல்லால். (௫)

அல்லலாந் தொழில்ப டைத்தே யடிக்கடி யுருவெ டுத்தே
மல்லன்மா ஞாலங் காக்க வருபவர் கடவு ளென்னிற்
றொல்லையாம் பிறவி யெல்லை தொலைந்திடா திருணீங் காது
நல்லது மாயை தானு நானென வந்து நிற்கும். (௬)

நானென நிற்கு ஞான ஞானமன் றந்த ஞான
மோனமா யிருக்க வொட்டா மோனமின் றாக வேதான்
றேனென ருசிக்கு மன்பாற் சிந்தைநைந் துருகும் வண்ணம்
வானென நிறைந்தா னந்த மாகடல் விளைவ தின்றே. (௭)

இன்றென விருப்போ மென்னி னென்றுஞ்சூ னியமா முத்தி
நன்றொடு தீது மன்றி நாமுன்னே பெறும வித்தை
நின்றது பெத்தந் தானே நிரந்தர முத்தி யென்னி
னென்றொரு வரைநான் கேட்க வுணர்வில்லை குருவு மில்லை. (௮)

இல்லையென் றிடினிப் பூமி யிருந்தவா றிருப்போ மென்னி
னல்லவன் சாரு வாக னென்சொலு நெறிக்கு வீணிற்
றொல்லையே யேக மாதி தொடுப்பதேன் மயக்க மேதிங்
சொல்லைவந் திருமி னென்ன வுறவுசெய் திடுவ னந்தோ. (௯)

அந்தணர் நால்வர் காண வருட்குரு வாகி வந்த
எந்தையே யெல்லாந் தானென் றியம்பின னெனையப்ப டைத்த
சந்தைச் [illegible] காக்குந் தலைவனே தந்தை யன்றோ
பந்தமில் சித்தி முத்தி படைக்கவே னருள்பா லிப்பாய். (௧௦)

பன்மாலை.

பன்மாலைத் திரளிருக்கத் தமையுணர்ந்தோர்
பாமாலைக் கேநீதான் பட்ச மென்று
நன்மாலை யாவெடுத்துச் சொன்னார் நல்லோர்
நலமறிந்து கல்லாத நானுஞ் சொன்னேன்
சொன்மாலை மாலையாக் கண்ணீர் சோரத்
தொண்டனே னெந்நாளுந் துதித்து நிற்பே
னென்மாலை யறிந்திங்கே வாவா வென்றே
யெனைக்கலப்பாய் திருக்கருணை யெம்பி ரானே. (௧)

கருணைமொழி சிறிதில்லே னீத லில்லேன்
கண்ணீர்கம் பலையென்றன் கருத்துக் கேற்க
வொருபொழுதும் பெற்றறியே னென்னை யாளு
மொருவாவுன் னடிமைநா னொருத்த னுக்கோ
விருவினையு முக்குணமுங் கரண நான்கு
மிடர்செயுமைம் புலனுங்கா மாதி யாறும்
வரவரவு மேழைக்கோ ரெட்ட தான
[illegible] (௨)

வடிவனைத்துந் தந்தவடி வில்லாச் சுத்த
வான்பொருளே யெளியனேன் மனமா மாயைக்
குடிகெடுக்கத் துசக்கட்டிக் கொண்ட மோன
குருவேயென் றெய்வமே கோதி லாத

படியெனக்கா னந்தவெள்ளம் வந்து தேக்கும்
　　படியெனக்குன் றிருக்கருணை பற்று மாறே
யடியெடுத்தென் முடியிலின்னம் வைக்க வேண்டு
　　மடிமுடியொன் றில்லாத வகண்ட வாழ்வே. (௩)

வாழ்வனைத்து மயக்கமெனத் தேர்ந்தேன் றேர்ந்த
　　வாறேநா னப்பாலோர் வழிபா ராமற்
றாழ்வுபெற்றிங் கிருந்தேனீ தென்ன மாயந்
　　தடையுற்றான் மேற்கதியுந் தடைய தாமே
யூழ்வலியோ வல்லதுன்றன் றிருக்கூத் தோவிங்
　　கொருதம்பியேன் மேற்குறையோ வுணர்த்தா யின்னம்
பாழவதிப் படவெனக்கு முடியா தெல்லாம்
　　படைத்தளித்துத் துடைக்கவல்ல பரிசி னானே. (௪)

நானினிங் கெனுமகந்தை யெனக்கேன் வைத்தாய்
　　நல்வினைதீ வினையெனவே நடுவே நாட்டி
யூனுரு முடற்சுமையென் மீதேன் வைத்தா
　　யுயிரெனவ மென்னையொன்று வுள்ளேன் வைத்தா
யானமை யாயகில நிகில பேத
　　மனைத்தினுள்ளுந் தானாகி யறிவா னந்தத்
தேனாகிப் பாலாகிக் கனியாய்க் கன்னற்
　　செழும்பாகாய்க் கற்கண்டாய்த் திகழ்ந்த வொன்றே. (௫)

ஒன்றியொன்றி நின்றுநின்று மென்னை யென்னை
　　யுன்னியுன்னும் பொருளனைநீ யுன்பா லன்பா
னின்றதன்மைக் கிரங்குமவை ராக்கிய னல்லே
　　னிவர்த்தியவை வேண்டுமிந்த நீல னுக்கே
யென்றுமென்று மிங்கெறியோர் குணமு மில்லை
　　யிடுக்குவார் கைப்பிள்ளை யேதோ வேதோ
கன்றுமனத் துடனுடு தழைதின் றுற்போர்
　　கல்வியுங்கேள் வியுமாகிக் கலக்குற்றேனே. (௬)

உற்றதுணை நீயல்லாற் பற்று வேறொன்
றுன்னேனென்பன் னுலகத் தோடி யாடிக்
கற்றதுங்கேட் டதுமிதனுக் கேது வாகுங்
கற்பதுங்கேட் பதுமமையுங் காணா நீத
நற்றுணையே யருட்டாயே யின்ப மான
நாதாந்த பரம்பொருளே நார ணாதி
சுற்றமுமாய் நல்லன்பர் தமைச்சே யாகத்
தொழும்புகொள்ளுங் கருகனமே சோதிக் குன்றே. (௭)
குன்றாத மூவுருவா யருவாய் ஞானக்
கொழுந்தாகி யறுசமயக் கூத்து மாடி
நின்றாயே மாயையெனுந் திரையை நீக்கி
நின்னையா ரறியவல்லார் நினைப்போர் நெஞ்ச
மன்றாக வின்பக்கூத் தாட வல்ல
மணியேயென் கண்ணேமா மருந்தே நால்வர்க்
கன்றாலின் கீழிருந்து மோன ஞான
மடைத்தசின்முத் திரைக்கடலே யமர ரேறே. (௮)
திரையில்லாக் கடல்போலச் சலனந் தீர்ந்து
தெளிந்துருகும் பொன்போலச் செகத்தை யெல்லாங்
கரையவே கனிந்துருக்கு முகத்தி லேநீ
கனிந்தபர மானந்தக் கட்டி யிந்நாள்
வரையிலே வரக்காணே னென்றாற் கட்டி
வார்த்தை சொன்னாற் சுகம்வருமோ வஞ்சனேனை
யிரையிலே யிருத்திநிரு விகற்ப மான
வின்பக்கட்டை கொடுப்பதையா வெந்த நாளோ. (௯)
எந்தநா ளுனக்கடிமை யான நாளோ
வெந்நாளோ கதிவருநா ளெளிய னேன்றன்
சிந்தைநா ளதுவரைக்கு மயக்கிற் றல்லாற்
றெரிந்ததுண்டோ மௌனியாய்த் தெரிய வோர்சொற்

றந்தநாண் முதலின்பக் கால்சற் றல்லாற்
றடையறவா னந்தவெள்ளந் தானே பொங்கி
வந்தநா ளில்லைமெத்த வலைந்தே னுன்னை
வரவாலின் பத்தாலே வாழ்கின் றேனே. (௧0)

நினைவொன்று.

ஞானிகளிடம் பொருளேவல்.

நினைவொன்று நினையாம னிற்கினக மென்பார்
நிற்குமிட மேயருளா நிட்டையரு ளொட்டுந்
தனையென்று மறந்திருப்ப வருள்வடிவா னதுமேற்
றட்டியெழுந் திருக்குமின்பந் தன்மயமே யதுவாம்
பினையொன்று மிலையந்த வின்பமெனு நிலயம்
பெற்றாரே பிறவாமை பெற்றார்மற் றுந்தான்
மனையென்று மகவென்றுஞ் சுற்றமென்று மசுத்த
வாதனையா லாசையொழி மன்னொருசொற் கொண்டே. (௧)

ஒருமொழியே பலமொழிக்கு மிடங்கொடுக்கு மந்த
வொருமொழியே பலமொழிக்கு மொழிக்குமென மொழிந்த
குருமொழியே மலையிலக்கு மற்றைமொழி யெல்லாங்
கோடின்றி வட்டாடல் கொள்வதொக்குங் கண்டாய்
கருமொழியிங் குனக்கில்லை மொழிக்குமொழி ருசிக்கக்
கரும்பனைய சொற்கொடுனைக் காட்டவுங்கண் டனைமேற்
றருமொழியிங் குனக்கில்லை யுன்னைவிட்டு நீங்காத்
தற்பரமா யானந்தப் பொற்பொதுவாய் நில்லே. (௨)

நில்லாத வாக்கைநிலை யன்றெனவே கண்டாய்
நேயவருண் மெய்யன்றோ நிலயமதா நிற்கக்
கல்லாதே யேன்படித்தாய் கற்றதெல்லா மூடங்
கற்றதெல்லா மூடமென்றே கண்டனையு மன்று

சொல்லாலே பயனில்லை சொன்முடிவைத் தானே
தொடர்ந்துபிடி மர்க்கடம்போற் றொட்ட நுபற்றில்
எல்லாரு மறிந்திடவே மாய்ப்பறைகொண் டடிநீ
யிராப்பகலில் லாவிடமே யெமக்கிடமென் றறிந்தே. (௩)

இடப்பொருளை யிலக்குறித்து மடம்புகுநா யெனவே
யெங்கேநீ யகப்பட்டா யிங்கேநீ வாடா
மடம்பெறுபாழ் நெஞ்சாலே யஞ்சாதே நிராசை
மன்னிடமே யிடமந்த மாநிலத்தே பொருளுந்
திடம்பெறவே நிற்கினெல்லா வுலகமும்வந் தேவல்
செய்யுமிந்த நிலைநின்றோர் சனகன்முதன் முனிவர்
கடம்பெறுமா மதயானை யென்னவுநீ பாசக்
கட்டான நிகளபந்தக் கட்டவிழப் பாரே. (௪)

பாராதி யண்டமெலாம் படர்கானற் சலம்போற்
பார்த்தனையே முடிவினின்று பாரெதுதா னின்ற
தூராலு மறியாத சத்தன்றோ வதுவா
யங்கிருநீ யெங்கிருந்து மதுவாவை கண்டாய்
பூராய மாகவுநீ மற்றொன்றை விரித்துப்
புலம்பாதே சஞ்சலமாப் புத்தியைநாட் டாதே
யோராதே யொன்றையுநீ முன்னிலைவை யாதே
யுள்ளபடி முடியுமெலா முள்ளபடி காணே. (௫)

உள்ளபடி யென்னையுநீ மற்றொன்றைத் தொடர்ந்திட்
டுளங்கருத வேண்டாநிட் களங்கமதி யாகிக்
கள்ளமனத் துறவைவிட் டெல்லாந்துறந்த துறவோர்
கற்பித்த மொழிப்படியே கங்குல்பக லற்ற
வெள்ள வெளிக் கடன்மூழ்கி யின்பமயப் பொருளாய்
விளைவியநுத் தெவிட்டெவிட்டு விள்ளப்படா வின்றிக்
கொள்ளை கொண்ட கண்ணீருங் கம்பலையு மாகிக்
கும்பிட்டுச் சகம்பொயெனத் தம்பட்ட மடியே. (௬)

அடிமுடியு நடுவுமற்ற பரவெளிமேற் கொண்டா
    லத்துவித வானந்த சித்தமுண்டா நமது
குடிமுழுதும் பிழைக்குமொரு குறையுமில்லை யெடுத்த
    கோலமெல்லா நன்றாகுங் குறைவிறைவ றவே
விடியுமுத யம்போல வருளுதயம் பெற்ற
    வித்தகரோ டுங்கூடி விளையாட லாகும்
படிமுழுதும் விண்முழுதுந் தந்தாலுங் களியாப்
    பாலருட னுன்மத்தர் பிசாசர்குணம் வருமே. (எ)

வரும்போமென் பனவுமின்றி யென்றுமொரு படித்தாய்
    வானாதி தத்துவத்தை விளங்கருந்தி வெளியா
யிரும்போகல் லோமரமோ வென்றுநெஞ்சைக் கனன்றே
    விட்டமெழு காவுருக்கு மின்பவெள்ள மாகிக்
கரும்போகண் டோசீனிச் சருக்கரையோ தேனோ
    கனியமிர்தோ வெனருசிக்குங் கருத்தவிழ்ந்தோ ருணர்வா
ரரும்போநன் மணங்காட்டுங் காமரசங் கன்னி
    யறிவாளோ வபக்குவர்க்கோ வந்நலந்தான் விளங்கும். (அ)

தானேயு மிவ்வுலக மொருமுதலு மாகாத்
    தன்மையினாற் படைத்தளிக்குந் தலைமையது வான
கோனுகை யொருமுதலிங் குண்டெனவும் யூகங்
    கூட்டியதுஞ் சகமுடிவிற் குலவுறுமெய்ஞ் ஞான
வானுகை யம்முதலே நிற்குநிலை நம்மான்
    மதிப்பரிதா மெனமோனம் வைத்ததுமுன் மனமே
யானுலு மனஞ்சடமென் றழுங்காதே யுண்மை
    யறிவித்த விடந்தருவா ரருளிலைதான் றிலையே. (கூ)

பொன்னை மாதரை.

பொன்னை மாதரைப் பூமியை நாடிடே
னென்னை நாடிய வென்னுயிர் நாதனே
யுன்னை நாடுவ னுன்னருட் டூவெளி
தன்னை நாடுவன் றன்னந் தனியனே. (௧)

தன்ன தென்றுரை சாற்று வனெலா
நின்ன தென்றனை நின்னிடத் தேதந்தே
னின்ன மென்னை யிடருறக் கூட்டினாற்
பின்னை யுய்கிலன் பேதைய னாவியே. (௨)

ஆவி யேயுனை யானறி வாய்நின்று
சேவி யேன்களச் சிந்தை திறைகொடேன்
பாவி யேனுள பான்மையைக் கண்டுநீ
கூவி யாளெனை யாட்கொண்ட கோலமே. (௩)

கோல மின்றிக் குணமின்றி நின்னருட்
சீல மின்றிச் சிறியன் பிழைப்பனோ
வால முண்டு மமிர்துரு வாய்வந்த
கால மெந்தை கதிர்நிலை காண்பதே. (௪)

காணுங் கண்ணிற் கலந்தகண் ணேயுனைச்
சேணும் பாருந் திரிபவர் காண்பரோ
வாணும் பெண்ணு மதுவெனும் பான்மையும்
பூணுங் கோலம் பொருந்திய ணிற்கவே. (௫)

நிற்கு நன்னிலை நிற்கப்பெற் றாரருள்
வர்க்க மன்றி மனிதரன் றேயையா
தர்க்கு ணக்கடற் சோங்கன்ன பாவியேற்
கெற்கு ணங்கண் டெனபெயர் சொல்வதே. (௬)

சொல்லை யுன்னித் துடித்தத லாலரு
ளெல்லை யுன்னி யெனையங்கு வைத்திலேன்
வல்லை நீயென்னை வாவென் றிடாவிடிற்
கல்லை யாமிக் கருமி நடக்கையே. (௭)

கையு மெய்யுங் கருத்துக் கிசையவே
யைய தந்ததற் கைய மினியுண்டோ
பொய்ய னேன்சிந்தைப் பொய்கெடப் பூரண
மெய்ய தாமின்ப மென்று விளைவதே. (௮)

என்று முன்னை யிதய வெளிக்குளே
துன்ற வைத்தன னேயருட் சோதிநீ
நின்ற தன்மை நிலைக்கென்னை நேர்மையா
நன்று தீதற வைத்த நடுவதே. (௯)

வைத்த தேகம் வருந்த வருந்திடும்
பித்த ஞனருள் பெற்றுந் திடமிலேன்
சித்த மோன சிவசின்ம யானந்தம்
வைத்த வைய வருட்செம்பொற் சோதியே. (௧0)

செம்பொன் மேனிச் செழுஞ்சுட ரேமுழு
வம்ப னேனுனை வாழ்த்து மதியின்றி
யிம்பர் வாழ்வினுக் கிச்சைவைத் தேன்மன
நம்பி வாவெனி ஞனென்கொல் செய்வதே. (௧௧)

செய்யுஞ் செய்கையுஞ் சிந்திக்குஞ் சிந்தையு
மைய நின்னதென் றெண்ணு மறிவின்றி
வெய்ய காம வெகுளி மயக்கமாம்
பொய்யி லேசுழன் றேனென்ன புன்மையே. (௧௨)

புன்பு லானரம் பென்புடைப் பொய்யுட
லன்பர் யார்க்கு மருவருப் பல்லவோ
வென்பொ லாமணி யேயிறை யேயித்தாற்
றுன்ப மன்றிச் சுகமொன்று மில்லையே. (௧௩)

இல்லை யுண்டென் றெவர்பக்க மாயினுஞ்
சொல்ல வோவறி யாததொ ழும்பன்யான்
செல்ல வேறொரு திக்கறி யேனெலாம்
வல்ல நீயெனை வாழ்விக்க வேண்டுமே. (கச)

வேண்டுஞ் சீரருண் மெய்யன்பர்க் கேயன்பு
பூண்ட நானென் புலமறி யாததோ
வாண்டை நீயுன் னடியவ னென்று
தூண்டு வேனன்றித் தொண்டனென் சொல்வதே. (கரு)

எனக்கு ளேயுயி ரென்ன விருந்தநீ
மனக்கி லேசத்தை மாற்றல் வழக்கன்றோ
கனத்த சீரருட் காட்சிய லாதொன்றை
நினைக்க வோவறி யாதென்ற னெஞ்சமே. (கசு)

நெஞ்சு கந்துனை நேசித்த மார்க்கண்டர்க்
கஞ்ச லென்ற வருளறிந் தேயையா
தஞ்ச மென்றுன் சரணடைந் தேனெங்குஞ்
செஞ்செ வேநின்ற சிற்சுக வாரியே. (கஎ)

வாரி யேழு மலையும் பிறவுந்தான்
சீரி தானநின் சின்மயத் தேயென்று
லாரி லேயுள தாவித் திரளதை
யோரி லேனெனை யாண்ட வொருவனே. (கஅ)

ஒருவ ரென்னுளத் துள்குங் குறிப்பறிந்
தருள்வ ரோவெனை யாளுடை யண்ணலே
மருள னேன்பட்ட வாதை விரிக்கிறே
பெருகு நாளினிப் பேச விதியின்றே. (ககூ)

இன்று நக்கன் பிழைத்தில னென்றே
யன்று தொட்டெனை யாளர சேயென்று
நின்ற ரற்றிய நீலனைக் கைவிட்டான்
மன்ற மெப்படி நின்னருள் வாழ்த்துமே. (உ0)

வாழ்த்து நின்னருள் வாரம்வைத் தாலன்றிப்
பாழ்த்த சிந்தைப் பதகனு முய்வனே
சூழ்த்து நின்றதொ ழும்பரை யானந்தத்
தாழ்த்து மூக்க ணருட்செம்பொற் சோதியே. (௨௧)

சோதி யேசுட ரேசுக மேதுணை
நீதி யேநிச மேநிறை வேநிலை
யாதி யேயுனை யானடைந் தேனகம்
வாதி யாதருள் வாயருள் வானையே. (௨௨)

வானைப் போலவ ளைந்துகொண் டானந்தத்
தேனைத் தந்தெனைச் சேர்ந்துக லந்தமெய்ஞ்
ஞானத் தெய்வத்தை நாடுவ னோனெனு
மீனப் பாழ்கெட வென்று மிருப்பனே. (௨௩)

இரும்பைக் காந்த மிழுக்கின்ற வாறெனைத்
திரும்பிப் பார்க்கவொட் டாமற் றிருவடிக்
கரும்பைத் தந்துகண் ணீர்கம்ப லையெலா
மரும்பச் செய்யென தன்னையொப் பாமனே. (௨௪)

அன்னை யப்பனென் றோவித் துணையெனுந்
தன்னை யொப்பற்ற சற்குரு வென்பதென்
னென்னைப் பூரண வின்பவெ ளிக்குளே
துன்ன வைத்த சுடரெனத் தக்கதே. (௨௫)

தக்க கேள்வியிற் சார்ந்தநற் பூமியின்
மிக்க தாகவி ளங்குமு தலொன்றே
யெக்க ணுந்தொழ யாவையும் பூத்துக்காய்த்
தொக்க நின்றுமொன் றாய்நிறை வானதே. (௨௬)

ஆன மான சமயங்க ளாறுக்குந்
தான மாய்நின்று தன்மயங் காட்டிய
ஞான பூரண நாதனை நாடியே
தீன னேனின்பந் தேக்கித் திளைப்பனே. (௨௭)

தேக்கி யின்பந் திளைக்கத் திளைக்கவே
யாக்க மாவெனக் கானந்த மாகியே
போக்கி னோடு வரவற்ற பூரணந்
தாக்கி நின்றவா தன்மய மாமதே. (௨௮)

அதுவென் றன்னு மதுவு மறநின்ற
முதிய ஞானிகண் மோனப் பொருளது
வெதுவென் றெண்ணி யிறைஞ்சுவ னேழையேன்
மதிபு ணின்றின்ப வாரி வழங்குமே. (௨௯)

வாரிக் கொண்டெனை வாய்மடுத் தின்பமாய்ப்
பாரிற் கண்டவை யாவும் பருகினை
யோரிற் கண்டிடு மூமன் கனவென
யாருக் குஞ்சொல வாயிலை யையனே. (௩௦)

ஐய மற்ற வதிவரு ணர்க்கெலாங்
கையி லாமல கக்கனி யாகிய
மெய்ய னேயிந்த மேதினி மீதுழல்
பொய்ய னேற்குப் புகலிட மெங்ஙனே. (௩௧)

எங்ங னேயுய்ய யானென தென்பதற்
றங்ங னேயுன் னருண்மய மாகிலேன்
றிங்கள் பாதி திகழப் பணியணி
கங்கை வார்சடைக் கண்ணுத லெந்தையே. (௩௨)

கண்ணிற் காண்பதுன் காட்சிகை யாற்றொழில்
பண்ணல் பூசை பகர்வது மந்திரம்
மண்ணொ டைந்தும் வழங்குயிர் யாவுமே
யண்ண லேநின் னருள்வடி வாகுமே. (௩௩)

வடிவெ லாநின் வடிவென வாழ்த்திடாக்
கடிய னேனுமுன் காரணங் காண்பனோ

நெடிய வானென வெங்கு நிறைந்தொளி
ரடிக ளேயர சேயரு ளத்தனே. (ந௪)

அத்த னேயகண் டானந்த னேயருட்
சுத்த னேயென வுன்னைத் தொடர்ந்திலேன்
மத்த னேன்பெறு மாமல மாயவான்
கத்த னேகல்வி யாதது கற்கவே. (ந௫)

கற்று மென்பலன் கற்றிடு நூன்முறை
சொற்ற சொற்கள் சுகாரம்ப மோநெறி
நிற்றல் வேண்டு நிருவிகற் பச்சுகம்
பெற்ற பேர்பெற்ற பேசாப் பெருமையே. (ந௬)

பெருமைக் கேயிறு மாந்து பிதற்றிய
கருமிக் கைய கதியுமுண் டாங்கொலோ
வருமைச் சீரன்பர்க் கன்னையொப் பாகவே
வருமப் பேரொளி யேயுன்ம னந்தமே. (ந௭)

உன்ம னிக்குளொ ளிர்பரஞ் சோதியாஞ்
சின்ம யப்பொரு ளேபழஞ் செல்வமே
புன்ம லத்துப் புழுவன பாவியேன்
சுன்ம னத்தைக் கரைக்கக் கடவதே. (நஅ)

கரையி லின்பக் கடலமு தேயிது
வரையி னுனை வந்து கலந்திலே
னுரையி லாவின்ப முள்ளவர் போலவித்
தரையி லேநடித் தேனென்ன தன்மையே. (ந௯)

மையு லாம்விழி மாதர்க டோதகப்
பொய்யி லாழும் புலையினிப் பூரைகாண்
கையி லாமல கக்கனி போன்றவென்
னைய னேயெனை யாளுடை யண்ணலே. (௪0)

அண்ண லேயுன் னடியவர் போலருட்
கண்ணி னுலுனைக் காணவும் வாவெனப்
பண்ணி னுலென் பசுத்துவம் போயுயும்
வண்ண மாகம னேலயம் வாய்க்குமே. (௪௧)

வாய்க்குங் கைக்கு மவுன மவுனமென்
றேய்க்குஞ் சொற்கொண் டிராப்பக லற்றிடா
நாய்க்கு மின்பமுண் டோநல் லடியரைத்
தோய்க்கு மானந்தத் தூவெளி வெள்ளமே. (௪௨)

தூய தான துரிய வறிவெனுந்
தாயு நீயின்பத் தந்தையு நீயென்றாற்
சேய தாமிந்தச் சீவத் திரளன்றோ
வாயும் பேரொளி யான வகண்டமே. (௪௩)

அகண்ட மென்ன வருமறை யாகமம்
புகன்ற நின்றன்மை போதத் தடங்குமோ
செகங்க ளெங்குந் திரிந்துநன் மோனத்தை
யுகந்த பேருனை யொன்றுவ ரையனே. (௪௪)

ஐய னேயுனை யன்றி யொருதெய்வங்
கையி னுற்றொழ வுங்கரு தேன்கண்டாய்
பொய்ய னுகிலும் பொய்யுரை யேன்சுத்த
மெய்ய னுமுனைக் கேவெளி யாகுமே. (௪௫)

வெளியி னின்ற வெளியாய் விளங்கிய
வொளியி னின்ற வொளியாமுன் றன்னைநான்
றெளிவு தந்தகல் லாலடித் தேவென்று
களிபொ ருந்தவன் றேகற்ற கல்வியே. (௪௬)

கல்லை யுற்ற கருத்தினர் கார்ந்றத்
தல்லை யொத்த குழலின ராசையா

லெல்லை யற்ற மயல்கொள வோவெழிற்
றில்லை யிற்றிக ழுந்திருப் பாதனே. (சஎ)

திருவ ருட்டெய்வச் செல்வி மலைமக
ளுருவி ருக்கின்ற மேனி யொருபரங்
குருவை முக்கணெங் கோவைப் பணிநெஞ்சே
கருவி ருக்கின்ற கன்மமிங் கில்லையே. (சஅ)

கன்ம மேது கடுநர கேதுமேற்
சென்ம மேதெனைத் தீண்டக் கடவதோ
வென்ம னோரத மெய்தும் படிக்கரு
ணன்மை கூர்முக்க ணாத னிருக்கவே. (சகூ)

நாத கீதனென் னாதன்முக் கட்பிரான்
வேத வேதியன் வெள்விடை யூர்திமெய்ப்
போத மாய்நின்ற புண்ணியன் பூந்திருப்
பாத மேகதி மற்றிலை பாழ்நெஞ்சே. (ரு0)

மற்று னக்கும யக்கமென் வன்னெஞ்சே
கற்றை வார்சடைக் கண்ணுத லோனருள்
பெற்ற பேரவ ரேபெரி யோரெலா
முற்று மோர்ந்தவர் மூதுரை யர்த்தமே. (ருக)

உரையி றந்துளத் துள்ளவி காரமாந்
திரைக டந்தவர் தேடுமுக் கட்பிரான்
பரைநி றைந்தப ரப்பெங்ங னங்ஙனே
கரைக டந்தின்ப மாகக் கலப்பனே. (ருஉ)

கலந்த முத்தி கருதினுங் கேட்பினு
நிலங்க ளாதியு நின்றெமைப் போலவே
யலந்து போயின மென்னு மருமறை
மலர்ந்த வாய்முக்கண் மாணிக்கச் சோதியே. (ருந)

சோதி யாதெனைத் தொண்டருட் கூட்டியே
போதி யாதவெல் லாமெளப் போதிக்க
வாதி காலத்தி லுன்னடிக் காந்தவ
மேது நான்முயன் றேன்முக்க ணெந்தையே. (ருச)

எந்த நாளைக்கு மீன்றரு டாயென
வந்த சீரருள் வாழ்கவென் றுன்னுவேன்
சிந்தை நோக்கந் தெரிந்து குறிப்பெலாந்
தந்து காக்குந் தயாமுக்க ணாதியே. (ருரு)

கண்ண கன்றவிக் காசினி யூடெங்கும்
பெண்ணெ டாண்முத லாமென் பிறவியை
யெண்ண வோவரி தேழை கதிபெறும்
வண்ண முக்கண் மணிவந்து காக்குமே. (ருசு)

காக்கு நின்னருட் காட்சியல் லாவொரு
போக்கு மில்லையென் புந்திக்கி லேசத்தை
நீக்கி யாளுகை நின்பர மன்பின
ராக்க மேமுக்க ணனந்த மூர்த்தியே. (ருஎ)

ஆனந் தங்கதி யென்னவென் னைந்த
மோனஞ் சொன்ன முறைபெற முக்கணெங்
கோனிங் கீந்த குறிப்பத னல்வெறுந்
தீனன் செய்கை திருவருட் செய்கையே. (ருஅ)

கையி னற்றொழு தேத்திக் கசிந்துள
மெய்யி னலுனைக் காண விரும்பினே
னைய னேயர சேயரு ளேயருட்
டைய லோர்புறம் வாழ்சக நாதனே. (ருகூ)

சகத்தின் வாழ்வைச் சதமென வெண்ணியே
மிகுத்த தீமை விளைய விளைக்கின்றே

னகத்து ளாரமு தாமைய நின்முத்தி
சுகத்தி னான்வந்து தோய்வதெக் காலமே. (சுO)

கால மூன்றுங் கடந்தொளி ராநின்ற
சீல மேநின் றிருவரு ளாலிந்த்ர
சால மாமிச் சகமென வெண்ணிநின்
கோல நாடுத லென்று கொடியனே. (சுக)

கொடிய வெவ்வினைக் கூற்றைத் துரந்திடு
மடிக ளாம்பொரு ளேநினைக் கன்பின்றிப்
படியி லேழைமைப் பற்றுகின் றேன்வெறு
மிடியி னேன்கதி மேவும் விதியின்றே. (சுஉ)

விதியை யும்விதித் தென்னை விதித்திட்ட
மதியை யும்விதித் தம்மதி மாயையிற்
பதிய வைத்த பசுபதி நின்னருட்
கதியை யெப்படிக் கண்டு களிப்பதே. (சுங)

கண்ட கண்ணுக்குக் காட்டுங் கதிரெனப்
பண்டு மின்றுமென் பானின் றுணர்த்திடு
மண்ட னேயுனக் கோர்பதி னாயிரந்
தெண்ட னென்பொய்மை தீர்த்திடல் வேண்டுமே. (சுச)

வேண்டும் யாவு மிறந்து வெளியிடைத்
தூண்டு வாரற்ற சோதிப்பி ரானின்பாற்
பூண்ட வன்பர்தம் பொற்பணி வாய்க்குமே
லீண்டு சென்ம மெடுப்ப னனந்தமே. (சுரு)

எடுத்த தேகமி றக்குமு னேயெனைக்
கொடுத்து நின்னையுங் கூடவுங் காண்பனோ
வடுத்த பேரறி வாயறி யாமையைக்
கெடுத்த வின்பக் கிளர்மணிக் குன்றமே.. (சுசு)

குன்றி டாதகொ ழுஞ்சுட ரேமணி
மன்று ளாடிய மாணிக்க மேயுனை
யன்றி யார்துணை யாருற வார்கதி
யென்று மெனக் கின்னருள் செய்வதே. (சுஎ)

அருளெ லாந்திரண் டோர்வடி வாகிய
பொருளெ லாம்வல்ல பொற்பொது நாதவென்
மருளெ லாங்கெடுத் தேயுள மன்னலா
யருளி லாமிக தெய்வவொளிர் நிட்டவே. (சுஅ)

எங்கு மென்னை யிகலுற வாட்டியே
பங்கஞ் செய்த பழவினை பற்றற்று
லங்க ணுவன்ன டியிணை யன்றியே
தங்க வேறிட முண்டோ சகத்திலே. (சுகூ)

உண்ட வர்க்கன்றி யுட்பசி யோயுமோ
கண்ட வர்க்கன்றிக் காதல டங்குமோ
தொண்ட ருக்கெளி யானென்று தோன்றுவான்
வண்ட மிழ்க்கிசை வாகம திக்கவே. (எ0)

மதியுங் கங்கையுங் கொன்றையு மத்தமும்
பொதியுஞ் சென்னிப் புனிதன்ன் பொன்னடிக்
கதியை விட்டிந்தக் காமத்தி லாழ்ந்தவென்
விதியை யெண்ணி விழிநீர் வாரன்றே. (எக)

அன்றெ னச்சொல வாமென வற்புத
நன்றெ னச்சொல நண்ணிய நன்மையை
பொன்றெ னச்சொல கொன்பொரு ளேயொளி
யின்றெ னக்கருள் வாயிரு ளேகவே. (எஉ)

இருவ ரேபுகழ்ந் தேத்தற் கினியரா
மொருவ ரேதுணை யென்றுணை யாய்நெஞ்சே

வருவ ரேகொடுங் காலர்கள் வந்தெதிர்
பொருவ ரேயவர்க் கென்கொல் புகல்வதே. (எங)

புகழுங் கல்வியும் போதமும் பொய்யிலா
வகமும் வாய்மையு மன்பு மளித்தவே
சுகவி லாசத் துணைப்பொரு டோற்றமாங்
ககன மேனியைக் கண்டன கண்களே. (எச)

கண்ணு ணின்ற வொளியைக் கருத்தினை
விண்ணு ணின்று விளங்கிய மெய்யினை
யெண்ணி யெண்ணி யிரவும் பகலுமே
நண்ணு கின்றவர் நான்முகுழுந் தெய்வமே. (எரு)

தெய்வம் வேறுள தென்பவர் சிந்தனை
நைவ ரென்பது நற்பர தற்பர
சைவ சிற்சிவ னேயுனைச் சார்ந்தவ
ருய்வ ரென்பதும் யானுணர்ந் தேனுற்றே. (எசு)

உற்ற வேளைக் குறுதுணை யாயிந்தச்
சுற்ற மோநமைக் காக்குஞ்சொ லாய்நெஞ்சே
கற்றை வார்சடைக் கண்ணுதல் பாதமே
பற்ற தாயிற் பரசுகம் பற்றுமே. (எஎ)

பற்ற லாம்பொரு ளேபரம் பற்றினு
லுற்ற மாதவர்க் குண்மையை நல்குமே
மற்றும் வேறுள மார்க்கமெ லாமெடுத்
தெற்று வாய்மன மேகதி யெய்தவே. (எஅ)

ஆ ர ண ம்.

ஆரண மார்க்கத் தாகம வாசி யற்புத மாய்நடந் தருளுங், கா
ரண முணர்த்துங் கையுநின் மெய்யுங் கண்கண் மூன் றுடையவென்
கண்ணே, பூரண வறிவிற் கண்டில மதனாற் போற்றியிப் புந்தியோ
டிருந்து, தாரணி யுள்ள மட்டுமே வணங்கத் தமியனேன் வேண்டி
டத் தருமே. (௧)

இடமொரு மடவா ளுலகனைத் தீந்திட் டெவ்வுல கத்தையு
மீன்றுந், தடமுறு மகில மடங்குநா ளம்மை தன்னையு மொழித்து
விண் ணெனவே, படருறு சோதிக் கருணையங் கடலே பாயிருட்
பங்கரிற் கிடக்கக், கடனதோ நினைப்பு மறப்பெனுந் திரையைக் கவ
ர்ந்தெனை வளர்ப்பதுன் கடனே. (௨)

வளம்பெறு ஞான வாரிவாய் மடுத்து மண்ணையும் விண்ணையுந்
தெரியா, தளம்பெறுந் துரும்பொத் தாவியோ டாக்கை யானந்த
சாகவே யலந்தேன், களம்பெறு வஞ்ச நெஞ்சினர் காணாக் காட்சி
யே சாக்ஷியே யறிஞ, ருளம்பெறுந் துணையே பொதுவினி னடிக்கு
முண்மையே யுள்ளவா றிதுவே. (௩)

உள்ளமே நீங்கா வென்னைவா வாவென் றுலப்பிலா வானந்த
மான, வெள்ளமே பொழியுங் கருணைவான் முகிலே வெப்பிலாத்
தண்ணருள் விளக்கே, கள்ளமே துரக்குந் தூவெளிப் பரப்பே கரு
வெனக் கிடந்தபாழ் மாயப், பள்ளமே வீழா தெனைக்கரை யேற்றிப்
பாலிப்ப துன்னருட் பரமே. (௪)

பரம்பர மாகிப் பக்குவம் பழுத்த பழவடி யார்க்கருள் பழுத்
துச, சுரந்தினி திரங்குந் தானகற் பகமே சோதியே தொண்டனே
னின்னை, யிரந்துநெஞ் சுடைந்து கண்டுயில் பொருமலிருந்தது
டென்கணி லிருட்டைக், கரந்துநின் கண்ணுற் றுயில்பெறல் வேண்
டிக் கருதினேன் கருத்திது தானே. (௫)

கருத்தினுட் கருத்தா யிருந்துநீ யுணர்த்துங் காரணங் கண்டு சும் மாதான், வருத்தமற் றிருந்து சுகம்பெறு வண்ணம் வருந்தி னேன் மதியின்மை தீர்ப்பா, ரொருத்தரா ருளப்பா டுணர்பவர் யாவ ருலகவர் பன்னெறி யெனக்குப், பொருத்தமோ சொல்லாய் மௌ னசற் குருவே போற்றிநின் பொன்னடிப் போதே. (௬)

அடியெனு மதுவு மருளெனு மதுவு மறிந்திடி னிர்க்குண நி றைவு, முடியெனு மதுவும் பொருளெனு மதுவு மொழிந்திடிற் சுக மன மாயைக், குடிகெட வேண்டிற் பணியற நிற்றல் குணமெனப் புன்னகை காட்டிப், படிமிசை மௌனி யாகிநீ யாளப் பர்க்கிய மெ ன்செய்தேன் பரனே. (எ)

என்செய லின்றி யாவுநின் செயலென் றெண்ணுவே னுவ் வொரு காலம், புன்செயன் மாயை மயக்கினென் செயலாய் பொ ருந்துவே னஃதொரு காலம், பின்செயல் யாது நினைவின்றிக் கிடப் பேன் பித்தனே னன்னிலை பெறநின், றன்செய லாக முடித்திடல் வேண்டுஞ் சச்சிதா னந்தசற் குருவே. (அ)

குருவுரு வாகி மௌனியாய் மௌனக் கொள்கையை யுணர்த் தினை யதனாற், கருவுரு வாவ தெனக்கிலை யிந்தக் காயமோ பொய் யெனக் கண்ட, திருவுரு வாள ரனுபவ நிலையும் சேருமோ வாவலோ மெத்த, வருவுரு வாகி யல்லவாய்ச் சமய மளவிடா வானந்த வடிவே.

வடிவிலா வடிவாய் மனநினை வணுகா மார்க்கமாய் நீக்கருஞ் சுகமாய், முடிவிலா வீட்டின் வாழ்க்கைவேண் டினர்க்குன் மோன மல்லால்வழி யுண்டோ, படியிரு ளகலச் சின்மயம் பூத்த பசுங்கொம் பை யடக்கியோர் கல்லா, லடியிலே யிருந்த வானந்த வரசே யன்ப ரைப் பருகுமா ரமுதே. (௧0)

சொல்லற்கரிய.

சொல்லற் கரிய பரம்பொருளே சுகவா ரிதியே சுடர்க்கொழுந்தே
வெல்லற் கரிய மயலிலெனை விட்டெங் கொளித்தா யாகெட்டேன்
சல்லிற் பசிய நாருரித்துக் கடுகிற் பெரிய கடலடைக்கு
மல்லிற் கரிய வந்தகனார்க் காளாக் கினையோ வறியேனே. (க)

அறிவிற் கறிவு தாரகமென் றறிந்தே யறிவோ டறியாமை
நெறியிற் புகுதா தோர்படித்தாய் நின்ற நிலையுந் தெரியாது
குறியற்றகண்டா தீதமயக் கோதி லமுதே நினைக்குறுகிப்
பிறிவற் றிருக்கவேண்டாவோ பேயேற் கினிநீ பேசாயே. (உ)

பேசா வனுபூ தியையடியேன் பெற்றுப் பிழைக்கப் பேரருளாற்
றேசோ மயந்தந் தினியொருகாற் சித்தத் திருளுந் தீர்ப்பாயோ
பாசா டவியைக் கடந்த வன்பர் பற்று மகண்டப் பரப்பான
வீசா பொதுவி னடமாடு மிறைவா குறையா வின்னமுதே. (ங)

இன்பக் கடலிற் புகுந்திடுவா னிரவும் பகலுந் தோற்றாம
லன்பிற் கரைந்து கரைந்துருகி யண்ணா வரசே யெனக்கூவிப்
பின்புற்றழுஞ்சே யெனவிழிநீர் பெருக்கிப் பெருக்கிப் பித்தாகித்
துன்பக்கடல்விட் டகல்வேனோ சொரூபானந்தச் சுடர்க்கொழுந்தே.

கொழுந்து திகழ்வெண் பிறைச்சடிலக் கோவே மன்றிற் கூத்தாடற்
கெழுந்த சுடரே யிமயவரை யென்றாய் கண்ணுக் கினியானே
தொழுந்தெய் வமுநீ குருவுநீ துணைநீ தந்தை தாயுநீ
யழுந்தும்பவநீ நன்மையுநீ யாவி யாக்கை நீதானே. (ரு)

தானே யகண்டா காரமயந் தன்னி லெழுந்து பொதுநடஞ்செய்
வானே மாயப் பிறப்பறுப்பான் வந்துன் னடிக்கே கரங்கூப்பித்
தேனே யென்னைப் பருகவல்ல தெள்ளா ரமுதே சிவலோகக்
கோனேயெனுஞ்சொன்னினதுசெவிகொள்ளாதென்னோகூறாயே.

கூறு நின்ற விடர்க்கவலைக் குடும்பக் கூத்துட் டுளைந்துதடு
மாறு நின்ற பாவியைநீ வாவென் றழைத்தா லாகாதோ
நீறார்மேனி முக்கணுடை நிமலா வடியார் நினைவினிடை
யாறாய்ப் பெருகும் பெருங்கருணை யரசே யென்னை யாள்வானே. ()

வானே முதலாம் பெரும்பூதம் வகுத்துப் புரந்து மாற்றவல்ல
கோனே யென்னைப் புரக்குநெறி குறித்தா யிலையே கொடியேனைத்
தானே படைத்திங்கென்னபலன் றன்னைப்படைத்தாயுன்கருத்தை
நானே தென்றிங் கறியேனே நம்பினேன்கண் டருள்வாயே. (அ)

கண்டார் கண்ட காட்சியுநீ காணார் காணாக் கள்வனுநீ
பண்டா ருயிர்நீ யாக்கையுநீ பலவாஞ் சமயப் பகுதியுநீ
எண்டோண் முக்கட்செம்மேனி யெந்தாய் நினக்கே யெவ்வாறு
தொண்டாய்ப் பணிவ ரவர்பணிநீ சூட்டிக் கொள்வ தெவ்வாறே. (௯)

சூட்டியெனதென் றிடுஞ்சுமையைச் சுமத்தியெனையுஞ்சுமையாளாக்
கூட்டிப் பிடித்து வினைவழியே கூத்தாட் டினையே நினதருளால்
வீட்டைக் கருது மப்போது வெளியா முலக வியப்பனைத்து
மேட்டுக்கடங்காச்சொப்பனம்போலெந்தாயிருந்ததென்சொல்வேன்.

வம்பனேன்.

வம்பனேன் கள்ளங் கண்டு மன்னருள் வெள்ள ராய
வும்பர்பா லேவல் செய்யென் றுணர்த்தினை யோகோ வானோர்
தம்பிரா னேநீ செய்த தயவுக்குங் கைம்மா றுண்டோ
வெம்பிரா னுய்ந்தே னுய்ந்தே னினியொன்றுங் குறைவி லேனே. ()

குறைவிலா நிறைவாய் ஞானக் கோதிலா னந்த வெள்ளத்
துறையிலே படிந்து மூழ்கித் துளைந்துநான் றேன்று வாறுள்
ளுறையிலே யுணர்த்தி மோன வொண்சுடர் வைவா ளந்த
விறைவனே யுனைப்பி ரிந்திங் கிருக்கிலே னிருக்கி லேனே. (௨)

இருநில மாதி நாத மீறதா மிவைக டந்த
பெருநில மாய தாய பேரொளிப் பிழம்பாய் நின்றுங்
கருதரு மகண்டா னந்தக் கடவுளின் காட்சி காண
மருவிலென் றழைத்தா லன்றி வாழ்வுண்டோ வஞ்ச னேற்கே. (௩)

வஞ்சனை யழுக்கா றாதி வைத்திடும் பாண்ட மான
நெஞ்சனை யளிதின் மேன்மே னெக்குநெக் குருகப் பண்ணி
யஞ்சலி செய்யுங் கையு மருவிநீர் விழியு மாகத்
தஞ்சமென் றேங்கிக் காக்கத் தற்பரா யாரு மெக்கே. (௪)

உனக்குநா னடித்தொண் டாகி யுன்னடிக் கன்பு செய்ய
வெனக்குநீ தோற்றி யஞ்சே லென்றுநா னொந்த நாளோ
மனக்கிலே சங்க ளேர்ந்த மாதவர்க் கிரண்டற் றேங்குந்
தனக்குமே லில்லா வொன்றே சச்சிதா னந்த வாழ்வே. (௫)

வாழ்வெனு மயங்கி யென்னை வசஞ்செய்து மருட்டும் பாழ்த்த
வூழ்வினைப் பகுதி கெட்டிங் குன்னையுங் கிட்டு வேறு
தாழ்வெனுஞ் சமய நீங்கித் தலையுணர்ந் தோர்கட் கெல்லாந்
தாழ்வெளிப் பொருளே முக்கட் சோதியே யார ரேறே. (௬)

மறுவறும் பரியா வாடை யிருக்கலை புரியா வென்று
மாறுநற் சாந்த நீறு நஞ்சமே யமுதாக் கொண்ட
கூறுருங் குணத்தோ யுன்றன் குரைகழல் குறுகி னல்லா
லாறுமோ தாப சோப மகலுமோ வல்ல றேனே. (௭)

தானமுந் தவமும் யோகத் தன்மையு முணரா வென்பான்
ஞானமுந் தெளிட்டா வின்ப நன்மையு நல்கு வாயோ
யானலங் கவர்ந்த தீஞ்சொற் பசிளங் கிள்ளை காண
வானவ ரிறைஞ்ச மன்றுள் வயங்கிய நடத்தி னானே. (௮)

நடத்தியிவ் வுலகை யெல்லா நாதநீ நிறைந்த தன்மை
திடத்துட னறிந்தா னந்தத் தெள்ளமு தருந்தி டாதே.

விடத்திர ளனைய காம வேட்கையி லழுந்தி மாயைச்
சடத்தினை மெய்யென் றெண்ணித் தளரவோ தனிய னேனே. (கூ)

தனிவளர் பொருளே மாறாத் தண்ணருங் கருணை பூத்த
வினியகற் பகமே முக்க ணெந்தையே நினக்கன் பின்றி
நனிபெருங் குடிலங் காட்டு நயனவேற் கரிய கூந்தல்
வனிதையர் மயக்கி லாழ்ந்து வருந்தவோ வம்ப னேனே. (க0)

சிவன்செயல்.

சிவன்செய லாலே யாதும் வருமெனத் தேறே னூரு
மவந்தரு நினைவை யெல்லா மகற்றிலே னாசை வெள்ளங்
கவர்ந்துகொண் டிழுப்ப வந்தக் கட்டிலே யகப்பட் டையோ
பவந்தனை யீட்டி யீட்டிப் பதைக்கின்றேன் பாவி யேனே. (க)

பாவியே னினியென் செய்கேன் பரமனே பணிந்துன் பாதஞ்
சேவியேன் விழிநீர் மல்கச் சிவசிவ வென்று தேம்பி
யாவியே நிறைய வந்த வமுதமே யென்னே னந்தோ
சாவிபோஞ் சமயத் தாழ்ந்து சகத்திடைத் தவிக்கின் றேனே. (உ)

வேறு.

இடைந்திடைந் தேங்கி மெய்புள கிப்ப வெழுந்தெழுந் தைய நின் சரண, மடைந்தன னினிநீ கைவிடே லுனக்கே யபயமென் றஞ்சலி செய்துள், ளுடைந்துடைந் தெழுது சித்திரப் பாவை யொத்துநா னசைவற நிற்பத், தொடர்ந்துநீ யெனையாட் கொள்ளுநா ளென்றோ சோதியே யாதிநா யகனே. (ங)

ஆதியாய் நடுவா யந்தமாய்ப் பந்தம் யாவுமற் றகம்புற நிறைந்த, சோதி...ய்ச் சுகமா யிருந்தவெம் பெருமான் றொண்டனேன் சுகத் திலே யிருக்கப், போதியா வண்ணங் கைவிடன் முறையோ புன்மை

பேயனென்செய்கேன் மனமோ, வாதியா நின்ற தன்றியும் புலன்சேர் வாயிலோ ரைந்தினுங் கொடிதே. (ச)

வாயிலோரைந் திற் புலனொ ரைந்தும் போர் வஞ்சகனை யீர்த்திடவெங் காயந், தீயிலே வெதுப்பி யுயிரொடுங் கின்னைய சிந்தைகலங் குருகி மெய்யம் பறக்க, தாயினைச் சேய்போ லழைத்தழைப் பட்டேன் றாயினுங் கருணையா யன்று, ஞயமதாகி யொளியிலே மணியே காதலே ஞான வாரிதியே. (ரு)

ஞானமே வடிவாய்த் தேடுவார் தேடு நாட்டமே நாட்டத்து ணிறைந்த, வானமே யெனக்கு வந்துவந் தோங்கு மார்க்கமே மரு ளொன்று மறியா, மோனமே முதலே முத்திநல் வித்தே முடிவிலா வின் பமே செய்யுஞ், ஞானமே தவமே நின்னைநா னினைந்தேன் றமியனேன் றுணைமறப் பதற்கே. (சா)

மறைப் புகை வாழ்க்கையே வேண்டும் வந்துநின் னன்பர்தம் பணியா, மறைநூ லிடைக்கி னன்றியா னந்த வற்புத நட்டையி னிமித்துந், குறைவுற வேண்டு மெளனியா யெனக்குத் தாயநல் லருட்டரி னின்னம், பிறவியும் வேண்டும் யாமென்ன கிறக்கப் பெற்றவர் பெற் றிடும் பேறே. (எ)

பெற்றவர் பெற்ற பெருந்தவக் குன்றே பெருகிய கருணைவா ரிதியே, நற்றவத் துணையே யானந்தக் கடலே ஞாதுரு ஞானஞே யங்க, ளற்றவர்க் கருத நட்புடைக் கலப்பே யநேகமாய் நின்னடிக் கன்பு, கற்றதுங் கேள்வி கேட்டது நின்னைக் கண்டிடும் பொருட்ட ன்றோ காணே. (அ)

அன்றுநால் வருக்கு மொளிநெறி காட்டு மன்புடைச் சோதி யே செம்பொன், மன்றுண்முக் கண்ணுங் காளகண் டமுமாய் வயங் கிய வானமே யென்னுட், டுன்றுகூ ரிருளைத் துரந்திடு மதியே துன் பமு மின்பமுமாகி, நின்றவா தனையைக் கடந்தவர் நினைவே நேசமே நின்பரம் யானே. (கூ)

யானெனல் காணேன் பூரண நிறைவில் யாதினு மிருந்தபே ரொளிநீ, தானென நிற்குஞ் சமத்துற வென்னைத் தன்னவ னாக்கவுந் தருங்காண், வானென வயங்கி யொன்றிரண் டென்னு மார்க்கமா நெறிதந்து மாறாத், தேனென ருசித்து ளன்பரைக் கலந்த செல்வமே சிற்பர சிவமே. (௧0)

தன்னை யொருவர்.

தன்னை யொருவர்க் கறிவரிதாய்த் தானே தானா யெங்குநிறைந்
துன்னற் கரிய பரவெளியா யுலவா வமுதா யொளிவிளக்கா
யென்னுட் கலந்தா யானறியா திருந்தா யிறைவா வினியேனு
நின்னைப் பெருமா னெனக்கருளா னிலையைக் கொடுக்க நினையாயோ.

நினையு நினைவுக் கெட்டாத நெறிபெற் றுணர்ந்த நெறியாளர், வினையைக் கரைக்கும் பரமவின்ப வெள்ளப் பெருக்கே நின்னருளா ன், மனைவி புதல்வ ரன்னைபிதா மாடு வீடென் றிடுமயக்கந், தனையு மறந்திங் குனைமறவாத் தன்மை வருமோ தமியேற்கே. (௨)

வரும்போ மென்னு மிருநிலைமை மன்றே தொருதன் மைத்தாகிக்
கரும்போ தேனோ முக்கனியோ வென்ன வென்னுட் கலந்து நலந்
தரும்பே ரின்பப் பொருளேநின் றன்னை நினைந்து நெக்குருகே
னிரும்போ கல்லோ மரமோவென் னிதய மியாதென் றறியேனே.

அறியுந் தரமோ நானுன்னை யறிவுக் கறிவாய் நிற்கையினாற், பிறியுந் தரமோ நீயென்னைப் பெம்மா னேபே ரின்பமதாய்ச், செறியும் பொருணீ நின்னையன்றிச் செறியாப் பொருணான் பெறும் பேற்றை, நெறிநின் றொழுக விசாரித்தா னினக்கோ வில்லை யெனக்காமே. (௪)

எனதென் பதுட்போய் யானெனல்போய் யெல்லா மிறந்த விட ங்காட்டு, நினதென் பதும்போய் நீயெனல்போய் நிற்கு நிலைக்கே

தேசித்தேன், மனமேதன் பதமோ வென்வசமாய் வாரா தைய னின்னருளோ, தனமேதன் பதக்கு மிடங்காணேன் றமியே னெவ்வா றுய்வேனே. (௫)

உய்யும் படிக்குன் றிருக்கருணை யொன்றைக்கொடுத்தா லுடை யாய்பாழ்ம், பொய்யு மவாவு மழுக்காறும் புடைபட் டோடு நன்னெ றியா, மெய்யு மறிவு பெறும்பேறும் விளங்கு மெனக்குன் னடியார் பாற்,செய்யும் பணியுங் கைகூடுஞ் சிந்தைத் துயருந் தீர்ந்திடுமே. ()

சிந்தைத் துயரென் றொருபாவி சினந்து சினந்து போர்முயங்க
நிந்தைக் கிடமாய்ச் சகவாழ்வை நிலையென் றுணர்ந்தே நிற்கின்றே
னெந்தப் படியுன் னருள்வாய்க்கு மெனக்கப் படிநீ யருள்செய்வாய்
பந்தத் துயரற் றவர்க்கெளிய பரமா னந்தப் பழம்பொருளே. (௭)

பொருளாப் பூவைப் பூவையரைப் பொருளென் றெண்ணு மொருபாவி, யிருளாத் தூக்கிட் டொளிநெறியை யென்னுட் பதிப்ப தென்றுகொலோ, தெருளத் தெருள வன்பர்நெஞ்சந் தித் தித் துருகத் தெவிட்டாத, வருளாப் பொழியுங் குணமுகிலே யறி வா னந்தத் தாரமுதே. (௮)

ஆரா வமிர்தம் விரும்பினர்க ளறிய விடத்தை யமிர்தாக்கும், பேரா னந்த சித்தனெனும் பெரியோ யாவிக் குரியோய்கேள், காரா கிரகக் கலையினிடை கட்டுண் டிருந்த கலைகளெல்லா, மூரா லொருநாட் கையுணவேற் றுண்டா லெனக்கிங் கொழிந்திடுமே. ()

எனக்கென் றிருந்த வுடல்பொருளும் யானு நினவென் றீந்த வன்னை, மனைத்து மிருந்து மிலதாக வருளாய் நில்லா தழிவழக்காய், மனத்துட் புகுந்து மயங்கவுமென் மதிக்குட் களங்கம் வந்ததென் னே, தனக்கொன் றுவமை யறநிறைந்த தனியே தன்னந் தனி முதலே. (௧0)

ஆசையெனும்.

ஆசையெனும் பெருங்காற்றூ டிலவம்பஞ் செனவுமனந் தலையுங் காலம், மோசம்வரு மிதனாலே கற்றதுங்கேட் டதுந்தூர்ந்து முத்திக் கான, நேசமுநல் வாசமும்போய்ப் புலனாயிற் கொடுமையுற்றுக் கற்ப ராகே, தேசபழுத் தருள்பழுத்த பராபரமே நிராசையின்றேற் றெய்வ முண்டோ. (௧)

இரப்பானைக் கொருவனவன் மெய்ம்மைகேட் டருள்செய்வ னெசற் றேதான்,புரப்பான்ற னருளுடை விருப்பதுபோ லெங்குறை பொருளே தோய், மாப்பான்லை நெஞ்சினன்யான் மெய்ம்மை கேட் டார்க்கெனவே மொனத் தோடக்கத்தாப்பான்லை யருளிறைவி விருப்பதுவோ பராபரமே சகச நிட்டை. (௨)

வேறு.

சாட்டையிற் பம்பர சாலம் போலெலா
மாட்டுவோ னிறையென வறிந்து நெஞ்சமே
தேட்டமொன் றறவருட் செயலி னிற்றியேல்
வீட்டறந் துறவற மிரண்டு மேன்மையே. (௩)

வேறு.

தன்னெஞ்ச நிலைப்பொழியா தறிவிலிமன் ஞானமொனுந் தன்மை பேச,வன்னெஞ்ச மகிழ்ந்தொருசொல் லுரைத்திலையே யதனை யன்றி மருகே னையா, வன்னெஞ்சோ விரங்காத மாநெஞ்சோ விருப்புநெஞ்சோ வைவ மானா, கன்னெஞ்சோ வலதுமண்ணுங் கட்டைநெஞ்சோ வெனதுநெஞ்சக் கருதிற் றுனே. (௪)

வேறு.

வாழி சோபனம் வாழிநல் லன்பர்கள்
சூழ வந்தரு டோற்றமுஞ் சோபன
மாழி போலரு ளையன் மலனற்றா
லேழை யேன்பெற்ற வின்பமுஞ் சோபனம். (௫)

வேறு.

கொடுக்கின் றோர்கள்பாற் குறைவையா தியானெனுங் குதர்க்கம்
விடுக்கின் றோர்கள்பாற் பிரிகிலா துள்ளன்பு விடாதே
யடுக்கின் றோர்களுக் கிரங்கிநின் றண்டமி ழலங்க
றொடுக்கின் றோர்களைச் சோதியா ததுபரஞ் சோதி. (௬)

வேறு.

உலகமாயையி லேயெளி யேன்றனை யுழல விட்டனை யேயுடை யாயரு, ளிலகு பேரின்ப வீட்டினி லென்னையு மிருத்தி வைப்பதெக் காலஞ்சொ லாயெழிற், றிலக வாணுதற் பைந்தொடி கண்ணினை தேக்கி நாடகஞ் செய்தடி யார்க்கெலா, மலகி லாவினை தீர்க்கத் தேசங்கட்டு மப்ப னேயரு ளானந்த சோதியே. (௭)

வேறு.

முன்னிலைச்சுட் டொழிதியெனப் பலகாலு நெஞ்சேநான் மொழிந்தே னேசின், றன்னிலையைக் காட்டாதே யென்னை யொன்றாச் சூட்டாதே சரணேன் போந்த, வந்நிலையே நிலையந்த நிலையிலே சித்திமுத்தி யனைத்துந் தோன்று, நன்னிலையீ தன்றியிலை சுகமென்றே சுகர்முதலோர் நாடி னாரே. (௮)

அத்துவிதம் பெறும்பேறென் றறியாம லியானெனும்பே யகந் தையோடு, மத்தமதி யினர்போல மனங்கிடப்ப வின்னமின்னம் வருந்து வேனோ, சுத்தபரி பூரணமாய் நின்மலமா யகண்டிதமாய்ச் சொரூபா னந்த, சத்திகணீங் காதவணந் தன்மயமா யருள்பழுத்துத் தழைத்த வொன்றே. (௯)

வேறு.

தந்தை தாயுநீ யென்னுயிர்த் துணையுநீ சஞ்சல மதுதீர்க்க
வந்த தேசிக வடிவுநீ யுனையலான் மற்றொரு துணைகாணே
னந்த மாதியு மளப்பருஞ் சோதியே யாதியே யடியார்தஞ்
சிந்தை மேவிய தாயுமா னவனெனுஞ் சிரகிரிப் பெருமானே. (௧௰)

காதி லோலையை வரைந்துமேற் குமிழையுங் கறுவிவேள் கருநீலப்
போது போன்றிடுங் கண்ணியர் மயக்கிலெப் போதுமே தளராமன்
மாது காதலி பங்கனை யபங்கனை மாடமா ளிகைசூழுஞ்
சேது மேவிய ராமநா யகன்றனைச் சிந்தைசெய் மடநெஞ்சே. (கக)

வேறு.

அண்டமுமாய்ப் பிண்டமுமா யளவிலாத வாருயிருக் கோருயிரா யமர்ந்தா யானுற், கண்டவரார் கேட்டவரா ருன்னு லுன்னைக் காண்பதல்லா லென்னறிவாற் காணப் போமோ, வண்டுளப மணிமார்பன் புதல்வனோடு மனைவியொடுங் குடியிருந்து வணங்கிப்போற் றும், புண்டரிக புரத்தினிறு தாந்தமௌன போதாந்த நடம்புரியும் புனித வாழ்வே. (கஉ)

வேறு.

பொறியிற் செறியைம் புலக்கனியைப் புந்திக் கவராற் புகுந்திழுத்து
மறுகிச் சுழலு மனக்குரங்கு மாள வாளா விருப்பேனோ
வறிவுக் கறிவாய்ப் பூரணமா யகண்டா னந்த மயமாகிப்
பிறிவற் றிருக்கும் பெருங்கணைப் பெம்மா னேயெம் பெருமானே.

வேறு.

உரையுணர் விறந்து தம்மை யுணர்பவ ருணர்வி னூடே
கரையிலா வின்ப வெள்ளங் காட்டிடு முகிலே மாறுப்
பரையெனுங் கிரணஞ் சூழ்ந்த பானுவே நின்னைப் பற்றித்
திரையிலா நீர்போற் சித்தந் தெளிவனோ சிறிய னேனே. (கச)

கேவல சகல மின்றிக் கீழொடு மேலா யெங்கு
மேவிய வருளின் கண்ணாய் மேவிட மேலா யின்பந்
தாவிட வின்பா தீதத் தனியிடை யிருத்தி வைத்த
தேவெனு மௌனி செம்பொற் சேவடி சிந்தை செய்வாம். (கரு)

நேற்றுளா நின்று மாளா நின்றன ரதனைக் கண்டும்
போற்றிலே நின்னை யந்தோ போக்கினேன் வீணே கால

மாற்றிலே னகண்டா னந்த வண்ணலே யளவின் மாயைச்
சேற்றிலே யின்னம் வீழ்ந்து திளைக்கவோ சிறிய னேனே. (௧௬)

வேறு.

போத மென்பதே விளக்கொவ்வு மவித்தைபொய் யிருளாந்
தீதி லாவிளக் கெடுத்திரு டேடவுஞ் சிக்கா
தாத லாலறி வாய்நின்ற விடத்தறி யாமை
யேது மில்லையென் றெம்பிரான் சுருதியே யியம்பும். (௧௭)

சுருதி யேசிவா கமங்களே யுங்களாற் சொல்லு
பொருத னிப்பொரு ளளவையீ தென்னவா யுண்டோ
பொருதி ரைக்கட னுண்மண லெண்ணினும் புகலக்
கருத வெட்டிடா நிறைபொரு ளளவையார் காண்பார். (௧௮)

பின்னைப் போன்றன வகிலமென் றறிந்துமெய்ப் பொருளா
முன்னைப் போன்றநற் பரம்பொரு ளில்லையென் றோர்ந்து
பொன்னைப் போன்றநின் போதங்கொண் டின்பனி பொருந்தா
வென்னைப் போன்றன வேழைய ரையவிங் கெவரே. (௧௯)

தாயுந் தந்தையு மெனக்குற வாவதுஞ் சாற்றி
னையு நீயுநின் னருளுநின் னடியரு மன்றோ
பேய னேன்றிரு வடியினைத் தாமரை பிடித்தே
னைய னேயெனை யாளுடை முக்கண னாயகனே. (௨௦)

வேறு.

காந்தமதை யெதிர்காணிற் கருந்தாது செல்லுமந்தக் காந்தத் தொன்று, தேய்ந்தவிட மெங்கேதா னங்கேதான் சலிப்பறவு மிருக் குமாபோற், சாந்தபதப் பரம்பொருளே பற்றுபொரு ளிருக்குமத் தாற் சலிக்குஞ் சித்தம், வாய்ந்தபொரு ளில்லையெனிற் பேசாமை நின்றநிலை வாய்க்கு மன்றே. (௨௧)

வேறு.

பொற்பு றுங்கருத் தேயக மாயதிற் பொருந்தக்
கற்பின் மங்கைய ரெனவிழி கதவுபோற் கவினச்

சொற்ப னத்தினுஞ் சோர்வின் றிருந்தநாள் சேர்ந்து
நிற்ப தற்கிந்த வினைவந்த வாறென்கொ லிலவே. (உஉ)

வந்த வாறிந்த வினைவழி யிதுவென மதிக்கத்
தந்த வாறுண்டோ வள்ளுணர் விலையன்றித் தமியே
நொந்த வாறுகண் டிரங்கவு மிலைகற்ற நூலா
லெந்த வாறினித் தற்பரா வுய்குவே னேழை. (உ௩)

வேறு.

சொல்லாலும் பொருளாலு மளவை யாலுந்
தொடரவொண்ணா வருநெறியைத் தொடர்ந்து நாயே
னல்லார்க ளவையகத்தே யிருக்க வைத்தாய்
கல்லார்நெஞ் சத்தன்னலமு றுநுவேனோ
வில்லாளி யாயுலகோ டுயிரை யீன்றிட்
டெண்ணரிய யோகினுக்கு மிவனே யென்னக்
கல்லாலின் கீழிருந்த செக்கர் மேனிக்
கற்பகமே பராபரமே கைலை வாழ்வே. (உ௪)

சாக்கிர மா நுதலினிலிந் திரியம் பத்துஞ்
சத்தாதி வசனாதி வாயு பத்து
நீக்கமிலந் தக்கரணம் புருட னோடு
நின்றதுமுப் பானைந்து நிலவுங் கண்டத்
தாக்கியசொப் பனமதனில் வாயு பத்து
மடுத்தவசத் தாதிவச னாதி யாக
நோக்குகர ணம்புருட னுடனே கூட
நுவல்வரிரு பத்தைந்தா நுண்ணி யோரே. (உ௫)

சுழுத்தியிதி யந்தனிற்பி ராணஞ் சித்தஞ்
சொல்லரிய புருடனுடன் மூன்ற தாகும்
வழுத்தியநா பியிற்றுரியம் பிராண னோடு
மன்னுபுரு டனுங்கூட வமர்ந்தா நிற்கு

மழுத்திமூ லந்தன்னிற் றுரியா தீத
மதனிடையே புருடனென்றி யமரு ஞானம்
பழுத்திடும்பக் குவரறிவ ரவத்தை யைந்திற்
பாங்குபெறக் கருவிநிற்கும் பரிசு தானே. (உசு)

வேறு.

இடத்தைக் காத்திட்ட சுவானெனப் புன்புலா லிறைச்சிச்
சடத்தைக் காத்திட்ட நாயினே னுன்னன்பர் தயங்கு
மடத்தைக் காத்திட்ட சேடத்தால் விசேடமாய் வாழ
விடத்தைக் காத்திட்ட கண்டத்தோய் நின்னருள் வேண்டும். (உஎ)

வாத னைப்பழக் கத்தினேன் மனமந்த மனத்தா
லோத வந்திடு முறையுரைப் படிதொழி லுளவா
மேத மம்மன மாயையென் றிடிற்கண்ட வெல்லா
மாத ரஞ்செயாப் பொய்யதற் கையமுண் டாமோ. (உஅ)

ஐய வாதனைப் பழக்கமே மனநினை வதுதான்
வைய மீதினிற் பரம்பரை யாதினு மருவு
மெய்யி னின்றொளிர் பெரியவர் சார்புற்று விளங்கிப்
பொய்ய தென்பதை யொருவிமெய் யுணருதல் போதம். (உகூ)

குலமி லான்குணங் குறியிலான் குறைவிலான் கொடிதாம்
புலமி லான்றனக் கென்னவோர் பற்றிலான் பொருந்து
நிலமி லான்மைந்தர் மனைவியில் லானெவ னவன்சஞ்
சலமி லான்முத்தி தரும்பர சிவனெனத் தகுமே. (௩0)

குடத்தை மண்ணென வுடைந்தபோ தோவிந்தக் கருமச்
சடத்தைப் பொய்யென விறந்தபோ தோசொலத் தருமம்
விடத்தை நல்லமிர் தாவுண்டு பொற்பொது வெளிக்கே
நடத்தைக் காட்டியெவ் வுயிரையு நடப்பிக்கு நலத்தோய். (௩௧)

வேறு.

நானெனவு நீயெனவு மிருதன்மை நாடாம னடுவே[illegible]ா,
தானமரு நிலையிதுவே சத்தியஞ்சத் தியமெனநீ தமிய னேற்கு,

மோனகுரு வாகியுங்கை காட்டினையே திரும்பவுநான் முளைத்துத் தோன்றி, மானதமார்க் கம்புரிந்திங் கலைந்தேனே பாந்தேனே வஞ்ச னேனே. (௩உ)

வேறு.

தன்மயஞ் சுபாவஞ் சுத்தந் தண்ணருள் வடிவஞ் சாந்த
மின்மய மான வண்ட வெளியுரு வான பூர்த்தி
யென்மய மெனக்குக் காட்டா தெனையப கரிக்கவந்த
சின்மய மகண்டா காரந் தக்ஷிணா திக்க மூர்த்தம். (௩௩)

வேறு.

சிற்ற ரும்பன சிற்றறி வாளனே தெளிந்தான்
மற்ற ரும்பென மலரெனப் பேரறி வாகிக்
கற்ற ரும்பிய கேள்வியான் மதித்திடக் கதிச்சீர்
முற்ற ரும்பிய மௌனியாய்ப் பரத்திடை முளைப்பான். (௩௪)

மயக்கு சிந்தனை தெளிவென விருநெறி வகுப்பா
னயக்கு மொன்றன்பா லொன்றிலை யெனனல வழக்கே
யியக்க முற்றிடு மயக்கத்திற் றெளிவுற லினிதாம்
பயக்க வல்லதோர் தெளிவுடை யவர்க்கெய்தல் பண்போ. (௩௫)

வேறு.

அருள்வடி வேழு மூர்த்த மவைகள்சோ பான மென்றே
சுருதிசொல் லியவாற் றுலே தொழுந்தெய்வ மெல்லா மொன்றே
மருளெனக் கில்லை முன்பின் வருநெறிக் கிவ்வ ழக்குத்
தெருளின்முன் னிலையா முன்னைச் சேர்ந்தியான் றெளிகின்றேனே.

வேறு.

எத்தனை பிறப்போ வெத்தனை யிறப்போ வெளியனேற் கிது வரை யமைத்த, தத்தனை யெல்லா மறிந்தநீ யறிவை யறிவிலி யறிகி லே னந்தோ, சித்தமும் வாக்குந் தேகமு நினவே சென்மமு மினி யெனு லாற்று, வைத்திடங் கென்னை நின்னடிக் குடியா மறை முடி யிருந்தவான் பொருளே. (௩எ)

வான்பொரு ளாகி யெங்குநீ யிருப்ப வந்தெனைக் கொடுத்துநீ யாகா, தேன்பொருள் போலக் கிடக்கின்றேன் முன்னை யிருவினை வாதனை யன்றோ, தீன்பொரு ளான வமிர்தமே நின்னைச் சிந்தை யிற் பாவனை செய்யு, நான்பொரு ளானே னல்லனல் லரசே நானி றந் திருப்பது நாட்டம். (௩அ)

நாட்டமூன் றுடைய செந்நிற மணியே நடுவுறு நாயக விளக்கே, கோட்டமில் குணத்தோர்க் கெளியநிர்க் குணமே கோதிலா வமிர் தமே நின்னை, வாட்டமி னெஞ்சங் கிண்ணமாச் சேர்த்து வாய்மடுத் தருந்தின னெங்கே, பாட்டளி நறவ முண்டயர்ந் ததுபோற் பற்ற யர்ந் திருப்பதெந் நாளோ. (௩௯)

என்னுடை யுயிரே யென்னுளத் தறிவே யென்னுடை யன் பெனு நெறியாய், கன்னன்முக் கனிதேன் கண்டமிர் தென்னக் கலந்தெனை மேவிடக் கருணை, மன்னிய வுறவே யுன்னைநான் பிரியா வண்ணமென் மனமெனுங் கருவி, தன்னது வழியற் றென்னுழைக் கிடப்பத் தண்ணருள் வரமது வேண்டும். (௪0)

எனக்கெனச்செயல்.

எனக்கெ னச்செயல் வேறிலை யாவுமிங் கொருநின்
றனக்கெ னத்தரு முடல்பொரு ளாவியுந் தந்தேன்
மனத்த கத்துள வழுக்கெலா மாற்றியெம் பிரானீ
நினைத்த தெப்படி யப்படி யருளுத னீதம். (௧)

உளவ றிந்தெலா நின்செய லாமென வுணர்ந்தோர்க்
களவி லானந்த மளித்தனை யறிவிலாப் புன்மைக்
களவு நாயினேற் கிவ்வண மமைத்தனை கருத்துத்
தளருந் தன்மையிங் காரொடு புகலுவேன் றக்கோய். (௨)

என்னைத் தானின்ன வண்ணமென் றறிகிலா வேழை
தன்னைத் தானறிந் திடவருள் புரிதியேற் றக்கோய்

பின்னைத் தானின்ற னருள்பெற்ற மாதவப் பெரியோர்
நின்னைத் தானிக ராரென வாழ்த்துவர் நெறியால். (ங)

ஏத மின்றித்தன் னடியிணைக் கன்புதா னீட்டுங்
காத லன்பர்க்குக் கதிநிலை யீதெனக் காட்டும்
போத நித்திய புண்ணிய வெண்ணரும் புவன
நாத தற்பர நாவெனவ்வா றுய்குவே னவிலாய். (ச)

வேத மெத்தனை யத்தனை சிரத்தினும் விளங்கும்
பாத நித்திய பரம்பர நிரந்தர பரம
நாத தற்பர சிற்பர வடிவமாய் நடிக்கு
நீத நிர்க்குண நினையன்றி யொன்றுநா னினையேன். (ரு)

நெறிக டாம்பல பலவுமா யந்தந்த நெறிக்காஞ்
செறியுந் தெய்வமும் பலபல வாகவுஞ் செறிந்தா
லறியுந் தன்மையிங் காருனை யறிவினு லறிந்தோர்
பிறியுந் தன்மையில் லாவகை கலக்கின்ற பெரியோய். (சு)

பெரிய வண்டங்க ளெத்தனை யமைத்ததிற் பிறங்கு
முரிய பல்லுயி ரெத்தனை யமைத்ததற் குறுதி
வருவ தெத்தனை யமைத்தனை யமைத்தருள் வளர்க்கு
மரிய தத்துவ வெனக்கிந்த வண்ணமே னமைத்தாய். (எ)

கணம தேனுநின் காரணந் தன்னையே கருத்தி
லுணரு மாதவர்க் கானந்த முதவினை யொன்றுங்
குணமி லாதபொய் வஞ்சனுக் கெந்தைநிர்க் குணமா
மணமு லாமலர்ப் பதந்தரின் யாருனை மறுப்பார். (அ)

கன்னன் முக்கனி கண்டுதேன் சருக்கரை கலந்த
தென்ன முத்தியிற் கலந்தவர்க் கின்பமா யிருக்கு
நன்ன லத்தநின் னற்பதந் துணையென நம்பச்
சொன்ன வர்க்கெனு லாங்கைம்மா றில்லையென் சொல்வேன். (கூ)

தந்தை தாய்தமர் மகவெனு மவையெலாஞ் சகத்திற்
பந்த மாமென்றே யருமறை வாயினுற் பகர்ந்த

வெந்தை நீயெனை யின்னமவ் வல்லலி லிருத்திச்
சிந்தை தான்றெளிந் தெவ்வண முய்வணஞ் செப்பாய். (௧0)

தூய்யன் றண்ணருள் வடிவினன் பொறுமையாற் றுலங்கு
மெய்ய னென்றுனை யையனே யடைந்தனன் மெத்த
கொய்ய னுண்ணிய வறிவில னென்றைநா ளுக்கும்
பொய்ய னென்றெனைப் புறம்விடி னென்செய்வேன் புகலாய். (௧௧)

ஒன்ற தாய்ப்பல வாயுயிர்த் திரட்கெலா முறுதி
யென்ற தாயென்று முள்ளதா யெவற்றினு மிசைய
நின்ற தாய்நிலை நின்றிடு மறிஞவென் னெஞ்ச
மன்ற தாயின்ப வுருக்கொடு நடித்திடின் வாழ்வேன். (௧௨)

தனியி ருந்தருட் சகசமே பொருந்திடத் தமியேற்
கினியி ரங்குதல் கடனிது சமயமென் னிதயக்
கனியு மப்படி யாயின தாதலாற் கருணைப்
புனித நீயறி யாததொன் றுள்ளதோ புகலாய். (௧௩)

திருந்து சீரடித் தாமரைக் கன்புதான் செய்யப்
பொருந்து நாணல்ல புண்ணியஞ் செய்யுநாள் பொருந்தா
திருந்த நாள்வெகு தீவினை யிழைத்தநா ளென்று
வருந்த வாவுனைப் பொருந்துநா ளெந்நா ளடிமை. (௧௪)

பின்னு முன்னுமாய் நடுவுமா யாவினும் பெரிய
தென்னுந் தன்மையா யெவ்வுயிர்த் திரளையு மியக்கி
மன்னுந் தண்ணருள் வடிவமே யுனக்கன்பு வைத்துந்
துன்னு மின்னலேன் யானெனு மகந்தையேன் சொல்லாய். (௧௫)

மின்னை யன்னபொய் வாழ்க்கையே நிலையென மெய்யா
முன்னை நான்மறந் தெவ்வண முய்வண முரையாய்
முன்னை வல்வினை வேரற முடித்தென்று முடியாத்
தன்னைத் தன்னடி யார்க்கருள் புரிந்திடுந் தக்கோய். (௧௬)

எம்ப ராபர வெம்முயிர்த் துணைவவென் றிறைஞ்சு
மும்ப ரிம்பர்க்கு முளக்கணே நடிக்கின்றா யுன்ற

னம்பொன் மாமலர்ப் பதத்தையே துணையென வடிமை
நம்பி னேனினிப் புரப்பதெக் காலமோ நவிலாய். (கஎ)

பாடி யாடிநின் றிரங்கிநின் பதமலர் முடிமேற்
சூடி வாழ்ந்தன ரமலநின் னடியர்யான் றொழும்ப
ஞடி யேயிந்த வுலகத்தை மெய்யென நம்பித்
தேடி னேன்வெறுந் தீமையே யென்னினிச் செய்வேன். (கஅ)

களவு வஞ்சனை காமமென் றிவையெலாங் காட்டு
மளவு மாயையிங் காரெனக் கமைத்தன ரையா
வுளவி லேயெனக் குள்ளவா றுணர்தினுன் னடிமை
வளரு மாமதி போன்மதி தளர்வின்றி வாழ்வேன். (கக)

வான நாயக வானவர் நாயக வளங்கூர்
ஞான நாயக நான்மறை நாயக நலஞ்சேர்
மோன நாயக நின்னடிக் கன்பின்றி முற்றுந்
தீன ஞயகம் வாடவோ வென்சேய்வேன் செப்பாய். (உ0)

ஏத மற்றவர்க் கின்பமே பொழிகின்ற விறையே
பாத கக்கருங் கன்மனங் கோயிலாப் பரிந்து
சூத கத்தஞ யாதினு மிச்சைமேற் றேன்றும்
வாத னைக்கிட மாயினே னெவ்வணம் வாழ்வேன். (உக)

தெளிவொ டுகையோ வறிகிலா னறிவிலான் சிறிது
மளியி லானிவன் றிருவருட் கயலென வறிந்தோ
வெளிய ஞக்கினை யென்செய்வே னென்செய்வே னெல்லா
வொளியு மாய்நிறை வெளியுமா யாவுமா முரவோய். (உஉ)

கண்ணி னுண்மணி யென்னவே தொழுமன்பர் கருத்து
ணண்ணு கின்றநின் னருளெனக் கெந்நா ணணுகு
மண்ணு விண்ணுமற் றுள்ளன பூதமு மாறும்
பெண்ணு மாணுமா யல்லவாய் நிற்கின்ற பெரியோய். (உ௩)

சகமெ லாந்தனி புரந்தனை தகவுடைத் தக்கோ
ரகமெ லாநிறைந் தானந்த மாயினை யளவின்

மகமெ லாம்புரிந் தோரைவாழ் வித்தனை மாறு
விகமெ லாமெனைப் பிறந்திடச் செய்ததே னெந்தாய். (உச)

ஏய்ந்த நல்லருள் பெற்றவர்க் கேவலா யெளியேன்
வாய்ந்த பேரன்பு வளர்க்கவுங் கருணை வளர்ப்பா
யாய்ந்த மாமறை யெத்தனை யத்தனை யறிவாற்
றேய்ந்த பேர்கட்குந் தோன்றிலாத் தோன்றலாந் தூயோய். (உரு)

தக்க நின்னருட் கேள்வியோ சிறிதின்றித் தமியேன்
மிக்க தெய்வமே நின்னின்ப வெள்ளத்தில் வீழே
னொக்க றாய்தந்தை மகவெனும் பாசக்கட் டுடனே
துக்க வெள்ளத்தி லாழ்கின்றே னென்செய்வான் றுணிந்தேன். ()

பவம்பு ரிந்திடும் பாவியேற் கருணிலை பதியத்
தவஞ்செ யும்படித் தயவுசெய் தருள்வதே கரும
மவம்பு ரிந்திடார்க் கானந்த வமிர்தத்தை யளிக்க
நவஞ்கொ டுத்துவத் திரையெறி கடலெனு நலத்தோய். (உஎ)

உற்று ணர்ந்தெலா நீயல தில்லையென் றுனையே
பற்று கின்றன ரெந்தைநின் னடியர்யான் பாவி
முற்று மாயமாஞ் சகத்தையே மெய்மென முதறு
ணற்றி ருந்திடத் தொழில்செய்வான றனைநிக ரானேன். (உஅ)

மண்டலத்தின்.

மண்டலத்தின் மிசையொருவன் செய்தவித்தை யகோவென
வும் வார ணதி, யண்டமவை யடுக்கடுக்கா யந்தரத்தி னிறுத்துமவ
தானம் போல, வெண்டருநல் லகிலாண்ட கோடியைத்தன் னருள்
வெளியி லிலக வைத்துக், கொண்டுநின்ற வற்புதத்தை யெவராலு
நிச்சயிக்கக் கூடா வொன்றை. (க)

ஒன்றிரண்டாய் விவகரிக்கும் விவகாரங் கடந்தேழாம் யோக
பூமி, நின்றுதெளிந் தவர்பேசா மௌனநியா யத்தைநின்ற நிறை

வைத்தன்னை, யன்றியொரு பொருளிலதா வெப்பொருட்குந் தான் முதலா யசல மாகி, யென்றுமுள்ள வின்பத்தைத் தண்ணென்ற சாந்தபத வியற்கை தன்னை. (உ.)

பதமூன்றுங் கடந்தவர்க்கு மேலான ஞானபதப்பரிசு காட்டிச், சதமாகி நிராலம்ப சாக்ஷியதா யாரம்பத் தன்மை யாகி, விதமியாவுங் கடந்தவித்தை யெனுமிருளைக் கீண்டெழுந்து விமல மாகி, மதமாறுங் காணாத வானந்த சாகரத்தை மௌன வாழ்வை. (ங.)

வாழ்வனைத்துந் தந்தவின்ப மாகடலை நல்லமிர்தை மணியைப் பொன்னைத், தாழ்வறவென் னுளத்திருந்த தத்துவத்தை யத்துவித சாரந் தன்னைச், சூழ்பெரும்பே ரொளியையொளி பரந்தபர வெளியையின்பச் சுகத்தை மாறா, வேழுலகுங் கலந்தின்றாய் நாளையா யென்றுமா மியற்கை தன்னை. (ச)

தன்னையறிந் தவர்தம்மைத் தானாகச் செய்தருளுஞ் சமத்தை லோக, மின்னைநிகர்த் திடவழியாச் சொரூபானந் தச்சுடரை வேத மாதி, யென்னையறி வரிதென்னச் சமயகோ டிகளிடைய விடையறாத, பொன்னைவிரித் திடுமுலகத் தும்பருமிம் பரும்பரவும் புனித மெய்யை. (ரு)

பரவரிய பரசிவமா யதுவெனலாய் நானெனலாய்ப் பாச சாலம், விரவிநின்ற விசித்திரத்தை யைக்யபதத் தினிதிருந்த விவேகந் தன்னை, யிரவுபக னினைப்புமறப் பெனுந்தொந்த மறியார்க ளிதயம் வேதச், சிரமெனவாழ் பராபரத்தை யானந்த நீங்காத சிதாகா சத்தை.

அத்துவித வனுபவத்தை யனந்தமறை யின்னமின்ன மறியேமென்னு, நித்தியத்தை நிராமயத்தை நிர்க்குணத்தைத் தன்னருளா நினைவுக் குள்ளே, வைத்து வைத்துப் பார்ப்பவரைத் தானாக வெந்நாளும் வளர்த்துக் காக்குஞ், சித்தினைமா தூவெளியைத் தன்மயமா மானந்தத் தெய்வந் தன்னை. (எ)

தன்னிலே தானாக நினைந்துகனிந் தவிழ்ந்துசுக சமாதி யாகப், பொன்னிலே பணிபோலு மாயைதரு மனமேயுன் புரைக டீர்ந்தா,

யென்னினோ யான்பிழைப்பே னெனக்கினியா ருன்போல்வா ரில்லை யில்லை, யுன்னிலோ திருவருளுக் கொப்பாவா யென்னுயிர்க்கோ ருறவு மாவாய். (அ)

உறவுடலை யெடுத்தவரிற் பிரமாதி யேனுமுனை யொழிந்துதள் ளற், கறவுமரி தரிதன்றோ விகபரமுமுன்னையன்றி யாவ துண்டோ, வறிதிலுன்னை யசத்தென்னல் வழக்கன்று சத்தெனவும் வாழ்த்து வேனென், சிறுமைகெடப் பெருமையினின் சென்மதேயத்தினினீ செல்லல் வேண்டும். (கூ)

வேண்டியநா ளென்னோடும் பழகியநீ யெனைப்பிரிந்த விசாரத் தாலே, மாண்டுகிடக் கினுமந்த வெல்லையையும் பூரணமா வணக்கஞ் செய்வே, னுண்டகுரு மௌனிதன்றல் யானெனதற் றவனருணு றுவேன் பூவிற், காண்டகவெண் சித்திமுத்தி யெனக்குண்டா முன் றுலென் கவலை தீர்வேன். (கo)

தீராத வென்சனன வழக்கெல்லாந் தீருமிந்தச் சனனத் தோ டே, யாரேனு மறிவரிய சீவன்முத்தி யுண்டாகு மைய வையோ, காரேனுங் கற்பகப்பூங் காவேனு முனக்குவமை காட்டப் போமோ, பாராதி யாகவெழு மண்டலத்தி னின்மகிமை பகர லாமோ. (கக)

பாயப்புலி.

பாயப் புலிமுன மான்கன்றைக் காட்டும் படியகில
மாயைப் பெரும்படைக் கேயிலக் காவெனை வைத்தனையோ
நீயெப் படிவகுத் தாலுநன் றேநின் பெருங்கருணை
தாயொத் தடியர்க் கருள்சச்சி தானந்த தற்பரமே. (க)

தற்பர மாஞ்சிற் பரமாகி மன்றந் தனினடித்து
நிற்பரம் போருகன் மால்பணி நீதரென் னெஞ்சகமாங்
கற்பரந் தாங்கு கரைந்திட வாஞெத்த காட்சி நல்கும்
பொற்பர மாயென் வினைக்கருந் தாதைப் பொடிசெய்ததே. (உ)

செய்யுந் தவஞ்சற்று மில்லாத நானுன் றிருவடிக்கே
கொய்யும் புதுமல ரிட்டுமெய் யன்பர் குழாத்துடனே
கையுஞ் சிரமிசைக் கூப்பிநின் ஞுடிக் கசிந்துருகி
யுய்யும் படிக்கருள் செய்வதெனன் றேபுலி யூரத்தனே. (ங)

அத்தனைச் சிற்றம் பலவனை யென்னுயி ராகிநின்ற
சுத்தனைச் சுத்த வெளியா னவனைச் சுகவடிவா
நித்தனை நித்த நிராதார மாகிய நின்மலனை
யெத்தனை நாள்செல்லு மோமன மேகண் டிறைஞ்சுதற்கே. (ச)

கண்டா ருளத்தினிற் காலூன்றிப் பெய்யுங் கருணைமுகி
லண்டார் புரத்துக்கு மன்பர் வினைக்கு மசனிதன்னைக்
கொண்டாடி னூர்முனங் கூத்தாடு மத்தன்றன் கோலமெல்லாம்
விண்டாலம் மாவொன்றுங் காணுது வெட்ட வெறுவெளியே. (ரு)

வெளியான நீயென் மனவெளி யூடு விரவினையா
வொளியாருங் கண்ணு மிரவியும் போனின் றுலாவுவன்கா
ணளியாருங் கொன்றைச் சடையாட வம்புலி யாடக்கங்கைத்
துளியாட மன்று ணடமாடு முக்கட் சுடர்க்கொழுந்தே. (சு)

கொழுந்தா துறைமலர்க் கோதையர் மோகக் குரைகடலி
லழுந்தாத வண்ணநின் பாதப் புணைதந் தருள்வதென்றே
வெழுந்தா தரவுசெ யெம்பெரு மானென் றிறைஞ்சி விண்ணோர்
தொழுந்தாதை யேவெண் பொடிபூத்த மேனிச் சுகப்பொருளே. (எ)

சுகமாகு ஞானந் திருமேனி யாநல்ல தொண்டர்தங்க
ளகமேபொற் கோயி லெனமகிழ்ந் தேமன்று ளாடியகற்
பகமேயுன் பொன்னடி நீழல்கண் டாலன்றிப் பாவிக்கிந்தச்
செகமாயை யான வருங்கோடை நீங்குந் திறமிலையே. (அ)

நீங்கா துயிருக் குயிராகி நின்ற நினையறிந்தே
தூங்காமற் றூங்கினல் லாதே யெனக்குச் சுகமுமுண்டோ
வோங்கார மாமைந் தெழுத்தாற் புவனத்தை யுண்டுபண்ணிப்
பாங்கா னடத்தும் பொருளே யகண்ட பரசிவமே. (கூ)

சிவமாதி நான்முகக் கோவிந்த மாமறை செப்புகின்ற
நவமா யிலங்கிய வொன்றே யிரண்டற்ற நன்மைபெரு
தவமே தருமைம் புலப்பொறிக் கேயென் னறிவுபொல்லாப்
பவமே விளக்கவென் றேவெளி மானெனப் பாய்ந்ததுவே. (௧0)

ஆறொத் திலங்கு சமயங்க ளாறுக்கு மாழ்கடலாய்
வீறிப் பரந்த பரமான வானந்த வெள்ளமொன்று
தேறித் தெளிந்து நிலைபெற்ற மாதவர் சித்தத்திலே
யூறிப் பரந்தண்ட கோடியெல் லாநின் றுலாவியதே. (௧௧)

நடக்கினு மோடினு நிற்கினும் வேறொரு நாட்டமின்றிக்
கிடக்கினுஞ் செவ்வி திருக்கினு நல்லருட் கேள்வியிலே
தொடக்குமென் னெஞ்ச மனமற்ற பூரணத் தொட்டிக்குளே
முடக்குவன் யான்பர மானந்த நித்திரை மூடிடுமே. (௧௨)

எண்ணாத தெண்ணிய நெஞ்சே துயரொழி யென்னிரண்டு
கண்ணே யுறங்குறங் கென்னுணை முக்கட் கருணைப்பிரான்
றண்ணார் கருணை மௌனத்தி னென்முத்தி சாதிக்கலா
நண்ணாத தொன்றில்லை யெல்லா நலமு நமக்குளவே. (௧௩)

நானென் றொருமுத லுண்டென்ற நான்றலை நாணவென்னுட்
டானென் றொருமுதல் பூரண மாகத் தலைப்பட்டொப்பி
லானந்தந் தந்தென் னறிவையெல் லாமுண் டவசநல்கி
மோனந் தனைவிளைத் தாலினி யாது மொழிகுவதே. (௧௪)

தானந் தவஞ்சற்று மில்லாத நானுண்மை தானறிந்து
மோனம் பொருளெனக் கண்டிடச் சற்குரு மோனனுமாய்த்
தீனன் றனக்கிங் கிரங்கினை யேயினிச் சிந்தைக்கென்று
மானந்தந் தானல்ல வோபர மேசச்சி தானந்தமே. (௧௫)

எனக்கோர் சுதந்தர மில்லையப் பாவெனக் கெய்ப்பில் வைப்பாய்
மனக்கோ தகற்றும் பரம்பொரு ளேயென்னை வாழ்வித்திட.

நினைக்கே பரநின்னை நீங்காத பூரண நீள்கருணை
தனக்கே பரமினிச் சும்மா விருக்கத் தகுமென்றுமே. (௧௬)

இடம்பெறு வீடுமின் னூர்சேய் சகமு மிருநிதியு
முடம்பைவிட் டாருயிர் போம்போது கூடி யுடன்வருமோ
மடம்பெறு மாயை மனமே யினியிங்கு வாமமவுனி
திடம்பெற வைத்த மவுனஞ் சகாயந் தெரிந்துகொள்ளே. (௧௭)

நாற்றச் சடலத்தை யொன்பது வாச னடைமனையைச்
சோற்றுப் பசையினை மும்மல பாண்டத் தொடக்கறையை
யாற்றுப் பெருக்கன்ன கன்மப் பெருக்கை யடர்கிருமிச்
சேற்றைத் துணையென்ற நாய்க்குமுண் டோகதி சேர்வதுவே. (௧௮)

பொய்யா ருலக நிலையல்ல கானற் புனலெனவே
மெய்யா வறிந்தென்ன வென்று லிதனை விடப்படுமோ
கையான் மவுனந் தெரிந்தேகல் லாநிழற் கண்ணிருந்த
வையாவப் பாவென் னரசேமுக் கண்ணுடை யாரமுதே. (௧௯)

ஆரா வமுதென மோனம் வகித்துக்கல் லாணிழற்கீழ்ப்
பேராது நால்வ ருடன்வாழ்முக் கண்ணுடைப் பேரரசே
நீரா யுருகவுள் ளன்புதந் தேசுக நிட்டையைநீ
தாரா விடினென் பெருமூச்சுத் தானத் தனஞ்சயனே. (௨௦)

வாயுண்டு வாழ்த்த மவுனஞ்செய் போது மவுனவருட்
டாயுண்டு சேயென்ன வென்னைப் புரக்கச் சதானந்தமா
நீயுண்டு நின்னைச் சரண்புக நானுண்டென் னெஞ்சமையா (௨௧)
தீயுண் டிருந்த மெழுகல வோகதி சேர்வதற்கே.

கல்லா லெறிந்துங்கை வில்லா லடித்துங் கனிமதுரச்
சொல்லாற் றுதித்துநற் பச்சிலை தூவியுந் தொண்டரின
மெல்லாம் பிழைத்தன ரன்பற்ற நானினி யேதுசெய்வேன்
கொல்லா விரதியர் நேர்நின்ற முக்கட் குருமணியே. (௨௨)

முன்னிலைச் சுட்டொழி நெஞ்சேநின் போத முளைக்கிலையோ
பின்னிலைச் சன்மம் பிறக்குங்கண் டாயிந்தப் பேய்த்தனமேன்
றன்னிலை யேநில்லு தானே தனிச்சச்சி தானந்தமா
நன்னிலை வாய்க்குமெண் சித்தியுங் காணு நமதல்லவே. (௨௩)

சொல்லான் மவுன மவுனமென் றேசொல்லிச் சொல்லிக்கொண்ட
தல்லான் மனமறப் பூரண நிட்டையி லாழ்ந்ததுண்டோ
கல்லாத மூட னினியென்செய் வேன்சகற் காரணமாம்
வல்லாள ஞான மவுனச தானந்த மாகடலே. (௨௪)

ஆரண மாகம மெல்லா முரைத்த வருண்மவுன
காரணே, மூலங்கல் லாலடிக் கேயுண்டு காணப்பெற்றுற்
பாரணங் கோடு சுழனெஞ்ச மாகிய பாதரச
மாரண மாய்விடு மெண்சித்தி முத்தியும் வாய்த்திடுமே. (௨௫)

சித்த மவுனி வடபான் மவுனிநந் தீபகுண்ட
சுத்த மவுனி யெனுமூ வருக்குந் தொழும்புசெய்து
சத்த மவுன முதன்மூன்று மௌனமுந் தான்படைத்தே
னித்த மவுனமல் லாலறி யேன்மற்றை நிட்டைகளே. (௨௬)

கண்டே னினதரு ளவ்வரு ளாய்நின்று காண்பதெல்லா
முண்டே யதுவு நினதாக்கி னேனுவட் டாதவின்ப
மொண்டே யருந்தி யிளைப்பாறி னேனல்ல முத்திபெற்றுக்
கொண்டேன் பராபர மேயெனக் கேதுங் குறைவில்லையே. (௨௭)

மேற்கொண்ட வாயுவுங் கீழ்ப்பட மூலத்து வெந்தழலைச்
சூற்கொண்ட மேக மெனவூமை நின்று சொரிவதையென்
ஞற்கண்ட தன்று மவுஞோப தேசி யளிக்கையினிப்
பாற்கண்டு கொண்டனன் மேலே யமிர்தம் பருகுவனே. (௨௮)

சொல்லாற் றொடர்பொரு டாற்றொட ராப்பரஞ் சோதிநிலை
வல்லாளர் கண்ட வழிகண்டி லேன்சக மார்க்கத்திலுஞ்

செல்லாதென் சிந்தை நடுவே கிடந்து திகைத்துவிம்மி
யல்லான தும்பக லானதும் வாய்விட் டரற்றுவனே. (உகூ)

அறியாத வென்னை யறிவாயு நீயென் றகம்புறமும்
பிறியா தறிவித்த பேரறி வாஞ்சுத்த பேரொளியோ
குறியாத வானந்தக் கோவோ வமுதருள் குண்டலியோ
சிறியேன் படுந்துயர் கண்டுகெல் லானிழற் சேர்ந்ததுவே. (௩0)

எல்லா முதவு முனையொன்றிற் பாவனை யேனுஞ்செய்து
புல்லா யினுமொரு பச்சிலை யாயினும் போட்டிறைஞ்சி
நில்லேனல் யோக நெறியுஞ்செ யேனரு ணீதியொன்றுங்
கல்லேனெவ் வாறு பரமே பரகதி காண்பதுவே. (௩க)

ஒன்றுந் தெரிந்திட வில்லையென் னுள்ளத் தொருவனெனக்
கென்றுந் தெரிந்த விவையவை கேளிர வம்பகலுங்
குன்றுங் குழியும் வனமு மலையுங் குரைகடலு
மன்று மனையு மனமாதி தத்துவ மாயையுமே. (௩உ)

பழுதுண்டு பாவையர் மோக விகாரப் பரவையிடை
விழுகின்ற பாவிக்குந் தன்றாட் புணையை வியந்தளித்தான்
றெழுகின்ற வன்ப ருளங்களி கூரத் துலங்குமன்று
ளெழுகின்ற வானந்தக் கூத்தனென் கண்மணி யென்னப்பனே. ()

அழுக்கார்ந்த நெஞ்சுடை யேனுக்கை யாநின் னருள்வழங்கி
னிழுக்காகு மென்றெண்ணி யோவிரங் காத வியல்புகண்டாய்
முழுக்காத லாகி விழிநீர் பெருக்கிய முத்தரெனுங்
குழுக்காண நின்று நடமாடுந் தில்லைக் கொழுஞ்சுடரே. (௩ச)

ஆலம் படைத்த விழியார்கண் மால்கொண் டவர்செயிந்த்ர
சாலம் படைத்துத் தளர்ந்தனை யேயென்றுந் தண்ணருள்கூர்
கோலம் படைத்துக்கல் லாலடிக் கீழ்வைகுங் கோவுக்கன்பாங்
காலம் படைக்கத் தவம்படை யாதென்கொல் கன்னெஞ்சமே. ()

சும்மா விருக்கச் சுகஞ்சுக மென்று சுருதி யெல்லா
மம்மா நிரந்தரஞ் சொல்லவுங் கேட்டு மறிவின்றியே
யெம்மான் மவுனி மொழியையுந் தப்பியென் பேதைமையால்
வெம்மாயக் காட்டி லலைந்தேனந் தோவென் விதிவசமே. (௩௬)

தினமே செலச்செல வாழ்நாளு நீங்கச் செகத்திருள்சொற்
பணமே யெனவெளி கண்டே யிருக்கவும் பாசபந்த
வினமே துணையென் றிருந்தோ நமன்வரி னென்செய்குவோ
மனமேகம் போலவுண் டோசுத்த மூடரிவ் வையகத்தே. (௩௭)

கடலைத் தனைமலை யெத்தனை யத்தனை கன்மமதற்
குடலைத் தனையத் தனைகட னுண்மண லொக்குமிந்தச்
சடலத்தை நான்விடு முன்னே யுனைவந்து சாரவிருட்
படலத்தை மாற்றப் படாதோ நிறைந்த பராபரமே. (௩௮)

நினையு நினைவு நினையன்றி யில்லை நினைத்திடுங்கால்
வினையென் றொருமுத லின்னை யல்லாது விளைவதுண்டோ
தினையுந் தெளிந்துன்னைச் சார்ந்தோர்க ளுள்ளச்செந் தாமரையா
மனையும்பொன் மன்றமு நின்றாடுஞ் சோதி மணிவிளக்கே. (௩௯)

உள்ளத் தையுமிங் கெனையுநின் கையினி லொப்புவித்துங்
கள்ளத்தைச் செய்யும் வினையால் வருந்தக் கணக்குமுண்டோ
பள்ளத்தில் வீழும் புனல்போற் படிந்துன் பரமவின்ப
வெள்ளத்தின் மூழ்கினர்க் கேயெளி தாந்தில்லை வித்தகனே. (௪0)

கள்ளம் பொருந்து மடனெஞ்ச மேகொடுங் காலர்வந்தா
லுள்ளன் பவர்கட்குண் டோவில்லை யேயுல கீன்றவன்னை
வள்ளம் பொருந்து மலரடி காணமன் றாடுமின்ப
வெள்ளச்செம் பாதப் புணையேயல் லாற்கதி வேறில்லையே. (௪௧)

தன்மய மான சுபாவத்தின் மெள்ளத் தலைப்படுங்கால்
மின்மய மான சகம்யா துரைத்தென் வெளியிலுய்த்த

சின்மய முத்திரைக் கையேமெய் யாகத் தெளிந்தநெஞ்சே
நின்மய மென்மய மெல்லா நிறைந்த நிராமயமே. (சஉ)

ஆயுங் கலையுஞ் சுருதியுங் காண்டற் கரியவனைத்
தோயும் படிக்குக் கருணைசெய் வாய்சுக வான்பொருளே
தாயும் பிதாவுந் தமருங் குருவுந் தனிமுதலு
நீயும் பரையுமென் றேயுணர்ந் தேனிது நிச்சயமே. (சங)

அல்லும் பகலு முனக்கே யபய மபயமென்று
சொல்லுஞ்சொ லின்னந் தெரிந்ததன் றேதுதிப் பார்கண்மனக்
கல்லுங் கரைக்கு மவுன வுனது கருணையென்பாற்
செல்லும் பொழுதல்ல வோசெல்லு வேனந்தச் சிற்சுகத்தே: (சச)

எல்லாஞ் சிவன்செய லென்றறிந் தாலவ னின்னருளே
யல்லாற் புகலிடம் வேறுமுண் டோவது வேநிலையா
நில்லாயுன் னுற்றமி யேற்குக் கதியுண்டிந் நீணிலத்திற்
பொல்லா மயக்கத்தி லாழ்ந்தாவ தென்ன புகனெஞ்சமே. (சரு)

ஒளியே யொளியி னுணர்வே யுணர்வி னுவகைபொங்குங்
களியே களிக்குங் கருத்தே கருத்தைக் கவளங்கொண்ட
வெளியே வெளியின் விளைசுக மேசுகர் வீறுகண்டுந்
தெளியேன் றெளிந்த வரைப்போற்றி டேனென்ன செய்குவனே.()

மறக்கின்ற தன்மை யிறந்தலொப் பாகு மனமதொன்றிற்
பிறக்கின்ற தன்மை பிறந்தலொப் பாகுமிப் பேய்ப்பிறவி
யிறக்கின்ற வெல்லைக் களவில்லை யேயிந்தச் சன்மவல்ல
றுறக்கின்ற நாளெந்த நாள்பர மேநின் றொழும்பனுக்கே. (சஎ)

காட்டிய வந்தக் கரணமு மாயையிக் காயமென்று
சூட்டிய கோலமு நானு வியங்கத் துறையிதனு
ணாட்டிய நான்றனக் கென்றே ரறிவற்ற நானிவற்றைக்
கூட்டிநின் றாட்டினை யேபர மேநல்ல கூத்திதுவே. (சஅ)

பொல்லாத மாமர்க் கடமன மேயெனைப் போலடுத்த
வெல்லாற்றை யும்பற்றிக் கொண்டனை யேயென்னை நின்மயமா
நில்லா யருள்வெளி நீதானிற் பேனரு ணிட்டையொரு
சொல்லாற் பதிந்து பரிபூர ணனந்தந் தோய்குவனே. (சகூ)

வாராய்நெஞ் சேயுன்றன் றுன்மார்க்கம் யாவையும் வைத்துக்கட்டிங்
காரா யடிக்கடி சுற்றுகின் றாயுன் னவலமதிக்
கோரா யிரம்புத்தி சொன்னாலு மோர்கிலை யோகெடுவாய்
பாரா யுனைக்கொல்லு வேன்வெல்லு வேனருட் பாங்குகொண்டே.

மாதத்தி லேயொரு திங்களுண் டாகி மடிவதைநின்
போதத்தி லேசற்றும் வைத்திலை யேவெறும் புன்மைநெஞ்சே
வேதத்தி லேதர்க்க வாதத்தி லேவிளங் காதுவிந்து
நாதத்தி லேயடங் காதந்த வான்பொரு ளடிக்கொள்ளே. (ருக)

எங்கும் வியாபித் துணர்வா யுனக்கென் னிதயத்துள்ளே
தங்குந் துயரந் தெரியாத வண்ணந் தடைசெய்ததா
ரங்கங் குழைந்துள் ளுருகுமன் பாளர்க் கணைகடந்து
பொங்குங் கருணைக் கடலே சம்பூரண போதத்தனே. (ருஉ)

வையக மாதர் சுகத்தையும் பொன்னையு மாயைமல
மெய்யையு மெய்யென்று நின்னடி யார்தம் விவேகத்தையு
மையமில் வீட்டையு மெய்ந்நூலை யும்பொய்ய தாகவெண்ணும்
பொய்யர்தந் நட்பை விடுவதென் றோபரி பூரணமே. (ருந)

அளியுங் கனியொத் தருவினை யானெனுந் தயர்வுறுவேன்
தெளியும் படிக்கிப் பரிபாக காலமுஞ் சித்திக்குமோ
வொளியுங் கருணையு மாறாத வின்பமு மோருருவாய்
வெளிவந் தடியர் களிக்கநின் றாடும் விழுப்பொருளே. (ருச)

அடையார் புரஞ்செற்ற தேவேநின் பொன்னடிக் கன்புசற்றும்
படையாத வென்னைப் படைத்திந்தப் பாரிற் படர்ந்தவினைத்

தடையாற் றளையிட்டு நெஞ்சம்புண் ணாகத் தளரவைத்தா
யுடையா யுடைய படியன்றி யான்செய்த தொன்றிலையே. (௫௫)

ஆடுங் கறங்குந் திரிசையும் போல வலைந்தலைந்து
காடுங் கரையுந் திரிவதல் லாலின் கருணைவந்து
கூடும் படிக்குத் தவமுய லாத கொடியனேமன்
றேடும் பொழுதென்ன செய்வார் பரானந்த சிற்சுடரே. (௫௬)

கற்றும் பலபல கேள்விகள் கேட்டுங் கறங்கெனவே
சுற்றுந் தொழில்கற்றுச் சிற்றின்பத் தூடு சுழலினென்றுங்
குற்றங் குறைந்து குணமே விடுமன்பர் கூட்டத்தையே
முற்றுந் துணையென நம்புகண் டாய்சுத்த மூடநெஞ்சே. (௫௭)

நீயென நானென வேறில்லை யென்னு நினைவருளத்
தாயென மோன குருவாகி வந்து தடுத்தடிமைச்
சேயெனக் காத்தனை யேபர மேநின் றிருவருளுக்
கேயென்ன செய்குவை மாறுள தோசுத்த வேழையனே. (௫௮)

ஆத்திரம் வந்தவர் போலலை யாம லபோகதிட
காத்திரந் தந்தென்னை யேயன்னை போலுங் கருணைவைத்தி
மாத்திரம் முன்னின் றுணர்த்தினை யேமவு னவினிநான்
சாத்திரஞ் சொன்ன படியிய மாதியுஞ் சாதிப்பனே. (௫௯)

உடல்பொய்யுறவு.

நேரிசைவெண்பா.

உடல்பொய் யுறவாயி னுண்மையுற வாகக்
கடவாரார் தண்ணருளே கண்டாய்—திடமுடனே
யுற்றுப்பார் மோன னொருசொல்லே யுண்மைநன்றாப்
பற்றிப்பார் மற்றவெல்லாம் பாழ். (க)

பாராதி பூதமெல்லாம் பார்க்குங்கா லப்பரத்தின்
சீராக நிற்குந் திறங்கண்டாய்—நேராக

நிற்குந் திருவருளி னெஞ்சேயா நிற்பதல்லாற்
கற்குநெறி யாதினிமேற் காண். (௨)

மெய்யான தன்மை விளங்கினல் யார்க்கேனும்
பொய்யான தன்மை பொருந்துமோ—ஐயாவே
மன்னு மாசையின்னம் வந்ததல்ல வென்னடிமை
யென்னுளிலை யெய்துமா றென். (௩)

அறியாமை மேலிட் டறிவின்றி நிற்குங்
குறியேற் கறிவென்ற கோலம்—வறிதேயா
யுணர்த்த நானுனொரு தேசத்தா லோவறிவென்
றேயெனக்கோர் நாமமிட்ட தே. (௪)

ஏதுக்குச் சும்மா விருமனமே யென்றனக்குப்
போதித்த வுண்மையெங்கே போகவிட்டாய்—வாதுக்கு
வந்தெதிர்த்த மல்லரைப்போல் வாதாடி னையேயுன்
புந்தியென்ன போதமென்ன போ. (௫)

சகமனைத்தும் பொய்யெனவே தானுணர்ந்தார் தக்க
சுகமனைத்தும் பொய்யன்றோ சோரா—திகபரத்தும்
விட்டுப் பிரியாத மேலான வத்துவிதக்
கட்டுக்கு ளாவதென்றோ காண். (௬)

கற்கண்டோ தேனோ கனிரசமோ பாலோவென்
சொற்கண்ட தேதெனநான் சொல்லுவேன்—விற்கண்ட
வான மதிகாண மவுனிமவு னத்தளித்த
தானமதி லூறுமமிர் தம். (௭)

கேட்டலுடன் சிந்தித்தல் கேடிலா மெய்த்தெளிவால்
காட்டரு வெற்பவநோய் மாறுமோ—நாட்டமுற்ற
மெய்யான நிட்டையினை மேவினர்கட் கன்றோதான்
பொய்யாம் பிறப்பிறப்புப் போம். (௮)

மாயா சகத்தை மறியாதார் மண்முதலா
யேயான தத்துவத்தி லெய்துவரோ—நேயாறு
பூதியிலே நிற்கப் பொருந்துவர்க ளன்னவர்த
நீதியையே யோர்மனமே நீ. (௯)

இகமுழுதும் பொய்யெனவே யெய்ந்துணர்ந்தா லாங்கே
மிகவளர வந்தவருண் மெய்யே—யகநெகிழப்
பாரீ ரொருசொற் படியே யநுபவத்தைச
சேரீ ரதுவே திறம். (௧0)

ஆரணங்க ளாகமங்கள் யாவுமே யானந்த
பூரணமே யுண்மைப் பொருளென்னுங்—காரணத்தை
யோராயோ வுள்ளுள்ளே யுற்றுணர்ந்தவ் வண்ணலையினைப்
பாராயோ நெஞ்சே பகர். (௧௧)

நேராயம் மௌனநிலை நில்லாமல் வாய்பேசி
யாரா யலைந்தீர்நீ ராகெகிவீர்—தேரீர்
திரையுந் திரையுநதிச் சென்னியினை நாவாற்
கரையுங் கரையுமனக் கல். (௧௨)

அற்ப மனமே யகிலவாழ் வத்தனையுஞ்
சொற்பனக்கண் டாயுண்மை சொன்னேனுன்—கற்பனையொன்
றில்லா விடத்தே யெனைச்சும்மா வைத்திருக்கக்
கல்லாய்நீ தானோர் கவி. (௧௩)

ஏதுந் திருவருளி னிச்சையா மென்றென்றெப்
போதும் பொருந்தும் புனிதர்பாற்—நீதுநெறி
செல்லுமோ செல்லாதே செல்லுமிட மின்பலாற்
சொல்லுமோ வேதத் தொனி. (௧௪)

நல்லோருஞ் சில்லோருங் கட்டியே நம்போலச்
சொல்லேறப் பார்த்த துளைச்செவிகொண்—டல்லேறு

நெஞ்சமெனை நீக்கவைத்தாய் நீதியோ தற்பரமே
வஞ்சனல்லே னீயே மதி. (கரு)

அப்பொருளு மான்மாவு மாரணநூல் சொன்னபடி
தப்பிலாச் சித்தொன்றாஞ் சாதியினா—லெப்படியுந்
தேர்ந்தறிந்த சிவாகமமே சொல்லுமிரட்டை
யாருமிடத் தத்துவித மாம். (கசு)

வேத முதலாய் விளங்குஞ் சிவவடிவாம்
போத நிலையிற் பொருந்தாம—லேதங்கு
போகாதி யல்லலிலே மூழ்கினையே நெஞ்சேயித்
தேகாதி மெய்யோ தெளி. (கஎ)

நோக்கரி தான நுண்ணியவான் மோனநிலை
தாக்கற் குபாயஞ் சமைத்தபிரான்—காக்குமுயி
ரத்தனைக்கு நாணடிமை யாதலினால் யானெனதென்
றித்தனைக்கும் பேசவிட மில். (கஅ)

ஒன்றுமற நில்லென் றுணர்த்தியநம் மோனகுரு
தன்றுணைத்தா ணீடூழி தாம்வாழ்க—வென்றென்றே
திக்கனைத்துங் கைகுவிக்குஞ் சின்மயராந் தன்மையர்க்கே
கைக்குவரு மின்பக் கனி. (ககூ)

மனத்தாலும் வாக்காலும் மன்னவொண்ணு மோன
வினைத்தாரே நல்ல வினைத்தார்—கனத்தபுகழ்
கொண்டவரு மன்னவரே கூறரிய முத்திநெறி
கண்டவரு மன்னவரே காண். (உ0)

கண்ணொளியே மோனக் கரும்பே கவலையறப்
பண்ணொளிக்கு முள்ளொளியாம் பான்மையினை—நண்ணிடவென்
சித்த மிரங்கிலதென் சித்தந் தெளியாவே
றித்தனைக்கு மாதரவு மில். (உக)

அறியாமை சாரி னதுவா யறிவா
நெறியான போத துவாய் நிற்கும்—குறியாற்
சதசத் தருளுணர்த்தத் தானுணரா நின்ற
விதமுற் றறிவெனும்பேர் மெய். (௨௨)

குருலிங்க சங்கமமாக் கொண்ட திரு மேனி
கருவொன்று மேனிநம்பாற் காட்டா—தருளென்று
கண்டவர்க்கே யானந்தங் கண்டுகொள லாமலது
கொண்டவர்க்கிங் கென்னகிடைக் கும். (௨௩)

புலியி னதளுடையான் பூதப் படையான்
பலியிரந்து மெல்லாம் பரிப்பான்—மலிபுனல்சேர்
பொன்முடியான் முக்கட் புனிதன் சரண்புகுந்தோர்க்
கென்முடியா தேதுமுள தே. (௨௪)

சொல்லுக் கடங்காச் சுகப்பொருளை நாமெனவே
யல்லும் பகலு மரற்றுவதென்—நல்லசிவ
ஞானமயம் பெற்றோர்க ளுமில்லை யென்பரந்தோ
மோனமய மான முறை. (௨௫)

ஐயா வருணகிரி யப்பா வுனைப்போல
மெய்யாக வோர்சொல் விளம்பினர்யார்—வையகத்தோர்
சாற்றரிதென் றேசற்றோர் தன்னனையாய் முக்கணெந்தை
நாற்றிசைக்குங் கைகாட்டி னன். (௨௬)

காதற்றுப் போனமுறி கட்டிவைத்தா லாவதுண்டோ
தீதற்ற காயமுமச் செய்கையே—போதமாய்
நிற்பரல்லா விச்சகத்தி னேரார்க ணேரிடினுந்
தற்பரமாக் கண்டிருப்பார் தாம். (௨௭)

வெள்ளங் குலாவுசடை வெள்ளக் கருணையினன்
கள்ளங் குலாவுவஞ்சக் கள்ளனே—னுள்ளத்தி

வில்லனென்று லன்னவன்று னெங்கும் வியாபகத்தா
னல்லனென்றுஞ் சொல்லவழக் காம். (உஅ)

தத்துவப்பே யோடே தலையடித்துக் கொள்ளாமல்
வைத்த வருண்மோன வள்ளலையே—நித்தமன்பு
பூணக் கருதுநெஞ்சு போற்றக் கரமெழும்புங்
காணத் துடிக்குமிரு கண். (உகூ)

தொல்லைவினைக் கீடாய்ச் சுழல்கின்ற காலொருவ
னெல்லையிலா நின்கருணை யெய்துவனோ—வல்லவனே
மோன குருவே முழுதினையுந் தானுணர்ந்த
ஞான குருவே நவில். (௩0)

மூன்றுகண்ணை முத்தொழிலா மும்முதலா மூவுலகுந்
தோன்றக் கருணைபொழி தோன்றலே—யீன்றவன்னை
தன்னைப்போ லன்பு தழைத்தோ யொருதெய்வ
முன்னைப்போ லுண்டோ வுரை. (௩க)

நேசிக்குஞ் சிந்தை நினைவுக்கு ளுன்னைவைத்துப்
பூசிக்குந் தானிறைந்து பூரணமா—யோசித்து
நின்றதல்லான் மோனு நிருவிகற்ப நிட்டைநிலை
யென்றுவரு மோவறியே னே. (௩உ)

அறிவி லறியாமை யற்றறிவாய் நின்று
பிறிவறவா னந்தமயம் பெற்றுக்—குறியவிழ்ந்தா
லென்றைக் குடல்வேண்டே னையாவிவ் வாக்கையையே
யென்றைக்கும் வேண்டுவனே யான். (௩௩)

உடலைப் பழித்திங் குணவுங் கொடாமல்
விடவிடவே நாடுவரோ மெய்யைப்—படபடென
வேண்டுவே னிந்தவுடன் மெய்யுணராப் பொய்யனு
ஞெண்டநீ தானே யறி. (௩ச)

அறியாயோ வென்னையுநீ யாண்டநீ சுத்த
வெறியாய் மயங்கவுமேன் விட்டாய்—நெறிமயங்கிக்
குன்றுஞ் செடியுங் குறுகுமோ வையாவே
கன்றுகெட்டாற் றுயருகே காண். (ருரு)

எதுக் குடற்சுமைகொண் டேனிருந்தே னையனே
யாதிக்க மோன வருட்டாயே—சோதியா
மன்ன நிருவிகற்ப வானந்த நிட்டையிலே
பின்னமற நில்லாத பின். (ருசு)

பின்னு முடற்சுமையாப் பேசும் வழக்கதனு
லென்னபல னூமுற் றிருந்தோமே—யன்னதனு
லானந்தந் தானேதா னுகுமெம் மையனே
யேனிந்தத் துன்ப மினி. (ருஎ)

துன்பக் கடலிற் றுளைந்ததெல்லாந் தீர்ந்ததே
யின்பக் கடலி விருமென்ன—வன்பிற்
கரைந்து கரைந்துருகிக் கண்ணருவி காட்ட
விரைந்துவரு மானந்த மே. (ருஅ)

கரைந்து கரைந்துருகிக் கண்ணீரா றுக
விரைந்தே நிருவிகற்ப மெய்த—நிரந்தரமு
நின்னையே சிந்திக்க நீகொடுத்தாய் மோனுநா
னென்னைமுழு துங்கொடுத்தே னே. (ருகூ)

அல்லும் பகலும்பே ரன்புடனே தானிருந்தாற்
கல்லு முருகாதோ கன்னெஞ்சே—பொல்லாத
தப்புவழி யேனினைந்தாய் சந்ததமு நீயிறந்த
வெப்பிலே யானந்த மே. (சo)

கொடுத்தேனே யென்னைக் கொடுத்தவுட னின்ப
மடுத்தேனே நீடூழி வாழ்ந்தே—யடுத்தேனே

பெற்றேனே பெற்றுப் பிழைத்தேனே சன்மவல்ல
விற்றேனே யேழையடி யேன். (சக)

பெற்றோம் பிறவாமை பேசாமை யாயிருக்கக்
கற்றோரு மெனவுரைக்கக் காரியமேன்—சற்றேனு
நெக்குற்ற வின்ப நிலைபொருந்தி யேசற்று
வாக்கற்றாற் பேசுமோ வாய். (சஉ)

காலன் றனையுதைத்தான் காமன் றனையெரித்தான்
பாலன் பசிக்கிரங்கிப் பாற்கடலை—ஞாலமெச்சப்
பின்னை நடக்கவிட்டான் பேரருளை நாடாதார்க்
கென்னை நடக்கை யினி. (சங)

மின்னருவி மேனிமேல் விளங்குவபோ லேபிறங்கு
கண்ணருவி வெள்ளமொடு கைகூப்பித்—தண்ணளிர்த
வெள்ளமே யானந்த வெற்பே யெனத்தொழுவோ
ருள்ளமே ஞான வொளி. (சச)

பிள்ளைமதிச் செஞ்சடையான் பேசாப் பெருமையினன்
கள்ளவிழும் பூங்கொன்றைக் கண்ணியா—னுள்ளபடி
கல்லாலின் கீழிருந்து கற்பித்தா னோர்வசன
மெல்லாரு மீடேற வே. (சரு)

புலனைந்துந் தானே பொரமயங்கிச் சிந்தை
யலமந் துழலு மடிமை—நலமிகுந்த
சித்தான மோன சிவனேநின் சேவடிக்கே
பித்தானா லுண்டோ பிறப்பு. (சசா)

நிறைகுடந்தா னீர்கொளுமோ நிச்சயமா மோன
முறையுணர்ந்தார் யாதை முயல்வார்—பிறையணிந்த
மிக்ககயி லாயமலை வித்தகனே வேதியனே
செக்கரணி மேனியனே செப்பு. (சஎ)

துக்கமுறு மாறுடையாய் துலைப் படையுடையாய்
திக்கனைத் தெருக்கமுடையாய் சேவுடையாய்—மைக்கொண்டு
பாலுடையாய் செங்கட் பணியாவென் சென்னியின்மேற்
காலுடையாய் நீயே கதி. (௪௮)

இனிய கருணைமுகி லெம்பிரான் முக்கட்
கனியமிர்த வாரியின்பக் கட்டி—தனிமுதல்வ
னித்தன் பரம னிமலனிறை வாய்நிறைந்த
சுத்தனமக் கென்றுந் துணை. (௪௯)

நீதியாய்க் கல்லாலி னீழலின்கீ ழேயிருந்து
போதியா வுண்மையெல்லாம் போதித்தா—னோதில்
சனகாதி யாய தவத்தோர்க்கு ஞான
தினகரனே மென்ன சிவன். (௫௦)

தேகச் செயறனுஞ் சிந்தையுட னேகுழையில்
போகமிலை ஞானிகளுக் கொப்புமோ—போகமிலை
யல்லலிலே வாழ்வாமோ வப்பனே நீயற்ற
வெல்லையிலே சும்மா விரு. (௫௧)

சும்மா விருக்கச் சுகமுதய மாகுமே
யிம்மாயா யோகமினி யேனடா—தம்மறிவின்
சுட்டாலே யாகுமோ சொல்லவேண் டாங்கன்ம
நிட்டாய் சிறுபிள்ளாய் நீ. (௫௨)

நீயற்ற வந்நிலையே நிட்டையதி னியிலையோ
வாயற் றவனே மயங்காதே—போயற்
றிருந்தாலு நீபோக வென்றுமுன்னாய் சும்மா
இருந்தாதே யின்பமுண்டு வா. (௫௩)

வாவாவென் றின்பமழை பொழிக்குங் கண்ணிலோ
டாவாவென் றேயழுத வப்பனே—நீவாடா

வெல்லா நமக்கெனவே யிந்தனையே யிந்தபடி
நில்லா யதுவே நிலை. (ருச)

நில்லாப் பொருளை நினையாதே நன்னெயுள்ளோர்
சொல்லாப் பொருட்டினைச் சொல்லாதே—நல்லாத
சிந்தை குலையுந் தகைந்து சேரக் குருவருளால்
வந்தவழி நல்ல வழி. (ருரு)

வழியிதென்று மல்லா வழியிதென்றுஞ் சொல்லிற்
பழியழியா நல்லருளாற் பார்த்தோர்—மொழியுனக்கே
யேற்றிருக்கச் சொன்னவன்றே யெங்கும் பெருவெளியாய்
பார்த்தவிட மெல்லாநீ பார். (ருசு)

பாரனைத்தும் பொய்யெனவே பட்டினத்துப் பிள்ளையைப்போ
லாருந் துறக்கை யரிதரிது—நேரே
மனத்துறவு மப்படியே மாணு விவற்றி
லுனக்கிசைந்த வாறொன்றே யோர். (ருஎ)

ஓராம லேயொருகா லுண்மை லுள்ளொளியைப்
பாராம லுள்ளபடி பார்த்திருந்தால்—வாராதோ
பத்துத் திசையும் பரந்தெழுந்தா னந்தவெள்ளந்
தத்திக் கரைபுரண்டு தான். (ருஅ)

தானான தன்மைவந்து தாக்கினா லவ்விடத்தே
வானாதி மாயை வழங்காதோ—ஞானனே
னானுள்ளே தோன்று வுறவாகி நின்றதனை
யென்னுள்ளே யென்று மிரு. (ருகூ)

என்னையுள்ளே யின்னதிது வென்றுமை யிர்த்தினிலே
தன்னைப் பரு வென்ற தருணத்தி—லன்னைபெற்ற
பிள்ளைக்குஞ் சொல்லாத பெற்றிகண்டா லையாவே
யுள்ளத்தி னுள்ளே யுணர். (சூ0)

சொன்னவர்த்த மிட்டை தொகுத்திரா மிட்டையிலே
மன்னினவர் போதியார் மாசோனன்—தன்னுயர்

விருப்பாகக் கைகாட்டி மிக்கவட நீழ
லிருப்பா னிருவிகற்பத் தே. (சுக)

இந்த நிருவிகற்பத் தெந்தை யிருக்கநிட்டை
சிந்தைநீ தேறாய் செகமனைத்தும்—வந்ததொடாப்
பாடுகெட வன்றோவோர் பாத்திரத்துக் காடலல்லா
லாடுவதே னாட்டு மவன். (சுஉ)

அவனே பரமு மவனே குருவு
மவனே யகில மனைத்து—மவனேதா
மானவரே சொன்னா லவரே குருவெனக்கு
நானவனாய் நிற்பதெந்த நாள். (சுங)

நாளவங்கள் போகாம னாடோறு நந்தமையே
யாளவந்தார் தாளின்கீ ழாட்புகுந்தாய்—மீளவுனைக்
காட்டாம னிற்குங் கருத்தறிந்தா னெஞ்சேயுன்
னாட்டானா னையமில்லை யால். (சுச)

யான்றா னெனலறவே யின்பநிட்டை யென்றருணைக்
கோன்றா னுரைத்தமொழி கொள்ளாயோ—தோன்றி
யிழுக்கடித்தாய் நெஞ்சேநீ யென்கலைகள் சோர
வழுக்கடிக்கும் வண்ணார்போ லாய். (சுரு)

எங்குஞ் சிவமே யிரண்டற்று நிற்கினெஞ்சே
தங்குஞ் சுகநீ சலியாதே—யங்கிங்கென்
றெண்ணாதே பாழி லிறந்து பிறந்துழலப்
பண்ணாதே யானுன் பரம். (சுசு)

மெய்யைப்பொய் யென்றிடவு மெய்யணையாப் பொய்ந்நெஞ்சே
பொய்யைத்தான் மெய்யெனவும் போகுமோ—வையமறத்
தன்மயத்தை மெய்யெனவே சார்ந்தனையே லானந்த
மென்மயமு நின்மயமு மே. (சுஎ)

பூங்கா வன்னிழலும் புத்தமுதுஞ் சாந்தபதம்
வாங்காத வானந்த மாமழையு—நீங்காவாஞ்

சொல்லிறந்து மாண்டவர்போற் றூமௌன பூமியொரு
னில்லையென நின்ற விடம். (௬௮)

உடம்பான கல்லைபொரு ளின்பமெனக் கேவை
யடங்காக் கருவி யனைத்து—முடனுதவ
மந்தார தாருவென வந்து மவுனகுரு
தந்தாரோர் சொற்கொண்டு தான். (௬௯)

தானந் தவஞானஞ் சாற்றரிய சித்திமுத்தி
யானவையெல் லாந்தாமே யாமே—மோனகுரு
சொன்னவொரு சொல்லாற் சுகமா யிருமனமே
யின்ன மயக்கமுனக் கேன். (௭௰)

உன்னை யுடைமை யுடைபொருளைத் தாவெனவே
யென்னை யடிமைக் கிருத்தினான்—சொன்னவொரு
சொல்லை மறவாமற் றோய்ந்தாலெனஞ் செயுமொன்
றில்லை பிறப்பெனக் கே. (௭௧)

எனக்கு முனக்குமுற வில்லையெனத் தேர்ந்து
மெனக்கவர் தானவின்ப வீட்டை—தனைக்கொடுத்தே
யாசான் மவுனி யளித்தானெனஞ் செயுனையோர்
காசா மதியேனுன் காண். (௭௨)

ஆனந்த மோனகுரு வாமெனவே யென்னறிவின்
மோனந் தனக்கிசைய முற்றியதாற்—றேனுந்து
சொல்லெல்லா மோனத் தொழிலா தியுமோன
மெல்லாநன் மோனவடி வே. (௭௩)

எல்லாமே மோனநிறை வெய்துதலா லெவ்விடத்து
கல்லார்சன் மோனநிலை நாடினோர்—பொல்லாத
காலினையிங் கொன்றை நடுவே முனைக்கவிட்டிங்
கேனலைந்தேன் மோனகுரு வே. (௭௪)

மோன குருவளித்த மோனமே யானந்த
ஞான வருளுமது நானுமது—வானதி

நின்ற நிலையுமது நெஞ்சப் பிறப்புமது
வென்றறிந்தே னந்த மே. (எரு)

அறிந்தவறி வெல்லா மறிவன்றி யில்லை
மறிந்தமன மற்ற மவுனஞ்—செறிந்திடவே
காட்டினா னந்த காட்டிற் குடிவாழ்க்கை
கூட்டினான் மோன குரு. (எசு)

குருவாகித் தன்னருளைக் கூறுமுன்னே போத
வுருவே யுயிர்பொருந்த வொக்கக்—கருதியவா
வாசகிலேயே பேசாருன்னை வைத்திடவுங் கேட்டிடவு
மீங்கொருவ னுண்டோ வினி. (எஎ)

இனிய கருப்பவட்டை யென்றைவி ட்டா
னனியிரத மாறாது நாளுந்—தனியிருக்கப்
பெற்றிலேன் போனாற் பிறக்கலன்றோ மோனமல்லாற்
கற்றிலே னேதுங் கதி. (எஅ)

ஏதுக்குஞ் சும்மா விருந்தெனவுரைத்த
சூதுக்கோ தோன்றாத் துணையாகிப்—போதித்து
நின்றதற்கோ வென்னையா நீக்கிப் பிரியாமற்
கொன்றதற்கோ பேசாக் குறி. (எகூ)

குறியுங் குணமுமறக் கூடாத கூட்டத்
தறிவறிவாய் நின்றுவிட வாங்கே—பிறிவறவுஞ்
சும்மா விருத்திச் சுகங்கொடுத்த மெளனநின்பாற்
கைம்மாறு நாமொழிதல் காண். (அ0)

காண்டு மெனவுடைக்க கண்ணுடைய வென்றனையே
யாண்டு மெனைமறைய மாட்டாயே—மூன்றாய்
வைத்தமௌ னத்தாலே மாயை மனமிறந்து
துய்த்ததுவே ஞான சுகம். (அக)

ஞானநெறிச் சேர்த்தகுரு நன்மாரிய சித்திரத்தி
தானந் தருமந் தழைத்தகுரு—மோனமொடு

தாயெனவும் வந்தென்னைத் தந்தகுரு வென்சிந்தை
கோயிலென வாழுங் குரு. (௮௨)

சித்துஞ் சடமுஞ் சிவத்தைவிட வில்லையென்ற
சுத்தன் பரமகுரு நேசத்தாற்—சுத்தநிலை
பெற்றோமே நெஞ்சே பெரும்பிறவி சாராமற்
கற்றோமே மோனக் கரு. (௮௩)

ஏ ச ற் ற வ ந் நி லை.

கொச்சகக்கலிப்பா.

ஏசற்ற வந்நிலையே யெந்தைபரி பூரணமாய்
மாசற்ற வானந்த வாரி வழங்கிடுமே
யூசற் சுழல்போ லுலகநெறி வாதனையாற்
பாசத்துட் செல்லாதே பல்காலும் பாழ்நெஞ்சே. (௧)

பாழாகி யண்டப் பரப்பையெல்லாம் வாய்மடுத்து
மாழாழி யின்பத் தழுந்தப் படியாயோ
தாழாயோ வெந்தையருட் டாட்கீழ்நெஞ் சேயெனைப்போல்
வாழாது வாழ்ந்தழியா வண்ண மிருப்பாயே. (௨)

இருப்பா யிருந்திடப்பே ரின்பவெளிக் கேகமக்குக்
குருப்பார்வை யல்லாமற் கூடக் கிடைத்திடுமோ
வருட்பாய் நமக்காக வாளவந்தார் பொன்னடிக்கீழ்
மருட்பேயர் போலிருக்க வாகண்டாய் வஞ்சநெஞ்சே. (௩)

வஞ்சமோ பண்டையுள வாதனையா னீயலைந்து
கொஞ்சமுற்று யுன்னைக் குறைசொல்ல வாயுமுண்டோ
வஞ்சலஞ்ச லென்றிரங்கு மானந்த மாகடற்கீழ்
நெஞ்சமே யென்போல நீயழுந்த வாராயோ. (௪)

வாரா வரவாய் வடநிழற்கீழ் வீற்றிருந்த
பூராய நம்மைப் புலப்படுத்த வேண்டியன்றோ
வோராயோ நெஞ்சே யுருகாயோ வுற்றிருந்து
பாரர்யோ வவ்வுருவைப் பார்க்கநிறை வாய்விடுமே. (ரு)

வாயாதோ வின்பவெள்ளம் வந்துன் வழியாகப்
பாயாதோ நானும் பயிராய்ப் பிழையேனோ
வோயாம லுன்னி யுருகுநெஞ்சே யந்நிலைக்கே
தாயான மோனனருள் சந்திக்க வந்திடுமே. (சு)

வந்த வரவை மறந்துலகாய் வாழ்ந்துகன்ம
பந்தமுற வுன்னைப் படிப்பிக்கக் கற்றவர்யா
ரிந்தமதி யேனுனக்கிங் கென்மதிகே ளென்னாலே
சந்ததநெஞ் சேபரத்திற் சாரினின்ப முண்டாமே. (எ)

இன்பமய மாயுலக மெல்லாம் பிழைப்பதற்குன்
னன்புநிலை யென்பா ரதுவுநினை யன்றியுண்டோ
வுன்புலத்தை யோரினருட் கொப்பாவாய் நெஞ்சேநீ
தென்புலத்தா ரோடிருந்து செய்பூசை கொண்டருளே. (அ)

அருளேயோ ராலயமா வானந்த மாயிருந்த
பொருளோடி யானிருக்கப் போயொளித்த நெஞ்சேநீ
மருடீர் முயற்கோடோ வான்மலரோ பேய்த்தேரோ
விருடீர நீயுறைந்த தெவ்விடமோ காணேனே. (கூ)

எவ்விடத்தும் பூரணமா மெந்தைபிரான் றண்ணருளே
யவ்விடத்தே யுன்னைநெஞ்சே யாராயிற் கண்டிலனே
யவ்விடத்து மாயையிலே மாண்டனையோ வவ்விடமுஞ்
செவ்விடமே நீயுஞ் செனனமற்று வாழியவே. (க0)

காடுங்கரையும்.

காடுங் கரையு மனக்குரங்கு கால்விட் டோட வதன்பிறகே [ஓ
டுங் தொழிலாற் பயனுளதோ வொன்றாய்ப் பலவா யுயிர்க்குயி
ராடுங் கருணைப் பரஞ்சோதி யருளைப் பெறுதற் கன்புநிலை
தேடும் பருவ மிதுகண்டீர் சேர வாருஞ் சகத்தீரே. (க)

சைவ சமய மேசமயஞ் சமயா தீதப் பழம்பொருளைக்
கைவைத் திடவே மன்றுள்வெளி காட்டு மிந்தக் கருத்தைவிட்டுப்
பொய்வைத் திடும்பல் சமயநெறி புகுத வேண்டா முத்திதருந்
தெய்வ சபையைக் காண்பதற்குச் சேர வாருஞ் சகத்தீரே. (உ)

காக முறவு கலந்துண்ணக் கண்டீ ரகண்டா காரசிவ
போக வெறும்பே ரின்பவெள்ளம் பொங்கித் ததும்பிப் பூரணமா
யேக வுருவாய்க் கிடக்குதையோ வின்புற் றிடநா மினியெடுத்த
தேகம் விழுமுன் புசிப்பதற்குச் சேர வாருஞ் சகத்தீரே. (ங)

எடுத்ததேகம்.

கட்டளைக்கலிப்பா.

எடுத்த தேகம் பொருளாவி மூன்றுநீ யெனக்கொண் டிலை யெனபோன நன்னெறி, கொடுத்த போது கொடுத்ததன் றேகுறி றுங் குறித்தி லாயென்று கூத்தாட மாயையை, விடுத்த வாறுங்கண் ணீரொடு கம்பலை விலகு மாறுமென் கேட்கைப்பிர காசத்தைத், தடுத்த வாறும் புகலாய் சிரகிரித் தாயு மான தயாபர மூர்த்தியே.( )

நோயும் வெங்கலிப் பேயுந் தொடர்ந்தென் னுளிற் சொன்ன மூ வறுமிப மாதிகான், றேயும் வன்ன மெனைக்காக்குங் காவலுந் தொழும்பு கொள்ளுஞ் சுவாமியு நீகண்டாய், யோயுஞ் சண்ட ரினியபஞ்ச வஞ்சநெஞ்சன் றுலகங் கண்டு தொழுவோ ருருவிலே, தாயுந் தந்தையு மாகுவாய் சிரகிரித் தாயு மான தயாபர மூர்த்தியே. (உ)

முகமெலாம்.

முகமெ லாங்கணீர் முத்தரும் பிடச்செங்கை முகிழ்ப்ப
வகமெ லாங்குழைந் தானந்த மாகநல் லறிஞ
ரிகமெ லாந்தவ மிழைக்கின்ற ரென்செய்கோ வேழை
சகமெ லாம்பெற நல்லரு ளுதரமாச் சமைந்தோய். (௧)

திடமுறவே.

கொச்சகக்கலிப்பா.

திடமுறவே நின்னருளைச் சேர்த்தென்னைக் காத்தாளக்
கடனுனக்கென் றெண்ணிநின்னைக் கைகுவித்தே னானலனே
யடைவுகெட்ட பாழ்மாயை யாழியிலே யின்னமல்லற்
படமுடியா தென்னுவிப் பற்றே பராபரமே. (௧)

ஆராமை கண்டிங் கருட்குருவாய் நீயொருகால்
வாராயோ வந்து வருத்தமெல்லாந் தீராயோ
பூராய மாகவருட் பூரணத்தி லண்டமுதற்
பாராதி வைத்த பதியே பராபரமே. (௨)

வாழாது வாழவுனை வந்தடைந்தோ ரெல்லாரு
மாழாழி யென்னவரு ளானு ரழுக்காற்றே
டேழா யெனவுலக மேசுமினி நானொருவன்
பாழாகா வாறுமுகம் பார்நீ பராபரமே. (௩)

உள்ளத்தி னுள்ளே யொளித்தென்னை யாட்டுகின்ற
கள்ளக் கருணையையான் காணுந் தரமாமோ
வெள்ளத்தை மாற்றி விடக்குண்பார் நஞ்சூட்டும்
பள்ளத்தின் மீன்போற் பதைத்தேன் பராபரமே. (௪)

வாவிக் கம[illegible]மலர் வண்டாய்த் துவண்டுதுவண்
டாவிக்கு ணின்றவுனக் கன்புவைத்தார்க் கஞ்சலென்பாய்

பூவிற்கும் வான்கடையிற் புல்விற்போர் போலவொன்றைப்
பாவிக்க மாட்டேன் பதியே பராபரமே. (ரு)

விண்ணாறு வெற்பின் விழுந்தாங் கெனமார்பிற்
கண்ணாறு பாய்ச்சுமென் காதல்வெள்ளங் கண்டிலையோ
தண்ணாறு சாந்தபதத் தற்பரமே நால்வேதப்
பண்ணாறு மின்பப் பதியே பராபரமே. (சா)

கூடியசின் சீரடியார் கூட்டமென்றோ வாய்க்குமென
வாடியவென் னெஞ்சமுக வாட்டமுநீ கண்டிலையோ
தேடியசின் சீருனைத் திக்கனைத்துங் கைகுவித்துப்
பாடியநான் கண்டாய் பதியே பராபரமே. (எ)

நெஞ்சகத்தி னூடே நினைவாய் நினைவூடு
மஞ்சலெனவாழுமென தாவித் துணைநீயே
சஞ்சலமாற் றினையினிமேற் றுய்க்குபசா ரம்புகன்று
பஞ்சரிக்க நானார் பதியே பராபரமே. (அ)

புத்திநெறி யாகவுனைப் போற்றிப் பலகாலு
முத்திநெறி வேண்டாத மூடனே னென்செய்வேன்
சித்திநெறிச் செல்கடவேன் சீரடியார்க் கேவல்செய்யும்
பத்திநெறிக் கேனுமுகம் பார்நீ பராபரமே. (கூ)

கண்டறியேன் கேட்டறியேன் காட்டுனை யேயிதயங்
கொண்டறியேன் முத்தி குறிக்குந் தரமுமுண்டோ [லாம்
தொண்டறியாப் பேதைமையேன் சொல்லெனின் மென்மையெல்
பண்டறிவாய் நீயே பகராய் பராபரமே. (கo)

தன்னை.

கொச்சகக்கலிப்பா.

தன்னை யறியத் தனதருளாற் றானுணர்த்து
முன்னைப் பொருளெனவே வாழாமற் பாழ்நெஞ்சே

பொன்னைப் புவியைமடப் பூவையரை மெய்யெனவே
யென்னைக் கவர்ந்திழுத்திட் டென்னபலன் கண்டாயே. (ச)

ஆக்குவை.

ஆக்குவை மாயை யாவு நொடியினி லமைந்தமை யான
நீக்குவை நீக்க மில்லா நினைப்பொடு மறப்பு மாற்றிப்
போக்கொடு வரவு மின்றிப் புனிதநல் லருளா னந்தத்
தாக்கவஞ் செய்வா யன்றே சச்சிதா னந்த வாழ்வே. (க)

கற்புறுசிந்தை.

கற்புறு சிந்தை மாதர் கணவரை யன்றி வேறோ
ரிற்புறத் தவரை நாடார் யாக்கையு மின்ப வாழ்வுந்
தற்பொறி யாக நல்குந் தலைவநின் னலதோர் தெய்வம்
பொற்புறக் கருதோங் கண்டாய் பூரணா னந்த வாழ்வே. (க)
முருந்தின நகையார் பார முலைமுகத் தழுவச் செவ்வாய்
விருந்தமிர் தெனவு ருந்தி வெறியாட்டுக் காளாய் நாளு
மிருந்தவோ காய தப்பே நினைத்தரு மிருக்க வேழை
பொருந்தவுங் கதியோ வுண்டோ பூரணா னந்த வாழ்வே. (உ)
தீதெலா மொன்றும் வன்மை செறிந்திருட் படலம் போர்த்த
பாதக சிந்தை பெற்ற பதகனுன் பாத நீழ
லாதர வடைய வள்ள லருளிலை யாயின் மற்றியார்
போதனை செய்ய வல்லார் பூரணா னந்த வாழ்வே. (ங)
நாதனை நாதா தீத நண்பனை நலமாய் நின்ற
நீதனைக் கலந்து நிற்க நெஞ்சமே நீவா வென்றல்
வாதனை பெருக்கி யென்னை வசஞ்செய்து மனந்தன் மார்க்க
போதனை செய்த தன்றோ பூரணா னந்த வாழ்வே. (ச)

எண்ணிய வெண்ண மெல்லா மிறப்புமேற் பிறப்புக் காசை
பண்ணியென் னறிவை யெல்லாம் பாழாக்கி யெனைப்பா ழாக்குந்
திண்ணிய வினையைக் கொன்று சிறியனை யுய்யக் கொண்டாற்
புண்ணிய மெனக்கே யன்றோ பூரணா னந்த வாழ்வே. (ரு)

பத்திநீ பத்திக் கான பலனுநீ பலவாச் சொல்லுஞ்
சித்திநீ சித்தர் சித்தித் திறமுநீ திறமார் மோன
முத்திநீ முத்திக் கான முதலுநீ முதன்மை யான
புத்திநீ யெனக்கொன் றன்றோ பூரணா னந்த வாழ்வே. (சு)

தாயினு மினிய நின்னைச் சரணென வடைந்த நாயேன்
பேயினுங் கடைய னாகிப் பிதற்றுதல் செய்த னன்றோ
தீயிடை மெழுகாய் நொந்தேன் றெளிகிலேன் வீணே காலம்
போயின தாற்று கில்லேன் பூரணா னந்த வாழ்வே. (எ)

மலைவளர் காதலி.

பதியுண்டு நிதியுண்டு புத்திரர்கள் மித்திரர்கள்
பக்கமுண் டெக்கா லமும்
பவிசுண்டு தவிசுண்டு திட்டாந்த மாகயம
படரெனுந் திமிர மணுகாக்
கதியுண்டு ஞானமாங் கதிருண்டு சதிருண்டு
காயசித் திகளு முண்டு
கறையுண்ட கண்டர்பா லம்மைநின் னருளிற்
கருத்தொன் றுமுண் டாகுமே
நதியுண்ட கடலெனச் சமயத்தை யுண்டபர
ஞானவா னந்த வொளியே
நாதாந்த ரூபமே வேதாந்த மோனமே
நானெனு மகந்தை தீர்த்தென்

மதியுண்ட மதியான மதிவதன வல்லியே
மதுசூத னன்றங் கையே
வரைராஜ னுக்கிருகண் மணியா யுதித்தமலை
வளர்கா தலிப்பெ ணுமையே. (க)

தெட்டிலே வலியமட மாதர்வாய் வெட்டிலே
சிற்றிடையி லேந டையிலே
சேலொத்த விழியிலே பாலொத்த மொழியிலே
சிறுபிறை நுதற் கீற்றிலே
பொட்டிலே யவர்கட்டு பட்டிலே புனைகந்த
பொடியிலே யடியி லேமேற்
பூரித்த முலையிலே நிற்கின்ற நிலையிலே
புந்திதனை நுழைய விட்டு
நெட்டிலே யலையாம லறிவிலே பொறையிலே
நின்னடியர் கூட்டத் திலே
நிலைபெற்ற வன்பிலே மலைவற்ற மெய்ஞ்ஞான
ஞேயத்தி லேயு னிருதாண்
மட்டிலே மனதுசெல நினதருளு மருள்வையோ
வளமருவு தேவை யரசே
வரைராஜ னுக்கிருகண் மணியா யுதித்தமலை
வளர்கா தலிப்பெ ணுமையே. (உ)

பூதமுத லாகவே நாதபரி யந்தமும்
பொய்யென் றெனைக்காட் டியென்
போதத்தி னடுவாகி யடியீறு மில்லாத
போதபூ ரணவெ ளிக்கு
ளேதுமற நில்லென் றுபாயமா வைத்துநினை
யெல்லாஞ்செய் வல்ல சித்தா
மின்பவுரு வைத்தந்த வன்னையே நின்னையே
யெளியேன் மறந்துய் வனோ

வேதமுத லானநல் லாகமத் தன்மையை
விளக்குமுட் கண்ணி லார்க்கு
மிக்கநின் மகிமையைக் கேளாத செவிடர்க்கும்
வீறுவா தம்பு கலும்வாய்
வாதநோ யாளர்க்கு மெட்டாத முக்கணுடை
மாமருந் துக்க மிர்தமே
வரைராஜ னுக்கிருகண் மணியா யுதித்தமலை
வளர்கா தலிப்பெ ணுமையே. (௩)

மிடியிட்ட வாழ்க்கையா லுப்பிட்ட கலமெனவு
மெய்யெலா முள்ளு டைந்து
வீறிட்ட செல்வர்தந் தலைவாயில் வாசமாய்
வேதனைக ளுறவே தனுந்
துடியிட்ட வெவ்வினையை யேவினுன் பாவிநான்
றொடரிட்ட தொழில்க ளெல்லாந்
துண்டிட்ட சாண்கும்பி யின்பொருட் டாயதுன்
றொண்டர்பணி செய்வ தென்றோ
வடியிட்ட செந்தமிழி னருமையிட் டாருரி
லரிவையோர் பரவை வாயி
லம்மட்டு மடியிட்டு நடைநடந் தருளடிக
ளடியீது முடியீ தென
வடியிட்ட மறைபேசு பச்சிளங் கிள்ளையே
வளமருவு தேவை யரசே
வரைராஜ னுக்கிருகண் மணியா யுதித்தமலை
வளர்கா தலிப்பெ ணுமையே. (௪)

பூரணி புராதனி சுமங்கலை சுதந்தரி
புராந்தகி த்ரியம்பகி யெழிற்
புங்கவி விளங்குசிவ சங்கரி சகஸ்ரதள
புஷ்பமிசை வீற்றி ருக்கு

நாரணி மனதீத நாயகி குணதீத
நாதாந்த சத்தி யென்றுன்
நாமமே யுச்சரித் திடுமெடியர் நாமமே
நானுச் சரிக்க வசமோ
வாரணி சடைக்கடவு ளாரணி யெனப்புகழ
வகிலாண்ட கோடி யீன்ற
வன்னையே பின்னையுங் கன்னியென மறைபேசு
மானந்த ரூப மயிலே
வாரணியு மிருகொங்கை மாதர்மகிழ் கங்கைபுகழ்
வளமருவு தேவை யரசே
வரைராஜ னுக்கிருகண் மணியா யுதித்தமலை
வளர்கா தலிப்பெ ணுமையே. (ரு)

பாகமோ பெறவுனைப் பாடவறி யேன்மல
பரிபாகம் வரவு மனதிற்
பண்புமோ சற்றுமிலை நியமமோ செய்திடப்
பாவியேன் பாப ரூப
தேகமோ திடமில்லை ஞானமோ கனவிலுஞ்
சிந்தியேன் பேரின் பமோ
சேரவென் றுற்கள்ள மனதுமோ மெத்தவுஞ்
சிந்திக்கு தென்செய் குவேன்
மோகமோ மதமோ குரோதமோ லோபமோ
முற்றுமாற் சரிய மோதான்
முறியிட் டெனைக்கொள்ளு நிதியமோ தேடவெனின்
மூசுவரி வண்டு போல
மாகமோ டவும்வல்ல னெனையாள வல்லையோ
வளமருவு தேவை யரசே
வரைராஜ னுக்கிருகண் மணியா யுதித்தமலை
வளர்கா தலிப்பெ ணுமையே. (சு)

தூளேறு தூசிபோல் வினையேறு மெய்யெனுந்
தொக்கினுட் சிக்கி நாளுஞ்
சுழலேறு காற்றினிடை யழலேறு பஞ்செனச்
சூறையிட் டறிவை யெல்லா
நாளேற நாளேற வார்த்திக மெனுங்கூற்றி
னட்பேற வுள்ளு டைந்து
நயனங்க ளற்றதோ ரேறு போலவே
நானிலந் தனிலலையவோ
வேளேறு தந்தியைக் கனதந்தி யுடன்வென்று
விரையேறு மாலை சூடி
விண்ணேறு மேகங்கள் வெற்பேறி மறைவுற
வெருட்டிய கருங்கூந் தலாய்
வாளேறு கண்ணியே விடையேறு மெம்பிரான்
மனதுக் கிசைந்த மயிலே
வரைராஜ னுக்கிருகண் மணியா யுதித்தமலை
வளர்கா தலிப்பெ ணுமையே. (எ)

பூதமொடு பழகிவள ரிந்திரிய மாம்பேய்கள்
புந்திமுத லான பேய்கள்
போராடு கோபாதி ராக்ஷசப் பேய்களென்
போதத்தை யூட ழித்து
வேதனை வளர்த்திடச் சதுர்தேவ வஞ்சன்
விதித்தானி வல்ல லெல்லாம்
வீழும் படிக்குனது மௌனமந் த்ராதிக்ய
வித்தையை வியந்த ருள்வையோ
நாதவடி வாகிய மஹாமந்த்ர ரூபியே
நாதாந்த வெட்ட வெளியே
நற்சமய மானபயிர் தழையவரு மேகமே
ஞானவா னந்த மயிலே

வாதமிடு பரசமயம் யாவுக்கு முணர்வரிய
மகிமைபெறு பெரிய பொருளே
வைராக்ய முக்திருகன் மணியா யுதித்தமலை
வளர்கா தலிப்பெ ணுமையே. (௨)

அகிலாண்டநாயகி.

சந்தவிருத்தம்.

வட்டமிட்டெழிர் பிராண வாயுவெனு
நிகள மோடுகும னஞ்செயு
மனமெ னும்பெரிய மத்த யானையையென்
வசம டக்கிடின்மு மண்டலத்
திட்ட முற்றவள ராச யோகமியன்
யோக மென்றறிஞர் புகழுமே
யேழை யேனுலகி னீடு வாழ்வனினி
யிக்கி சற்குமனு மானமோ
பட்ட வர்த்தனர் பராவு சக்கரா
பாக்ய மானசுக யோகமும்
பார காவிய கவித்வ நான்மறை
பராய ணஞ்செய்மதி யூகமு
மட்ட சித்திபக லன்ப ருக்கருள
விருது கட்டியபொ னன்னமே
யண்ட கோடிபுகழ் காவை வாழுமகி
லாண்ட நாயகியெ னம்மையே. (௧)

பெரியநாயகி.

விருத்தம்.

காற்றைப் பிடித்துமட் கரகத் தடைத்தபடி
கன்மப் புனற்கு ளூறுங்
கடைகெட்ட நவவாயில் பெற்றபசு மட்கலக்
காயத்து ளுள்ளேயி ருத்திச்
சோற்றைச் சுமத்திநீ பந்தித்து வைக்கத்
துருத்திக்குண் மதுவென் னவே
துள்ளித் துடித்தென்ன பேறுபெற் றேனருட்
டோயநீ பாய்ச்சல் செய்து
நாற்றைப் பதித்ததென ஞானமாம் பயிரதனை
நாட்டிப் புலப்பட் டியு
நமனை நீப்பூடு மனுகாமன் முன்னின்று
நாடுசிவ போகமான
பேற்றைப் பகுத்தருளி யென்னையாள வல்லையோ
பெரியவகி லாண்ட கோடி
பெற்றநா யகிபெரிய கயிலைமா நகர்மருவு
பெரியநா யகியம் மையே. (க)

தந்தைதாய்.

தந்தைதாய் மகவுமனை வாழ்க்கை யாக்கை
சகமனைத்து மொளிபரு டனைத்துந் தோற்ற
மிந்திரசா லங்கனவு கானனீரா
மிருந்ததுவே யிவ்வியற்கை யென்னே யென்னே. (க)

என்னைநான் கொடுக்கவொருப் பட்டகால
மியாதிருந்தென் னைவைபோயென் னென்னை நீங்கா
வன்னைபோ லருள்பொழியுங் கருணை வாரி
யானந்தப் பெருமுகிலே யரசே சொல்லாய். (௨)

அரசேநின் றிருக்கருணை யல்லா தொன்றை
யறியாத சிறியேனு னதனுன் முத்திக்
கரைசேரும் படிக்குனருட் புணையைக் கூட்டுங்
கைப்பிடியே கடைப்பிடியாக் கருத்துட் கண்டேன். (௩)

கண்டேனிங் கென்னையுமென் றனையு நீங்காக்
கருணையுநின் றன்னையுநான் கண்டேன் கண்டேன்
விண்டேனென் றெனைப்புறம்பாத் தள்ள வேண்டாம்
விண்டதுநின் னருட்களிப்பின் வியப்பா லன்றோ. (௪)

ஓவென்ற சுத்தவெளி யொன்றே நின்றிங்
குயிரையெல்லாம் வம்மினென வுவட்டா வின்பத்
தேவென்ற நீகலந்து கலந்து முத்தி
சேர்த்தனையேற் குறைவாமோ செகவி லாசம். (௫)

செகத்தையெல்லா மணுவளவுஞ் சிதறு வண்ணஞ்
சேர்த்தணுவில் வைப்பையணுத் திரளை யெல்லா
மகத்துவமாப் பிரமாண்ட மாகச் செய்யும்
வல்லவா நீநினைந்த வாறே யெல்லாம். (௬)

சொல்லாலே வாய்துடிப்ப தல்லா னெஞ்சந்
துடித்திருக ணீரருவி சொரியத் தேம்பிக்
கல்லாலே யிருந்தநெஞ்சுங் கல்லான் முக்கட்
கனியேநெக் குருகிடவுங் காண்பேன் கொல்லோ. (௭)

பெற்றவட்கே.

பெற்றவட்கே தெரியுமந்த வருத்தம் பிள்ளை
பெறாப்பேதை யறிவாளோ பேரா னந்த
முற்றவர்க்கே யல்லவர்க்குப் பேசுமென் பாரு
மூழுதவரோ கன்னெஞ்ச முடைய ராவார். (௧)

ஐயாவென் றழுதுதொழுங் கையராகி
யப்பனே யானந்த வடிக ளேநீ
வாவாவென் றவர்க்கருளுங் கருணை யெந்தாய்
வன்னெஞ்சர்க் கிரங்குவதெவ் வாறு நீயே. (௨)

நீயேயிவ் வெளியேற்குந் தாக மோக
நினைவூடே நின்றுணர்த்தி நிகழ்த்த லாலே
பேயேற்குந் தனக்கெனவோ ரன்பு முண்டோ
பெம்மானே யின்னமன்பு பெருகப் பாராய். (௩)

பாராயோ வென்றுயர மெல்லா மையா
பகருமுன்னே தெரியாதோ பாவி யேன்முன்
வாராயோ வின்னமொரு காலா னாலு
மலர்க்காலென் சென்னிமிசை வைத்தி டாயோ. (௪)

வைத்திடக்கா லைப்பிடித்துக் கண்ணின் மார்பின்
வைத்தணைத்துக் கொண்டுகையால் வளைத்துக் கட்டிச்
சித்தமிசைப் புகவிருத்திப் பிடித்துக் கொண்டு
தியக்கமற வின்பசுகஞ் சேர்வ தென்றோ. (௫)

சேராமற் சிற்றினத்தைப் பிரிந்தெந் நாளுந்
திருவடிப்பே றினைத்துடனே சேரா வண்ண
மாராக நானலைந்தே னரசே நீதா
னறிந்திருந்து மாயையிலே யழுந்த வைத்தாய். (௬)

வைத்தபொரு ளுடலாவி மூன்று நின்கை
வசமெனவே யான்கொடுக்க வாங்கிக் கொண்டு
சித்தமிசைப் புகுந்ததுதான் மெய்யோ பொய்யோ
சிறியேற்கிங் குளவுரையாய் திகையா வண்ணம். (எ)

திகையாதோ வெந்நாளும் பேரா னந்தத்
தெள்ளமுத முதவாமற் றிவலை காட்டி
வகையாக வலக்கழித்தா யுண்டு டுத்து
வாழ்ந்தேனு னிரண்டுகொன் மாடு போலே. (அ)

மாடுமக்கள் சிற்றிடையார் செம்பொ னுடை
வைத்தகன தனமேடை மாட கூடம்
வீடுமென்பாற் றொடர்ச்சியோ விடைவி டாமன்
மிக்ககதி வீடன்றோ விளங்கல் வேண்டும். (௯)

விளங்கவெனக் குள்ளுள்ளே விளங்கா நின்ற
வேதகமே போதகமே விமல வாழ்வே
களங்கரகி தப்பொருளே யென்னை நீங்காக்
கண்ணுதலே நாதாந்தக் காட்சிப் பேறே. (க0)

நாதமே நாதாந்த வெளியே சுத்த
ஞாதுருவே ஞானமே ஞேய மேநல்
வேதமே வேதமுடி வான மோன
வித்தேயிங் கென்னையினி விட்டி டாதே. (கக)

கல்லாலின்.

கல்லாலி னீழறனி லொருநால் வர்க்குங்
கடவுணீ யுணர்த்துவதுங் கைக்காட் டென்றாற்
சொல்லாலே சொலப்படுமோ சொல்லுந் தன்மை
துரும்புபற்றிக் கடல்கடக்குந் துணிபே யன்றோ. (க)

அன்றேவா மோவெனவுஞ் சமய கோடி
யத்தனையும் வெவ்வேறா யரற்ற நேரே
நின்றாயே நினைப்பெறுமா றெவ்வா றங்கே
நின்னருள்கொண் டறிவதல்லா னெறிவே றுண்டோ. (உ)

நெறிபார்க்கி னின்னையன்றி யகிலம் வேறே
நிலநீர்தீக் கால்வானு நீய லாத
குறியாது மில்லையென்றால் யாங்கள் வேறே
கோதையொரு கூறுடையாய் கூறாய் கூறாய். (௩)

கூறாய வைம்பூதச் சுமையைத் தாங்கிக்
குணமிலா மனமெனும்பேய்க் குரங்கின் பின்னே
மாறாத கவலையுடன் சுழல வென்னை
வைத்தனையே பரமேசன் மகிமை நன்றே. (௪)

நன்றெனவுந் தீதெனவு மெனக்கிங் குண்டோ
நானாகி நீயிருந்த நியாயஞ் சற்றே
யின்றெனக்கு வெளியானா லெல்லாம் வல்ல
விறைவாநின் னடியருட னிருந்து வாழ்வேன். (ரு)

வாழ்வெனவுந் தாழ்வெனவு மிரண்டாப் பேசும்
வையகத்தார் கற்பனையா மயக்க மான
பாழ்வலையைக் கிழித்துதறிச் செயல்போய் வாழப்
பரமேசன் றுணைந்தப் பார்வை யெங்கே. (௬)

எங்கேயெங் கேயருளென் றெமையி ரந்தா
னேழையிவ னெனவுமெண்ணி யிச்சை கூரு
மெங்கேயெங் கேயெளிவந் தென்னை யாண்ட
வாரமுதே யுனைக்காண்பா னலந்து போனேன். (எ)

போனநாட் கிரங்குவதே தொழிலா விங்ஙன்
பொருந்துநா ளத்தனையும் போக்கி னேனென்
ஞானநா யகனேநின் மோன ஞான
நாட்டமுற்று வாழ்ந்திருக்கு நாளெந் நாளோ. (அ)

நாட்பட்ட கமலமென்ன விதய மேவு
 நறுந்தேனே துன்மார்க்க நாரி மார்கண்
வாட்பட்ட காயமிந்தக் காய மென்றே
 வன்கூற்று முயிர்பிடிக்க வருமந் நீதி. (௯)

நீதியெங்கே மறையெங்கே மண்விண் ணெங்கே
 நித்தியரா மவர்களெங்கே நெறிதப் பாத
சாதி யெங்கே யொழுக்கமெங்கே யாங்க ளெங்கே
 தற்பரநீ பின்னுமொன்றைச் சமைப்ப தானல். (௧௦)

ஆனலும் யானெனதிங் கற்ற வெல்லை
 யதுபோது மதுகதிதா னல்ல வென்று
போனலும் யான்போவ னல்லான் மோனப்
 புண்ணியனே வேறுமொரு பொருளை நாடேன் (௧௧)

பொருளேநின் பூரணமே விட்ட காலம்
 போக்குவர வுண்டோதற் போத முண்டோ
விருடானுண் டோவல்லால் வெளிதா னுண்டோ
 வின்பமுண்டோ துன்பமுண்டோ யாமங் குண்டோ. (௧௨)

உண்டோநீ படைத்தவுயிர்த் திரளி லென்போ
 லொருபாவி தேகாதி யுலகம் பொய்யாக்
கண்டேயு மெள்ளளவுத் துறவு மின்றிக்
 காசினிக்கு ளலைந்தவரார் காட்டாய் தேவே. (௧௩)

தேவரெல்லாம் தொழச்சிவந்த செந்தாண் முக்கட்
 செங்கரும்பே மொழிக்குமொழி தித்திப் பாக
மூவர்சொலுந் தமிழ்கேட்குந் திருச்செ விக்கே
 மூடனேன் புலம்பியசொன் முற்று மோதான். (௧௪)

முற்றுமோ வெனக்கினியா னந்த வாழ்வு
 மூதறிவுக் கினியாய்நின் முளரித் தாளிற்
பற்றுமோ சற்றுமில்லை யையோ வையோ
 பாவிபடுங் கட்கலக்கம் பார்த்தி லாயோ. (௧௫)

பார்த்தனவெல் லாமழியு மதனுற் சுட்டிப்
பாராதே பார்த்திருக்கப் பரமே மோன
மூர்த்திவடி வாயுணர்த்துங் கைக்காட் டுண்மை
முற்றியென தல்லல்வினை முடிவ தென்றோ. (கசு)

என்றுளைநீ யன்றுளம்யா மென்ப தென்னை
யிதுநிற்க வெல்லாந்தா மில்லை யென்றே
யொன்றிடச்செய் வல்லவனீ யெமைப்ப டைக்கும்
பொற்புடையா யென்லினது பொருந்தி டாதே. (கஎ)

பொருந்துசக மனைத்தினையும் பொய்பொய் யென்று
புகன்றபடி மெய்யென்றே போத ரூபத்
திருந்தப்டி யென்றிருப்ப தன்றே யன்றோ
வெம்பெருமான் யான்கவலை யெய்தாக் காலம். (கஅ)

காலமே காலமொரு மூன்றுங் காட்டுங்
காரணமே காரணகா ரியங்க ளில்லாக்
கோலமே யெனைவாவா வென்று கூவிக்
குறையறநின் னருள்கொடுத்தாற் குறைவோ சொல்லாய். (ககூ)

சொல்லாய தகுதியெல்லாங் கடந்து நின்ற
சொரூபானந் தச்சுடரே தொண்ட னேனைக்
கல்லாகப் படைத்தாலு மெத்த நன்றே
கரணமுடனுனுறவு கலக்க மாட்டேன். (உ0)

கலங்காத நெஞ்சுடைய ஞான தீரர்
கடவுளுனைக் காணவே காய மாதி
புலங்காணர் நானொருவன் ஞானம் பேசிப்
பொய்க்கூடு காத்ததென்ன புதுமை கண்டாய். (உக)

கண்டிலையோ யான்படும்பா டெல்லா மூன்று
கண்ணிருந்துந் தெரியாதோ கசிந்துள் ளன்பார்
தொண்டரடித் தொண்டனன்றோ கருணை நீங்காச்
சுத்தபரி பூரணமாஞ் சோதி நாதா. (உஉ)

சோதியா யிருட்பிழம்பைச் சூறை யாடுந்
தூவெளியே யெனைத்தொடர்ந்து தொடர்ந்தெந் நாளும்
வாதியா நின்றவினைப் பகையை வென்ற
வாழ்வேயிங் குனைப்பிரிந்து மயங்கு கின்றேன். (உங)

மயக்குறுமென் மனமணுகாப் பாதை காட்டி
வல்வினையைப் பறித்தனையே வாழ்வே நானென்
செயக்கடவேன் செயலெல்லா நினதே யென்று
செங்கைகுவிப் பேனல்லாற் செயல்வே றில்லை. (உச)

வேறுபடுஞ் சமயமெல்லாம் புகுந்து பார்க்கின்
விளங்குபரம் பொருளேநின் விளையாட் டல்லான்
மாறுபடுங் கருத்தில்லை முடிவின் மோன
வாரிதியி னதித்திரள்போல் வயங்கிற் றம்மா. (உரு)

அம்மாவீ ததிசயந்தா னன்றோ வன்றோ
வகண்டநிலை யாக்கியென்னை யறிவாம் வண்ணஞ்
சும்மாவே யிருக்கவைத்தா யையா வாங்கே
சுகமயமா யிருப்பதல்லாற் சொல்வா னென்னே. (உசு)

என்னேநான் பிறந்துழல வந்த வாறிங்
கெனக்கெனவோர் செயலிலையே யேழை யேன்பான்
முன்னேசெய் வினையெனவும் பின்னே வந்து
மூளும்வினை யெனவும்வர முறையே னெந்தாய். (உஎ)

தாயான தண்ணருளை நிரம்ப வைத்துத்
தமியேனைப் புரவாமற் றள்ளித் தள்ளிப்
போயான தென்கொலையா வேக தேசம்
பூரணத்துக் குண்டோதான் புகலல் வேண்டும். (உஅ)

புகலரிய நின்விளையாட் டென்னே யெந்தாய்
புன்மையறி வுடையவென்னைப் பொருளாப் பண்ணி
யிகல்வினைக்கு மலமாயை கன்மத் தாடே
யிடருறவுஞ் செய்தனையே யிரக்க மீதோ. (உகூ)

இரக்கமொடு பொறையீத லறிவா சார
மில்லேனு னல்லோர்க ளீட்டங் கண்டாற்
கரக்குரம்பல் புடையேன்பாழ் நெஞ்ச மெந்தாய்
கருந்தாதோ வல்லுருக்கோ கரிய கல்லோ. (௫0)

பராபரக்கண்ணி.

சீராருந் தெய்வத் திருவருளாம் பூமிமுதற்
பாராதி யாண்ட பதியே பராபரமே. (௧)

[illegible] கண்டோர் கருப்பொருள்கா ணுமலநூல்
விண்ணோ டிருந்தவின்ப வெற்பே பராபரமே. (௨)

சிந்தித்த வெல்லாமென் சிந்தையறிந் தேயுதவ
வந்த கருணை மழையே பராபரமே. (௩)

ஆரா வமுதே யரசேயா னந்தவெள்ளப்
பேராறே மோனப் பெருக்கே பராபரமே. (௪)

ஆரறிவா ரென்ன வனந்தமறை யோலமிடும்
பேரறிவே யின்பப் பெருக்கே பராபரமே. (௫)

கரையிறந்த வன்பருளத் தோங்கொளியா யோங்கிக்
கரையிறந்த வின்பக் கடலே பராபரமே. (௬)

தித்திக்குங் கானருகி யென்னிதயத் தேயூறித்
தித்திக்கு மானந்தத் தேனே பராபரமே. (௭)

திக்கெங்கீழ் மேலுந் திருவருளாற் பொற்பறிந்தோர்
கைக்குள்வளர் நெல்லிக் கனியே பராபரமே. (௮)

முத்தே பவளமே மொய்த்தபசும் பொற்சுடரே
சித்தேயென் னுள்ளத் தெளிவே பராபரமே. (௯)

கண்ணே கருத்தேயென் கற்பகமே கண்ணிறைந்த
விண்ணேயா னந்த வியப்பே பராபரமே. (௧0)

வாக்காய் மனதாய் மனவாக் கிறந்தவர்பாற்
ரூக்காதே தாக்குந் தனியே பராபரமே. (கச)

பார்த்தவிட மெல்லாம் பரவெளியாய்த் தோன்றவொரு
வார்த்தைசொல்ல வந்த மனுவே பராபரமே. (கஉ)

வானந்த மண்ணினந்தம் வைத்துவைத் துப் பார்க்கவெனக்
கானந்தந் தந்த வரசே பராபரமே. (கங)

அன்பைப் பெருக்கியென தாருயிரைக் காக்கவந்த
வின்பப் பெருக்கே யிறையே பராபரமே. (கச)

வானமெல்லாங் கொண்ட மௌனமணிப் பெட்டகத்துக்
கானபணி யான வணியே பராபரமே. (கரு)

ஓடு மிருநிதியு மொன்றாகக் கண்டவர்க
ளூடும் பொருளான நட்பே பராபரமே. (கசு)

சித்த நினைவுஞ் செயுஞ்செயலு நீயெனவா
ழுத்தமர்கட் கான வுறவே பராபரமே. (கஎ)

போதாந்தப் புண்ணியர்கள் போற்றிஜய போற்றியெனும்
வேதாந்த வீட்டில் விளக்கே பராபரமே. (கஅ)

மூத்தாந்த வீதி மூளரிதொழு மன்பருக்கே
சித்தாந்த வீதிவருந் தேவே பராபரமே. (கசு)

ஈனந் தருமுடல மென்னதியா னென்பதற
வானந்தம் வேண்டி யலந்தேன் பராபரமே. (உO)

என்புருகி நெஞ்ச மிளகிக் கரைந்துகரைந்
தன்புருவாய் நிற்க வலந்தேன் பராபரமே. (உக)

சுத்த வறிவாய்ச் சுகம்பொருந்தி னல்லாலென்
சித்தந் தெளியாதென் செய்வேன் பராபரமே. (உஉ)

மாறு வனுபூதி வாய்க்கினல்லா லென்மயக்கந்
தேறுதென் செய்வேன் சிவமே பராபரமே. (உங)

தாகமறிந் தின்பநிட்டை தாராயே லாகெடுவேன்
தேகம் விழுந்திடினென் செய்வேன் பராபரமே. (௨௪)

அப்பாவென் னெய்ப்பில்வைப்பே யாற்றுகிலேன் போற்றியென்று
செப்புவதல் லால்வேறென் செய்வேன் பராபரமே. (௨௫)

உற்றறியு மென்னறிவு முட்கருவி போற்சவிமாண்
டற்றுமின்பந் தந்திலையே யையா பராபரமே. (௨௬)

சொல்லா லடங்காச் சுகக்கடலில் வாய்மடுக்கி
னல்லாலென் றாக மறுமோ பராபரமே. (௨௭)

பாராயோ வென்னைமுகம் பார்த்தொருகா லென்கவலை
தீராயோ வாய்திறந்து செப்பாய் பராபரமே. (௨௮)

ஓயாதோ வென்கவலை யுள்ளேயா னந்தவெள்ளம்
பாயாதோ வையா பகராய் பராபரமே. (௨௯)

ஓகோ வுனைப்பிரிந்தா ருள்ளங் கனலில்வைத்த
பூகோ மெழுகோ பகராய் பராபரமே. (௩௦)

கூர்த்தவறி வத்தனையுங் கொள்ளைகொடுத் துன்னருளைப்
பார்த்தவனு னென்னைமுகம் பாராய் பராபரமே. (௩௧)

கடலமுதே தேனேயென் கண்ணே கவலைப்
படமுடியா தென்னைமுகம் பார்நீ பராபரமே. (௩௨)

உள்ள மறிவா யுழப்பறிவாய் நானேழை
தள்ளிவிடின் மெத்தத் தவிப்பேன் பராபரமே. (௩௩)

கன்றினுக்குச் சேதா கனிந்திரங்கல் போலவெனக்
கென்றிரங்கு வாய்கருணை யெந்தாய் பராபரமே. (௩௪)

என்றுநைக வெண்ணமெலா மெண்ணியெண்ணி யேழைநெஞ்சம்
புண்ணாகச் செய்ததினிப் போதும் பராபரமே. (௩௫)

ஆழித் துரும்பெனவே யங்குமிங்கு முன்னடிமை
பாழிற் றிரிவதென்ன பாவம் பராபரமே. (௩௬)

கற்றவறி வாலுனைநான் கண்டவன்போற் கூத்தாடிற்
குற்றமென்றன் னெஞ்சே கொதிக்கும் பராபரமே. (௩௭)

ஐயோ வுனைக்காண்பா னாசைகொண்ட தத்தனையும்
பொய்யோ வெளியாப் புகலாய் பராபரமே. (௩௮)

துன்பக்கண் ணீரிற் றுளைந்தேற்குன் னானந்த
வின்பக்கண் ணீர்வருவ தெந்நாள் பராபரமே. (௩௯)

வஞ்சனையும் பொய்யுமுள்ளே வைத்தழுக்கா றாயுளழு
நெஞ்சனுக்கு முண்டோ நெறிதான் பராபரமே. (௪௦)

பாசம்போய் நின்றவர்போற் பாராட்டி யானாலு
மோசம்போ னேனான் முறையோ பராபரமே. (௪௧)

நன்றறியேன் றீதறியே னென்று நின்றவனா
ரென்றறியே னேழை யென்னே பராபரமே. (௪௨)

இன்றுபுதி தன்றே யெளியேன் படுந்துயர
மொன்றுமறி யாயோ வுரையாய் பராபரமே. (௪௩)

எத்தனைதான் சன்மமெடுத் தெத்தனைநான் பட்டதுய
ரத்தனையு நீயறிந்த தன்றோ பராபரமே. (௪௪)

இந்தநாட் சற்று மிரங்கிலையேற் காலன்வரு
மந்தநாட் காக்கவல்லா ரார்காண் பராபரமே. (௪௫)

உற்றுற்று நாடி யுளமருண்ட பாவியைநீ
சற்றிரங்கி யாளத் தகாதோ பராபரமே. (௪௬)

எள்ளளவு நின்னைவிட வில்லா வெனைமயக்கிற்
றள்ளுதலா லென்னபலன் சாற்றாய் பராபரமே. (௪௭)

பாடிப் படித்துலகிற் பாராட்டி நிற்பதற்கோ
தேடி யெனையடிமை சேர்த்தாய் பராபரமே. (௪௮)

சொன்னத்தைச் சொல்வதல்லாற் சொல்லறவென் சொல்லிறுதிக்
கென்னத்தைச் சொல்வே னெளியேன் பராபரமே. (௪௯)

சொல்லும் பொருளுமற்றுச் சும்மா விருப்பதற்கே
யல்லும் பகலுமெனக் காசை பராபரமே. (ரு0)

நேச நிருவிகற்ப நிட்டையல்லா லுன்னடிமைக்
காசையுண்டோ நீயறியா தன்றே பராபரமே. (ருக)

துச்சனென வேண்டாமித் தொல்லுலகி லல்லல்கண்டா
லச்ச மிகவுடையே னையா பராபரமே. (ருஉ)

கண்ணுறுவா ரேனுமுனைக் கைகுவியா ராயினந்த
மண்ணுறுவார் நட்பை மதியேன் பராபரமே. (ருங)

கொல்லா விரதங் குவலயமெல் லாமோங்க
வெல்லார்க்குஞ் சொல்லுவதென் னிச்சை பராபரமே. (ருச)

வித்தாற் பிழைப்பேனோ வெந்தையே நின்னருட்கே
பித்தானே னெத்தவுநான் பேதை பராபரமே. (ருரு)

வாயினாற் பேசா மவுனத்தை வைத்திருந்தாந்
தாயிலார் போலுன் றளர்ந்தேன் பராபரமே. (ருசா)

அன்னையிலாச் சேய்போ லலக்கணுற்றேன் கண்ணுர
வென்னகத்திற் றாய்போ லிருக்கும் பராபரமே. (ருஎ)

உற்றவினைக் கிற்றுயர முள்ளுள்ளே செந்தீயாய்ப்
பற்றவெரிந்தே னென்னைமுகம் பார்நீ பராபரமே. (ருஅ)

பொய்யனிவ னென்றுமெள்ளப் போதிப்பார் சொற்கேட்டுக்
கைவிடவும் வேண்டாமென் கண்ணே பராபரமே. (ருகூ)

பண்ணை யறிந்தே யிளைப்பறிந்தே யேழையுய்யும்
வண்ணந் திருக்கருணை வையாய் பராபரமே. (சா0)

நாட்டாதே யென்னையொன்றி னட்டி யிதமகிதங்
காட்டாதே யெல்லாநீ கண்டாய் பராபரமே. (சாக)

உன்னை நினைந் துன்னிறைவி னுள்ளே யுலாவுமென்னை
யன்னவயிற் றின்னமடைக் காதே பராபரமே. (சாஉ)

பாருனக்கென் றெண்ணும் பக்குவமே யாரு
வாரெனக்குத் தந்தருளின் வாழ்வே பராபரமே. (௬௩)

வந்தித்து நின்னை மறவாக் கடனாகச்
சிந்திக்க நின்னருள் செய்யாய் பராபரமே. (௬௪)

ஐயமிரு ளென்னுமிருட் போக வெல்லாம் விட்டகல
செய்ய வருட்கருணை செய்யாய் பராபரமே. (௬௫)

கெட்டவெனைப் போலவன்பர் கேடுபடப் போகாதினிமேல்
கிட்டருடன் சேரானந்தத் தெண்டன் பராபரமே. (௬௬)

இரவுபக லற்றவிடத் தேகாந்த யோகம்
வரவுந் திருக்கருணை வையாய் பராபரமே. (௬௭)

மால்காட்டிச் சிந்தை மயங்காம னின்றுசகக்
கால்காட்டி வாங்காதே கண்டாய் பராபரமே. (௬௮)

எப்பொருளு மௌனமே யென்னவைத்தான் றென்றந்
வைப்பையழி யாநிலையா வையாய் பராபரமே. (௬௯)

சும்மா விருப்பதுவே சுட்டற்ற பூரணமென்
றெம்மா லறிதற் கெளிதோ பராபரமே. (௭௦)

முன்னெறியின் பக்க முடிவதனாற் பன்னாளாய்
றன்னெறிநா னிற்பதென்றோ சாற்றாய் பராபரமே. (௭௧)

இவ்வண்ணந் தீர்க்க மௌனிசொன்ன செவ்வண்ண
மவ்வண்ண நிட்டை யருளாய் பராபரமே. (௭௨)

வித்தன்றி யாதும் விளைவதுண்டோ நின்னருளாஞ்
சித்தன்றி யாக்கையுண்டோ செப்பாய் பராபரமே. (௭௩)

ஆங்கார மற்றுன் னறிவான வன்பருக்கே
தூங்காத தூக்கமது தூக்கும் பராபரமே. (௭௪)

சிந்தை யவிழ்ந்தவிழ்ந்து சின்மயமா நின்னடிக்கே
வந்தவர்க்கே யின்பநிலை வாய்க்கும் பராபரமே. (௭௫)

சொல்லாடா தூமறைப்போற் சொல்லிறந்து நீயாகி
னல்லா லெனக்குமுத்தி யாமோ பராபரமே. (௭௬)

பேச்சாகா மோனம் பிறவா முளைத்ததென்றற்
காச்சாச்சு மேற்பயனுண் டாமோ பராபரமே. (௭௭)

கெட்டியென்றன் னெஞ்சமலங் கெட்டயர்ந்தோர் பூரணமாந்
தொட்டிலுக்குட் சேய்போற் றுயின்றார் பராபரமே. (௭௮)

காட்ட வருளிருக்கக் காணா திருண்மலத்து
நாட்ட மெனக்குவர னன்றோ பராபரமே. (௭௯)

சத்தன்மைக் குற்ற மியற்றிடினுந் தாய்பொறுக்கு
மத்தன்மை நின்னருளு மன்றோ பராபரமே. (௮௦)

அத்தனையோ தேர்ந்தாலு மென்னறிவே யின்பமுண்டோ
சித்துருவே யின்பச் சிவமே பராபரமே. (௮௧)

நன்னெறியின் காட்டி மறைந்தமறை யாவருநின்னைக்
கண்ணெறிகண் ணேயென்று காண்பேன் பராபரமே. (௮௨)

பஞ்சரித்து நின்னைப் பலகா லிரந்ததெல்லா
மஞ்ச லெனும்பொருட்டே யன்றோ பராபரமே. (௮௩)

எங்கெங்கே பார்த்தாலு மெவ்வுயிர்க்கு மவ்வுயிரா
யங்கங் கிருப்பதுநீ யன்றோ பராபரமே. (௮௪)

அனைத்துமாய் நின்றாயே யான்வேறோ நின்னை
நினைக்குமா றெங்கே நிகழ்த்தாய் பராபரமே. (௮௫)

உன்போதத் தாலே நினைப்பு மறப்புமென்றா
லென்போத மெங்கே யியம்பாய் பராபரமே. (௮௬)

ஒன்றைநினைந் தொன்றைமறந் தோடுமன மெல்லாநீ
யென்றறிந்தா லெங்கே யியங்கும் பராபரமே. (௮௭)

கொழுந்தில் வயிரமெனக் கோதறவுள் ளன்பி
லழுந்துமவர்க் கேசுகமுண் டாகும் பராபரமே. (௮௮)

பற்றும் பயிர்க்குப் படர்கொழுந்து போற்பருவம்
பெற்றவர்க்கே நின்னருடான் பேரும் பராபரமே. (அகூ)

யோகியர்க்கே ஞான மொழுங்காம்பே ரன்பான
தாகியரும் யோகமுன்னே சார்ந்தோர் பராபரமே. (கூ0)

அல்லும் பகலு மறிவாகி நின்றவர்க்கே
சொல்லும் பொருளுஞ் சுமைகாண் பராபரமே. (கூக)

எச்சிலென்று பூவை யிகழ்ந்தோர்க் குனைப்போற்றப்
பச்சிலையுங் கிள்ளப் படுமோ பராபரமே. (கூஉ)

அந்தக் கரண மடங்கத் துறப்பதுவே
யெந்தத் துறவினுநன் றெந்தாய் பராபரமே. (கூங)

தன்னை யறிந்தாற் றலைவன்மேற் பற்றலது
பின்னையொரு பற்றுமுண்டோ பேசாய் பராபரமே. (கூச)

அன்பாற் கரைந்துகண்ணீ ராறுகண்ட புண்ணியருக்
குன்பால் வரவழிதா னுண்டோ பராபரமே. (கூரு)

தன்னை யறிந்தருளே தாரகமா நிற்பதுவே
யுன்னை யறிதற் குபாயம் பராபரமே. (கூசு)

கற்றகலை யானிலைதான் காணுமோ காண்பதெல்லா
மற்றவிடத் தேவெளியா மன்றோ பராபரமே. (கூஎ)

கண்மூடிக் கண்விழித்துக் காண்பதுண்டோ நின்னருளாம்
விண்மூடி னெல்லாம் வெளியாம் பராபரமே. (கூஅ)

நேரே நினதருளென் னெஞ்சைக் கவரினென்றும்
பாரேன் சுகமும் படைப்பேன் பராபரமே. (கூகூ)

வான்காண வேண்டின் மலையேற லொக்குமுன்னை
நான்காணப் பாவனைசெய் நாட்டம் பராபரமே. (க00)

வாதனைவிட் டுன்னருளின் மன்னினல்லால் வேறொரு
சாதனைதா னுண்டோநீ சாற்றாய் பராபரமே. (க0க)

பாரகமும் விண்ணகமும் பற்றறநிற் பதருட்
டாரகத்தைப் பற்றியன்றோ சாற்றாய் பராபரமே. (கoஉ)

விளக்குந் தகளியையும் வேறென்னார் தன்னைத்
துளக்கறச் சிவனென்று சொல்வார் பராபரமே. (கoரு)

பாராதி நீயாப் பகர்ந்தா லகமெனவு
மாராயுஞ் சீவனுநீ யாங்காண் பராபரமே. (கoச)

பொய்யைப்பொய் யென்றறியும் போதத்துக் காதரவென்
மெய்யருளே யன்றோ விளம்பாய் பராபரமே. (கoரு)

ஒருவன்கைத் தீபமெனல் போன் மன்னியறி யுஞ்சகத்தைத்
தெரிவேக வில்லையென்ற தீரம் பராபரமே. (கoசு)

மாயா சகதிலையென் மற்றெனக்கோர் பற்றுமில்லை
நேயகா மென்றுவந்து நிற்பேன் பராபரமே. (கoஎ)

வானுநீ யெனவே வைத்தமறை யென்னையுநீ
தானாக சொல்லாதோ சாற்றாய் பராபரமே. (கoஅ)

வெள்ளக் கருணைமத வேழமா நின்னருட்கென்
கள்ளக் கருத்தே கவளம் பராபரமே. (கoகூ)

வண்டாய்த் துவண்டு மவுன மலரிணைமேற்
கொண்டார்க்கோ வின்பங் கொடுப்பாய் பராபரமே. (ககo)

மாயைமுத லாம்வினைநீ மன்னுயிர்நீ மன்னுயிர்தேர்ந்
தாயுமறி வானதுநீ யன்றோ பராபரமே. (ககக)

என்னறிவும் யானுமென தென்பதுவு மாமிவைக
ளின்னவையே யன்றோ நிகழ்த்தாய் பராபரமே. (ககஉ)

யாரறியா தண்டப் பரப்பறியா துன்பெருமை
யாரறிவார் நானோ வறிவேன் பராபரமே. (ககரு)

அண்டமனைத் திலுமா யப்பாலுக் கப்பாலும்
கொண்டநின்னை யாரறிந்து கொள்வார் பராபரமே. (ககச)

ஒப்புயர்வொன் றின்றி யொலிபுகா மோனவட்டக்
கப்பலுக்காம் வான்பொருணீ கண்டாய் பராபரமே. (௧௧௫)

என்போ லெளியவரு மெங்கெங்கும் பார்த்தாலு
முன்போல் வலியவரு முண்டோ பராபரமே. (௧௧௬)

பார்க்கினண்ட பிண்டப் பரப்பனைத்து நின்செயலே
யார்க்குஞ் செயலிலையே யையா பராபரமே. (௧௧௭)

ஒன்றே பலவே யுருவே யருவேயோ
வென்றே யழைப்பதுன்னை யென்று பராபரமே. (௧௧௮)

செப்புவதெல் லாஞ்செபநான் சிந்திப்ப தெல்லாநின்
னொப்பி றியானமென வோர்ந்தேன் பராபரமே. (௧௧௯)

ஆரிருந்தென் னார்போயென் னாரமுதா நின்னருளின்
சீரிருந்தா லுய்வேன் சிவமே பராபரமே. (௧௨௦)

வஞ்சநமன் வாதனைக்கும் வன்பிறவி வேதனைக்கு
மஞ்சி யுனையடைந்தே னையா பராபரமே. (௧௨௧)

எந்தப் படியுன் னிதய மிருந்த தெமக்
கந்தப் படிவருவ தன்றோ பராபரமே. (௧௨௨)

எந்தெந்த நாளு மெனைப்பிரியா தென்னுயிராய்ச்
சிந்தைகுடி கொண்டவருட் டேவே பராபரமே. (௧௨௩)

அஞ்சலஞ்ச லென்றடிமைக் கப்போதைக் கப்போதே
நெஞ்சி லுணர்த்து நிறைவே பராபரமே. (௧௨௪)

என்னை யுன்றன் கைக்களித்தார் யாவரென்னை யான்கொடுத்துப்
பின்னையுன்னாற் பெற்றநலம் பேசேன் பராபரமே. (௧௨௫)

வாய்பேசா வூமையென வைக்கவென்றோ நீமௌனத்
தாயாக வந்தருளைத் தந்தாய் பராபரமே. (௧௨௬)

தன்னைத்தந் தென்னைத் தடுத்தாண்ட நின்கருணைக்
கென்னைக்கொண் டென்னபல னெந்தாய் பராபரமே. (௧௨௭)

மார்க்கண்டர்க் காக மறலிபட்ட பாட்டையுன்னிப்
பார்க்கினன்பர்க் கென்ன பயங்காண் பராபரமே. (கஉஅ)

சுட்டி யுணராமற் றுரியநிலை யாய்வெளியில்
விட்டநின்னை யானோ வியப்பேன் பராபரமே. (கஉகூ)

ஏதொன்று மின்றியென்னைச் சும்மா விருக்க வைத்தா
யீதொன்றும் போதாதோ வின்பம் பராபரமே. (கஙo)

வாயொன்றும் பேசா மௌனியாய் வந்தாண்ட
தேயொன்றும் போதாதோ வின்பம் பராபரமே. (கஙக)

என்று மிருந்தபடிக் கென்னை யெனக்களித்த
தொன்றும்போ தாதோ வுரையாய் பராபரமே. (கஙஉ)

எண்டிசைகீழ் மேலான வெல்லாம் பெருவெளியாக்
கண்டவிடத் தென்னையுநான் கண்டேன் பராபரமே. (கஙங)

இத்தனையே துமறியாப் பேதையனை யாண்டவுனக்
கெத்தனைதான் றெண்ட னிடுவேன் பராபரமே. (கஙச)

தாயர்கர்ப்பத் தூடனமுந் தண்ணீருந் தந்தருளு
நேயவனை யாரே நினையார் பராபரமே. (கஙரு)

விரிந்த மனமொடுங்கும் வேளையினா னாகப்
பரந்தவருள் வாழி பதியே பராபரமே. (கஙசு)

சிந்தனைபோய் நானெனல்போய்த் தேக்கவின்ப மாமழையை
வந்து பொழிந்தனைநீ வாழி பராபரமே. (கஙஎ)

தந்தேனே யோர்வசனந் தந்தபடிக் கின்பமுமாய்
வந்தேனே யென்றனைநீ வாழி பராபரமே. (கஙஅ)

மண்ணும்விண்ணும் வந்து வணங்காவோ நின்னருளைக்
கண்ணுறவுட் கண்டவரைக் கண்டாற் பராபரமே. (கஙகூ)

என்றுங் கருணைபெற்ற வின்பத் தபோதனர்சொற்
சென்றசென்ற திக்கனைத்துஞ் செல்லும் பராபரமே. (கசo)

ஆடுவதும் பாடுவது மானந்த மாகநின்னைத்
தேடுவது நின்னடியார் செய்கை பராபரமே. (கசக)

பொங்கியநின் றண்ணருளைப் புட்கலமாப் பெற்றவர்கட்
கெங்கெழுந் தென் ஞாயி றியம்பாய் பராபரமே. (கசஉ)

பாலரொடு பேயர்பித்தர் பான்மையென நிற்பதுவே
சீலமிகு ஞானியர்தஞ் செய்கை பராபரமே. (கசங)

உண்டுடுத்துப் பூண்டிங் குலகத்தார் போற்றிரியுந்
தொண்டர்விளை யாட்டே சுகங்காண் பராபரமே. (கசச)

கங்குல்பக லற்றதிருக் காட்சியர்கள் கண்டவழி
யெங்கு மொருவழியே யெந்தாய் பராபரமே. (கசரு)

காயநிலை யல்லவென்று காண்பா ருறங்குவரோ
தூயவருட் பற்றுத் தொடர்வார் பராபரமே. (கசசு)

அப்புமுப்பும் போன்ற வயிக்யபரா னந்தர்தமக்
கொப்புவமை சொல்லவும்வா யுண்டோ பராபரமே. (கசஎ)

சித்தந் தெளிந்து சிவமானோ ரெல்லோர்க்குங்
கொத்தடிமை யான குடிநான் பராபரமே. (கசஅ)

தம்முயிர்போ லெவ்வுயிருந் தானென்று தண்ணருள்கூர்
செம்மையருக் கேவலென்று செய்வேன் பராபரமே. (கசகூ)

விண்ணுக்கும் விண்ணாகி மேவுமுனக் கியான்பூசை
பண்ணிநிற்கு மாறு பகராய் பராபரமே. (கரு0)

நெஞ்சகமே கோயி னினைவே சுகந்தமன்பே
மஞ்சனநீர் பூசைகொள்ள வாராய் பராபரமே. (கருக)

கெட்டவழி யாணவப்பேய் கீழாக மேலான
சிட்டருனைப் பூசை செய்வார் பராபரமே. (கருஉ)

கால்பிடித்து மூலக் கனலைமதி மண்டலத்தின்
மேலெழுப்பிற் றேகம் விழுமோ பராபரமே. (கருங)

பஞ்சசுத்தி செய்துநின்னைப் பாவித்துப் பூசைசெய்தால்
விஞ்சிய ஞானம் விளங்கும் பராபரமே. (கருச)

அன்பர்பணி செய்யவெனை யாளாக்கி விட்டுவிட்டா
லின்பநிலை தானேவந் தெய்தும் பராபரமே. (கருரு)

மூர்த்திதலந் தீர்த்த முறையாற் றொடங்கினர்க்கோர்
வார்த்தைசொலச் சற்குருவும் வாய்க்கும் பராபரமே. (கருசு)

விரும்புஞ் சரியைமுதன் மெய்ஞ்ஞான நான்கு
மரும்புமலர் காய்கனிபோ லன்றோ பராபரமே. (கருஎ)

தானந் தவந்தருமஞ் சந்ததமுஞ் செய்வர்சிவ
ஞானந் தனையணைய நல்லோர் பராபரமே. (கருஅ)

சொன்னத்தைச் சொல்லித் துடிக்கின்ற வாணவப்பேய்க்
கின்னல் வருவதெந்நா ளெந்தாய் பராபரமே. (கருகூ)

இன்றோ விருவினைவந் தேறியது நானென்றோ
அன்றே விளைந்ததன்றோ வாற்றேன் பராபரமே. (கசுO)

எண்ணமுந்தா னின்னைவிட வில்லையென்றால் யான்முனமே
பண்ணவினை யேது பகராய் பராபரமே. (கசுக)

என்னையின்ன தென்றறியா வேழைக்கு மாகெடுவேன்
முன்னைவினை கூடன் முறையோ பராபரமே. (கசுஉ)

அறியாநான் செய்வினையை யையாநீ கூட்டுங்
குறியே தெனக்குளவு கூறாய் பராபரமே. (கசுங)

என்னைக் கெடுக்க விசைந்த விருவினைநோய்
தன்னைக் கெடுக்கத் தகாதோ பராபரமே. (கசுச)

இல்லைமையே காட்டுகின்ற மாமாயை நானொருவ
னில்லையெனி னெங்கே யிருக்கும் பராபரமே. (கசுரு)

முக்குணத்தா லெல்லா முளைக்கப் பிரகிருதிக்
கிக்குணத்தை நல்கியதா ரெந்தாய் பராபரமே. (கசுசு)

ஆற்றப் படாதுதுன்ப மையவென்று லென்மனது
தேற்றப் படாதினியென் செய்வேன் பராபரமே. (கசுஎ)

பூராய மாய்மனதைப் போக்கவறி யாமலேயோ
யாரா யலைந்தே னரசே பராபரமே. (கசுஅ)

சினமிறக்கக் கற்றாலுஞ் சித்தியெல்லாம் பெற்றாலு
மனமிறக்கக் கல்லார்க்கு வாயேன் பராபரமே. (கசுகூ)

வாதுக்கு வந்தெதிர்த்த மல்லரைப்போற் பாழ்த்தமன
மேதுக்குக் கூத்தாடு தெந்தாய் பராபரமே. (கஎ0)

சூதாடு வார்போற் றுவண்டு துவண்டுமனம்
வாதாடி னென்னபலன் வாய்க்கும் பராபரமே. (கஎக)

கொள்ளித்தேள் கொட்டிக் குதிக்கின்ற பேய்க்குரங்காய்க்
கள்ளமனந் துள்ளுவதென் கண்டாய் பராபரமே. (கஎஉ)

வந்ததையும் போனதையும் வைத்துவைத்துப் பார்த்திருந்தாற்
சிந்தை யிதமகிதஞ் சேரும் பராபரமே. (கஎங)

எறுமயிர்ப் பாலமுணர் விந்தவிட யங்கணொருப்
பாறெனவு நன்றா வறிந்தேன் பராபரமே. (கஎச)

பொறிவழியே யேழை பொறியா யுழல்வதுநின்
னறிவின் விதித்தவிதி யாமோ பராபரமே. (கஎரு)

பாசசா லங்களெல்லாம் பற்றுவிட ஞானவைவாள்
வீசுநா ளெந்நாள் விளம்பாய் பராபரமே. (கஎசு)

எந்தவுட லேனு மெடுத்தவுட னல்லதென்று
சிந்தைசெய வந்ததிறஞ் செப்பாய் பராபரமே. (கஎஎ)

பொய்யெல்லா மொன்றாப் பொருத்திவைத்த பொய்யுடலை
மெய்யென்றான் மெய்யாய் விடுமோ பராபரமே. (கஎஅ)

மின்னனைய பொய்யுடலை மெய்யென்று நம்பியையோ
நின்னை மறக்கை நெறியோ பராபரமே. (கஎகூ)

நித்தியமொன் றில்லாத நீர்க்குமிழி போன்றவுடற்
கித்தனைதான் றுன்பமுண்டோ வென்னே பராபரமே. (கஅ0)

தேகமிறு மென்றுசடர் தேம்புவதென் னித்திரையி
னூகமறிந் தாற்பயந்தா னுண்டோ பராபரமே. (கஅக)

ஏதைச் சுமையா வெடுப்பா ரெடுத்தவுடற்
சேதமுறின் யாதுபின்னே செல்லும் பராபரமே. (கஅஉ)

தோற்பாவை நாலாட் சுமையாகுஞ் சீவனென்றிங்
கார்ப்பா லெடுத்தெவ ராலே பராபரமே. (கஅ௩)

ஞாலத்தை மெய்யனவே நம்பிநம்பி நாளுமென்றன்
காலத்தைப் போக்கியென்ன கண்டேன் பராபரமே. (கஅச)

பொய்யுலக வாழ்க்கைப் புலைச்சேரி வாதனைநின்
மெய்யருளின் மூழ்கின் விடுங்காண் பராபரமே. (கஅரு)

நூலேணி விண்ணேற நூற்குப் பருத்திவைப்பார்
போலே கருவிநன்னூற் போதம் பராபரமே. (கஅசு)

சின்னஞ் சிறியார்கள் செய்தமணற் சோற்றையொக்கு
மன்னுங் கலைஞான மார்க்கம் பராபரமே. (கஅஎ)

வாசகஞா னத்தால் வருமோ சுகம் பாழ்த்த
பூசலென்று போமோ புகலாய் பராபரமே. (கஅஅ)

கேட்டதையே சொல்லுங் கிளிபோல நின்னருளி
னாட்டமின்றி வாய்பேச னன்றோ பராபரமே. (கஅகூ)

வெளியா யருளில் விரவுமன்பர் தேக
மொளியாய்ப் பிறங்கியது முண்டோ பராபரமே. (ககூ0)

காலமொரு மூன்றுங் கருத்திலுணர்ந் தாலுமதை
ஞாலந் தனக்குரையார் நல்லோர் பராபரமே. (ககூக)

சொல்லா விரதமொன்று கொண்டவரே நல்லோர்மற்
றல்லாதார் யாரோ வறியேன் பராபரமே. (ககூஉ)

இல்லாத காரியத்தை யிச்சித்துச் சிந்தைவழிச்
செல்லாமை நல்லோர் திறங்காண் பராபரமே. (ககூ௩)

எதுவந்து மேதொழிந்து மென்னதியா னென்றோர்கள்
போதநிலை கண்ட புலத்தோர் பராபரமே. (ககூச)

ஆயிரஞ் சொன்னாலு மறியாத வஞ்சநெஞ்சப்
பேயரொடு கூடிற் பிழைகாண் பராபரமே. (ககூரு)

மாய மயக்கொழிந்தார் மற்றொன்றை நாடுவரோ
நேய வருணிலையி னிற்பார் பராபரமே. (ககூசா)

சித்திரையிற் செத்தபிண நேருமுடற் கிச்சைவையாச்
சுத்தர்களே நல்ல துறவோர் பராபரமே, (ககூஎ)

எந்நெஞ்ச மேனு மிரங்குமே நின்னருட்குக்
கன்னெஞ் சருமுளரோ காட்டாய் பராபரமே. (ககூஅ)

மந்தவறி வாகியின்பம் வாயா திருந்தலெந்தாற்
சிந்தைமயங் காதோவென் செய்வேன் பராபரமே. (ககூகூ)

தேடினேன் றிக்கனைத்துந் தெண்டனிட்டேன் சிந்தைநைந்து
வாடினே னென்மயக்க மாற்றாய் பராபரமே. (உ00)

அடிமையெனு மொன்றை மறுத்தன்றோ வென்னை
யடிமைகொளல் வேண்டு மரசே பராபரமே. (உ0க)

காலர்பயந் தீரவின்பக் கழற்கபய மென்றெழுந்த
மாலை வளர்த்தனையே வாழி பராபரமே. (உ0உ)

நீர்ப்புற் புதமாய் நினைவருட்கே நின்றழியப்
பார்ப்பதல்லால் வேறொன்றைப் பாரேன் பராபரமே. (உ0ங)

நீர்க்குமிழி போலென் னினைவுவெளி யாய்க்கரையப்
பார்க்குமிட மெல்லாமென் பார்வை பராபரமே. (உ0ச)

ஆடியோய் பம்பரம்போ லாசையுட னெங்குமுனைத்
தேடியோய் கின்றேனென் செய்வேன் பராபரமே. (உ0ரு)

வேதாந்தஞ் சித்தாந்தம் வேறென்னார் கண்களிக்கு
நாதாந்த மோன நலமே பராபரமே. (உ0சா)

ஆனந்த மானநின்னை யன்றியொன்றை யுன்னாத
மோனந் தமியேற்கு முத்தி பராபரமே. (உ0எ)

எதுக்கு முன்னைவிட வில்லையென்றா லென்கருத்தைச்
சோதிக்க வேண்டாநான் சொன்னேன் பராபரமே. (உ0அ)

முத்தியிலுந் தேகமிசை மூவிதமாஞ் சித்திபெற்றா
ரெத்தனைபே ரென்றுரைப்ப தெந்தாய் பராபரமே. (உ0கூ)

நீயன்றி நானோர் நினைவாரென் னெஞ்சகமார்
தாயன்றிச் சூலுமுண்டோ சாற்றாய் பராபரமே. (உக0)

அங்கமே நின்வடிவ மானசுகர் கூப்பிடநீ
யெங்குமே னேனென்ற தென்னே பராபரமே. (உகக)

சொன்னவெள்ளத் தண்ணருண்மேற் கொண்டுசுழித் தார்த்திழுத்
தாற்றுள்ளமனைக் கப்பலெங்கே காணும் பராபரமே. (உகஉ)

எக்கலையுங் கற்றுணர்ந்தோ மென்றவர்க்குஞ் சம்மதஞ்சொல்
வக்கணையா லின்பம் வருமோ பராபரமே. (உகங)

கல்லெறியப் பாசி கலைந்துநன்னீர் காணுநல்லோர்
சொல்லுணரின் ஞானம்வந்து தோன்றும் பராபரமே. (உகச)

நின்னையுணர்ந் தோர்கடமை நிந்தித்த பேயறிஞ
ரென்ன கதிபெறுவா ரெந்தாய் பராபரமே. (உகரு)

என்னதியா னென்னலற்றோ ரெங்கிருந்து பார்க்கினுநின்
சன்னிதியா நீபெரிய சாமி பராபரமே. (உகசு)

சோற்றுத் துருத்திச் சுமைசுமப்பக் கண்பிதுங்கக்
காற்றைப் பிடித்தலைந்தேன் கண்டாய் பராபரமே. (உகஎ)

உள்ளபடி யொன்றை யுரைக்கினவர்க் குள்ளுறவாய்க்
கள்ளமின்றி யன்பாய்க் களிப்பேன் பராபரமே. (உகஅ)

அடுத்தவியல் பாகவொன்றை யான்பகர்வ தல்லாற்
றொடுத்ததொன்றை யான்வேண்டிச் சொல்லேன் பராபரமே. ()

உள்ளமறி யாதொருவ ரொன்றையுன்னிப் பேசிலையோ
துள்ளியிளங் கன்றாய்த் துடிப்பேன் பராபரமே. (உ௨0)

எல்லாரு மின்புற் றிருக்க நினைப்பதுவே
யல்லாமல் வேறொன் றறியேன் பராபரமே. (உ௨க)

முன்னுண்மெய்ஞ் ஞான முனிவர்தவ மீட்டுதல்போ
லிந்நாளிற் காணவெனக் கிச்சை பராபரமே. (உ௨உ)

கன்மமென்ப தெல்லாங் கரிசறவே மெய்ஞ்ஞான
தன்மநிலை சார்ந்ததன்பர் தன்மை பராபரமே. (உ௨௩)

கண்டுயிலா தென்னறிவின் கண்ணூடே காட்சிபெற
மண்டிய பேரொளிநீ வாழி பராபரமே. (உ௨௪)

நானென தன்மையென்று நாடாம னுடைவின்ப
வானாகி நின்றனைநீ வாழி பராபரமே. (உ௨௫)

அகத்தூ டணுவணுவா யண்டமெல்லாந் தானாய்
மகத்தாகி நின்றனைநீ வாழி பராபரமே. (உ௨௬)

காரகமாங் கர்ப்பவறைக் கண்ணூடு மென்கண்ணே
வாரம்வைத்துக் காத்தனைநீ வாழி பராபரமே. (உ௨௭)

புரந்தோர்தந் தேசமென்பார் பூமியைப்போ ராடி
யிரந்தோருந் தம்மதென்பா ரென்னே பராபரமே. (உ௨௮)

மூர்த்தியெல்லாம் வாழியெங்கண் மோனகுரு வாழியருள்
வார்த்தையென்றும் வாழியன்பர் வாழி பராபரமே. (உ௨௯)

சொல்லும் பொருளுந் தொடரா வருணிறைவிற்
செல்லும் படிக்கருணை செய்தாய் பராபரமே. (உ௩0)

இற்றைவரைக் குள்ளாக வெண்ணரிய சித்திமுத்தி
பெற்றவர்க ளெத்தனைபேர் பேசாய் பராபரமே. (உ௩க)

நாடு நகருஞ்சா னுட்டிய பாளயமு
மீடுசெயுமோமுடிவி லெந்தாய் பராபரமே. (உ௩உ)

தேடுந் திரவியமுஞ் சேர்ந்தமணிப் பெட்டகமுங்
கூட வருந்துணையோ கூறாய் பராபரமே. (௨௫௩)

தேடாத தேட்டினரோ செங்கைத் துலாக்கோல்போல்
வாடாச் சமனிலையில் வாழ்வார் பராபரமே. (௨௫௪)

நீராய்க் கசிந்துருகி நெட்டுயிர்த்து நின்றேனைப்
பாராத தென்னே பகராய் பராபரமே. (௨௫௫)

உள்ளபொரு ளாவி யுடன்மூன்று மன்றேதான்
கொள்ளைகொண்ட நீயென் குறைதீர் பராபரமே. (௨௫௬)

ஆழ்ந்தாயே யிவ்வுலகி லல்லலெல்லாந் தீர்ந்தருளால்
வாழ்ந்தாயே யென்றனைநீ வாழி பராபரமே. (௨௫௭)

தாரா வருளையெல்லாந் தந்தெனையு நின்னருளில்
வாராயோ வென்றனைநீ வாழி பராபரமே. (௨௫௮)

ஆசையுன்மீ தல்லா லருளறிய வேறொன்றிற்
பாசம்வையே னின்கருணைப் பாங்காற் பராபரமே. (௫௫௯)

ஆதியந்த நீகுருவா யாண்டதல்லா னின்னையன்றிப்
போதனையு முண்டோ புகலாய் பராபரமே. (௨௬௦)

தானாக வந்து தடுத்தாண் டெனையின்ப
வானாகச் செய்தவின்ப வானே பராபரமே. (௨௬௧)

பற்றற் றிருக்குநெறி பற்றிற் கடன்மலையுஞ்
சுற்ற நினைக்குமனஞ் சொன்னேன் பராபரமே. (௨௬௨)

படிப்பற்றுக் கேள்வியற்றுப் பற்றற்றுச் சிந்தைத்
துடிப்பற்றார்க் கன்றோ சுகங்காண் பராபரமே. (௨௬௩)

சத்தாகி நின்றோர் சடங்களி லிங்கமென
வைத்தாரு முண்டேயென் வாழ்வே பராபரமே. (௨௬௪)

சித்த நிருவிகற்பஞ் சேர்ந்தா ருடற்றீபம்
வைத்தகர்ப் பூரம்போல் வயங்கும் பராபரமே. (௨௬௫)

ஆதிகாலத்தி லென்னை யாண்டனையே யிப்பானீ
போதியெனி னெங்கேநான் போவேன் பராபரமே. (உசசு)

நாவழுத்துஞ் சொன்மலரோ நாளுதிக்கும் பொன்மலரோ
தேவையுனக் கின்னதென்று செப்பாய் பராபரமே. (உசஎ)

கன்னறரும் பாகாய்க் கருப்புவட்டாய்க் கற்கண்டா
யின்னமுதா யென்னு ளிருந்தாய் பராபரமே. (உசஅ)

சிற்பரமே தற்பரமே தெய்வச் சுருதிசொன்ன
வற்புதமே யன்பே யறிவே பராபரமே. (உசகூ)

அறிவிப்பா னீயென்றா லைம்புலன்க டந்தங்
நெறிநிற்பார் யாரே நிகழ்த்தாய் பராபரமே. (உ௫O)

அந்தக் கரணமெனு மாகாத பேய்களெனை
வந்துபிடித் தாட்ட வழக்கோ பராபரமே. (உ௫க)

ஐவரொடுங் கூடாம லந்தரங்க சேவைதந்த
தெய்வ வறிவே சிவமே பராபரமே. (உ௫உ)

அருளாகி நின்றசுக மாகாம லையோ
விருளாகி நிற்க வியல்போ பராபரமே. (உ௫௩)

அன்பரெல்லா மின்ப மருந்திடவும் யானொருவன்
றுன்புறுத னன்றோநீ சொல்லாய் பராபரமே. (உ௫௪)

சந்ததமு நின்கருணை சாற்றுவதல் லால்வேறு
சிந்தையறி யேனுன் சித்தம் பராபரமே. (உ௫௫)

நானு னெனக்குளறு நாட்டத்தா லென்னைவிட்டுப்
போனாலு முன்னைவிட்டுப் போகேன் பராபரமே. (உ௫௬)

இக்காயம் பொய்யென்றோ ரீட்டத் துனக்கபயம்
புக்காதா ருண்டோ புகலாய் பராபரமே. (உ௫௭)

தானுதல் பூரணமே சாருமிட முண்டுயிரும்
வானு தியுமொழுங்காய் மன்னும் பராபரமே. (உ௫௮)

உன்னுமனங் கர்ப்பூர வுண்டைபோ லேகரைய
மின்னுமா னந்த விளக்கே பராபரமே. (உருகூ)

நாட்பட் டலைந்த நடுக்கமெல்லாந் தீரவுனக்
காட்பட்டுந் துன்பமெனக் காமோ பராபரமே. (உசு0)

பாவிபடுங் கண்கலக்கம் பார்த்துமிரங் காதிருந்தா
லாவிக் குறுதுணையா ரையா பராபரமே. (உசுக)

தன்னிறைவே தாரகமாய் நின்றுசுக மெய்தாம
லென்னிறைவே பாவித்தே னென்னே பராபரமே (உசுஉ)

உன்னைச் சரண்புகுந்தா லீகாக்கல் வேண்டுமல்லா
லென்னைப் புறம்விடுத லென்னே பராபரமே. (உசுங)

ஆறாத துன்பமெல்லாம் வந்துரைத்தா னின்செவியி
லேறாத வாறே தியம்பாய் பராபரமே. (உசுச)

விஞ்சுபுலப் பாடனைத்தும் வீறுதுன்பஞ் செய்யவந்த
வஞ்சுபுல வேடருக்கு மாற்றேன் பராபரமே. (உசுரு)

கன்னங் கரியநிறக் காமாதி ராக்ஷசப்பேய்க்
கென்னையிலக் காகவைத்த தென்னே பராபரமே. (உசுசு)

சித்திநெறி கேட்டல் செகமயக்கஞ் சன்மமற
முத்திநெறி கேட்டன் முறைகாண் பராபரமே. (உசுஎ)

சிந்தை சிதையச் சிதையாத வானந்த
மெந்தவகை யாலேவந் தெய்தும் பராபரமே. (உசுஅ)

கூர்த்தவறி வாலறியக் கூடா தெனக்குரவன்
றோர்த்தபடி தானே திரிந்தேன் பராபரமே. (உசுகூ)

பத்த ரருந்தும் பரமசுகம் யானருந்த
வெத்தனைநாள் செல்லு மியம்பாய் பராபரமே. (உஎ0)

தீரத்தி ஞற்றுறவு சேராம லிவ்வுலகிற்
பாரத் தனம்பேசல் பண்போ பராபரமே. (உஎக)

இந்த வெளியினையுண் டேப்பமிடப் பேரறிவாத்
தந்தவெளிக் கேவெளியாய்ச் சார்ந்தேன் பராபரமே. (உஎஉ)

உணர்த்துமுனை நாடா துணர்ந்தவையே நாடி
யிணக்குறுமென் னேழைமைதா னென்னே பராபரமே. (உஎ௩)

உண்டுபோ லின்று முலகைத் திரமெனவுட்
கொண்டுநான் பெற்றபலன் கூறாய் பராபரமே. (உஎச)

உள்ளபடி யாதுமென வுற்றுணர்ந்தே னக்கணமே
கள்ளமனம் போனவழி காணேன் பராபரமே. (உஎரு)

சித்த மவுனஞ் செயல்வாக் கெலாமவுனஞ்
சுத்த மவுனமென்பாற் றேன்றிற் பராபரமே. (உஎசு)

எண்ணில்பல கோடியுயி ரெத்தனையோ வத்தனைக்குங்
கண்ணிற் கலந்தவருட் கண்ணே பராபரமே. (உஎஎ)

எனக்கினியா ருன்போலு மில்லையென்றால் யானு
முனக்கினியா னாகா வுளவேன் பராபரமே. (உஎஅ)

அண்டபிண்டங் காணே னகமும் புறமுமொன்றாக்
கண்டவென்னை நீகலந்த காலம் பராபரமே. (உஎகூ)

எத்தனையோ கோடி யெடுத்தெடுத்துச் சொன்னாலுஞ்
சித்த மிரங்கிலையென் செய்வேன் பராபரமே. (உஅO)

அன்றந்த நால்வருக்கு மற்புதமா நீயுரைத்த
தொன்றந்த வார்த்தையெனக் குண்டோ பராபரமே. (உஅக)

அப்பனென்று மன்னையென்று மாரியனென் றும்முனையே
செப்புவது முன்னிலையின் சீர்காண் பராபரமே. (உஅஉ)

கட்டுங் கனமுமந்தக் காலர்வரும் போதெதிர்த்து
வெட்டுந் தளமோ விளம்பாய் பராபரமே. (உஅ௩)

பேசாத மோனநிலை பெற்றன்றோ நின்னருளாம்
வாசாம கோசரந்தான் வாய்க்கும் பராபரமே. (உஅச)

கற்ருலுங் கேட்டாலுங் காயமழி யாதசித்தி
பெற்ருலு மின்பமுண்டோ பேசாய் பராபரமே. (உஅரு)

கண்டவடி வெல்லாங் கரைக்கின்ற வஞ்சனம்போ
லண்டமெல்லா நின்னருளே யன்ருே பராபரமே. (உஅசு)

தன்செயலா லொன்றுமிலை தானென்ரு ஞன்பாவி
நின்செயலாய் நில்லா நினைவேன் பராபரமே. (உஅஎ)

கொலைகளவு கட்காமங் கோபம்விட் டாலன்ருே
மலையிலக்கா நின்னருடான் வாய்க்கும் பராபரமே. (உஅஅ)

தன்னையறி யாதுசகந் தாஞ யிருந்துவிட்டா
லுன்னை யறியவரு ளுண்டோ பராபரமே. (உஅகூ)

ஒன்றிரண்டென் றுன்ஞ வுணர்வுகொடுத் துள்ளபடி
யென்றுமென்னை வையா யிறையே பராபரமே. (உகூ0)

கருதுமடி யார்களுள்ளங் காணவெளி யாகுந்
துரியநிறை வான சுகமே பராபரமே. (உகூக)

பொய்குவித்த நெஞ்சனருட் பொற்பறிந்து திக்கனைத்துங்
கைகுவித்து நிற்பதெந்தக் காலம் பராபரமே. (உகூஉ)

அத்துவித மான வயிக்ய வனுபவமே
சுத்தநிலை யந்நிலையார் சொல்வார் பராபரமே. (உகூங)

வைத்த சுவரலம்பின் மண்போமோ மாயையினேர்க்
கெத்தனைபோ தித்துமென்ஞ மெந்தாய் பராபரமே. (உகூச)

பூட்டற்றுத் தேகமற்றுப் போகுமுன்னே நின்னருளைக்
காட்டத் தகாதோவென் கண்ணே பராபரமே. (உகூரு)

சொல்லிற் பதர்களைந்து சொன்முடிவு காணுதார்
நெல்லிற் பதர்போல நிற்பார் பராபரமே. (உகூசு)

அழுக்காற்ரு னெஞ்ச மழுங்கியபுன் மாக்க
ளிழுக்காற்ரு லின்பநல மெய்தார் பராபரமே. (உகூஎ)

தேகாதி பொய்யெனவே தேர்ந்தவுப சாந்தருக்கு
மோகாதி யுண்டோ மொழியாய் பராபரமே. (௨௯௮)

சாதனையெல் லாமவிழத் தற்போதங் காட்டாதோர்
போதனைநீ நல்குவதெப் போதோ பராபரமே. (௨௯௯)

ஒன்றுமறி யாவிருளா முள்ளம் படைத்தவெனக்
கென்று கதிவருவ தெந்தாய் பராபரமே. (௩00)

சிந்திக்குந் தோறுமென்னுட் சிற்சுகமா யூற்றூறிப்
புந்திக்கு ணின்றவருட் பொற்பே பராபரமே. (௩0௧)

என்றுமடைந் தோர்கட் கிரங்கார் குறிப்பனைத்துங்
கன்றையுதை காலி கதைகாண் பராபரமே. (௩0௨)

குற்றங் குறையக் குணமே விடவருளை
யுற்றவரே யாவிக் குறவாம் பராபரமே. (௩0௩)

ஒருரையால் வாய்க்குமுண்மைக் கோரனந்த நூல்கோடிப்
பேருரையாற் பேசிலென்ன பேறும் பராபரமே. (௩0௪)

சொல்லுஞ் சமயநெறிச் சுற்றுக்கு ளேசுழலு
மல்ல லொழிவதென்றைக் கையா பராபரமே. (௩0௫)

பிடித்ததையே தாபிக்கும் பேரா ணவத்தை
யடித்துத் துரத்தவல்லா ரார்காண் பராபரமே. (௩0௬)

நேசத்தா னின்னை நினைக்கு நினைவுடையா
ராசைக் கடலி லழுந்தார் பராபரமே. (௩0௭)

கள்ளாது கட்டுணவுங் காரியமோ நாவொருசொற்
கொள்ளாத தோஷமன்றோ கூறாய் பராபரமே. (௩0௮)

சென்றவிட மெல்லாந் திருவருளே தாரகமா
நின்றவர்க்கே யானந்த நிட்டை பராபரமே. (௩0௯)

நீட்சி குறுகலில்லா நித்யசுகா ரம்பசக
சாட்சியா முன்னைவந்து சார்ந்தேன் பராபரமே. (௩௧0)

வானாதி தத்துவமாய் மன்னிநின்ற காரணநீ
நானாகி நிற்பதெந்த நாளோ பராபரமே. (ருகக)

காட்டத்தி லங்கி கடையவந்தா லென்னவுன்னும்
நாட்டத்தி னூடுவந்த நட்பே பராபரமே. (ருகஉ)

சித்திரையாய்த் தானே நினைவயர்ந்தா னித்தநித்தஞ்
செத்தபிழைப் பானதெங்கள் செய்கை பராபரமே. (ருகங)

இன்பநிட்டை யெய்தாமல் யாதெனினுஞ் சென்றுமனந்
துன்புறுதல் வன்பிறவித் துக்கம் பராபரமே. (ருகச)

பொய்யகல மெய்யான போதநிலை கண்டோர்க்கோ
ரையமிலை யையமிலை யையா பராபரமே. (ருகரு)

மந்திரத்தை யுன்னி மயங்கா தெனக்கினியோர்
தந்திரத்தை வைக்கத் தகாதோ பராபரமே. (ருகசு)

விண்கருணை பூத்ததென மேவி யுயிர்க்குயிராய்த்
தண்கருணை தோன்றவரு டாய்நீ பராபரமே. (ருகஎ)

தன்மயமாய் நின்றநிலை தானேதா னாகிநின்று
னின்மயமா யெல்லா நிகழும பராபரமே. (ருகஅ)

ஏங்கி யிடையுநெஞ்ச வேழையைநீ வாவென்றே
யாங்குபெறச் செய்வதுன்மேற் பாரம் பராபரமே. (ருககூ)

ஆண்டநின்னை நீங்கா வடிமைகள்யா மாணவத்தைப்
பூண்டதென்ன கன்மம் புகலாய் பராபரமே. (ருஉ0)

எங்கணுநீ யென்று விருந்தபடி யெய்தாம
லங்குமிங்கு மென்றலைய லாமோ பராபரமே. (ருஉக)

கற்குமது வுண்டு களித்ததல்லா னின்னருளி
னிற்குமது தந்த துண்டோ நீதான் பராபரமே. (ருஉஉ)

அண்டபகி ரண்ட மறியாத நின்வடிவைக்
கண்டவரைக் கண்டாற் கதியாம் பராபரமே. (ருஉங)

கலக்கமுற நெஞ்சைக் கலக்கித் திரும்பத்
துலக்குபவ னீயலையோ சொல்லாய் பராபரமே. (ந௨௪)

சிந்தையுமென் போலச் செயலற் றடங்கிவிட்டால்
வந்ததெலா நின்செயலா வாழ்வேன் பராபரமே. (ந௨௫)

பந்தமெலாந் தீரப் பரஞ்சோதி நீகுருவாய்
வந்த வடிவை மறவேன் பராபரமே. (ந௨௬)

தானந்த மான சகச நிருவிகற்ப
வானந்த நிட்டையரு ளையா பராபரமே. (ந௨௭)

அல்லலெல்லாந் தீரவெனக் கானந்த மாகவொரு
சொல்லையென்பால் வைத்ததையென் சொல்வேன் பராபரமே. ()

சிந்தை மயக்கமறச் சின்மயமாய் நின்றவுன்னைத்
தந்தவுனக் கென்னையுநான் றந்தேன் பராபரமே. (ந௨௯)

மைகாட்டு மாயை மயக்கமற நீகுருவாய்க்
கைகாட்ட வுங்கனவு கண்டேன் பராபரமே. (நந0)

மால்வைத்த சிந்தை மயக்கறவென் சென்னிமிசைக்
கால்வைக்க வுங்கனவு கண்டேன் பராபரமே. (நநக)

மண்ணூன மாயையெல்லா மாண்டுவெளி யாகவிரு
கண்ணூர வுங்கனவு கண்டேன் பராபரமே. (நந௨)

மண்ணீர்மை யாலே மயங்காதுன் கையாலென்
கண்ணீர் துடைக்கவுநான் கண்டேன் பராபரமே. (நநந)

உள்ள துணரா வுணர்விலிமா பாவியென்றே
மெள்ளமெள்ளக் கைநெகிழ விட்டாய் பராபரமே. (நந௪)

எல்லா நினதுசெய லென்றெண்ணு மெண்ணமுநீ
யல்லா லெனக்குளதோ வையா பராபரமே. (நந௫)

பந்த மயக்கிருக்கப் பற்றொழிந்தே னென்றுளறு
மிந்த மயக்க மெனக்கேன் பராபரமே. (நந௬)

காட்சியெல்லாங் கண்ணேவிடக் கண்டதுண்டோ யாதினுக்கு
மாட்சி யுனதருளே யன்றோ பராபரமே. (ருருஎ)

எட்டுத் திசையுமொன்று யின்பமாய் நின்றவுன்னை
விட்டுப் பிரியவிடம் வேறோ பராபரமே. (ருருஅ)

பிறியா துயிர்க்குயிராய்ப் பின்னமற வோங்குஞ்
செறிவே யறிவே சிவமே பராபரமே. (ருருகூ)

ஏதேது சொன்னாலு மெள்ளளவு நீயிறங்காச்
சூதே தெனக்குளவு சொல்லாய் பராபரமே. (ருசO)

கற்பனையாப் பாடுகின்றேன் கண்ணீருங் கம்பலையுஞ்
சொற்பனத்துங் காணேனென் சொல்வேன் பராபரமே. (ருசக)

வன்பொன்று நீங்கா மனதிறப்ப மாறுப்பே
தன்பொன்றும் போதுமெனக் கையா பராபரமே. (ருசஉ)

ஏதுந் தெரியா வெளியேனை வாவெனநின்
போதநிலை காட்டிற் பொறாதோ பராபரமே. (ருசங)

ஓராம லெல்லா மொழிந்தேதற்குன் றெய்வவரு
டாரா திருக்கத் தகுமோ பராபரமே. (ருசச)

மோனந் தருஞான மூட்டி யெனக்குவட்டா
வானந்த வாழ்க்கை யருளாய் பராபரமே. (ருசரு)

வாடுமுகங் கண்டென்னை வாடாம லேகாத்த
நீடுங் கருணை நிறைவே பராபரமே. (ருசகூ)

புந்தியினு னின்னடியைப் போற்றுகின்ற மெய்யடியார்
சிந்தையிறப் போநின் றியானம் பராபரமே. (ருசஎ)

உனக்குவமை யாக்கருணை யுள்ளவரும் வன்மைக்
கெனக்குவமை யானவரு மில்லை பராபரமே. (ருசஅ)

தாயிருந்தும் பிள்ளை தளர்ந்தாற்போ லெவ்விடத்து
நீயிருந்து நான்றளர்ந்து நின்றேன் பராபரமே. (ருசகூ)

வாயாற் கிணறுகெட்ட வாறேபோல் வாய்பேசிப்
பேயானார்க் கின்பமுண்டோ பேசாய் பராபரமே. (௩௫௦)

பாவமென்று லேதும் பயமின்றிச் செய்யவிந்தச்
சீவனுக்கார் போதந் தெரித்தார் பராபரமே. (௩௫௧)

இன்ப நிருவிகற்ப மின்றேதா வன்றெனிலோ
துன்பம் பொறுப்பரிது சொன்னேன் பராபரமே. (௩௫௨)

கற்குநிலை கற்றுற் கருவியவி ழாதருளாய்
நிற்குநிலை கற்பதுவே நீதம் பராபரமே. (௩௫௩)

காச்சச் சுடர்விடும்பொற் கட்டிபோ னின்மலமாய்ப்
பேச்சற் றவரே பிறவார் பராபரமே. (௩௫௪)

பற்றொழிந்து சிந்தைப் பதைப்பொழிந்து தானேதா
னற்றிருப்ப தென்றைக் கமைப்பாய் பராபரமே. (௩௫௫)

உருவெளிதான் வாதவூ ருத்தமர்க்கல் லாலினமுங்
குருவழிநின் றார்க்குமுண்டோ கூறாய் பராபரமே. (௩௫௬)

தேகமியா தேனுமொரு சித்திபெறச் சீவன்முத்தி
யாகுநெறி நல்லநெறி யையா பராபரமே. (௩௫௭)

உலகநெறி போற்சடல மோய வுயிர்முத்தி
யிலகுமெனல் பந்த வியல்போ பராபரமே. (௩௫௮)

பரமாப் பரவெளியாப் பார்ப்பதல்லான் மற்றெவர்க்குந்
திரமேது மில்லைநன்றாத் தேர்ந்தேன் பராபரமே. (௩௫௯)

தேடுவே னின்னருளைத் தேடுமுன்னே யெய்திடவே
மாடுவே றனந்த மாவேன் பராபரமே. (௩௬௦)

உள்ளங் குழைய வுடல்குழைய வுள்ளிருந்த
கள்ளங் குழையவென்று காண்பேன் பராபரமே. (௩௬௧)

பட்டப் பகல்போலப் பாழ்த்தசிந்தை மாளியெல்லாம்
வெட்டவெளி யாக விளங்கும் பராபரமே. (௩௬௨)

பார்க்கினனுப் போற்கிடந்த பாழ்ஞ்சிந்தை மாளினென்னை
யார்க்குச் சரியிடலா மையா பராபரமே. (௩௬௩)

பாட்டுக்கோ வன்பினுக்கோ பத்திக்கோ வன்பர்தங்க
ளீட்டுக்கெல் லாங்குறுகி நின்ருய் பராபரமே. (௩௬௪)

மூத்தாந்த வித்தே முளைக்குநில மாயெழுந்த
சித்தாந்த மார்க்கச் சிறப்பே பராபரமே. (௩௬௫)

உன்னு வெளியா யுறங்காத பேருணர்வா
யென்னுவிக் குள்ளே யிருந்தாய் பராபரமே. (௩௬௬)

தத்துவமெல் லாமகன்ற தன்மையர்க்குச் சின்மயமா
சித்தழுத்த சுத்த நிறைவே பராபரமே. (௩௬௭)

உள்ளக் கொதிப்பகல வுள்ளுள்ளே யானந்த
வெள்ள மலர்கருணை வேண்டும் பராபரமே. (௩௬௮)

என்னைப் புரப்பதரு ளின்கடனு மென்கடனு
நின்னிற் பணியறவே நிற்கை பராபரமே. (௩௬௯)

தானேயா நன்னிலையைத் தந்தவரு ளானந்த
வானே மனுதீத வாழ்வே பராபரமே. (௩௭௦)

மண்ணுதி பூதமெல்லாம் வைத்திருந்த நின்னிறைவைக்
கண்ணுரக் கண்டு களித்தேன் பராபரமே. (௩௭௧)

அறியாமை யீதென் றறிவித்த வன்றேதான்
பிறியா வருணிலையும் பெற்றேன் பராபரமே. (௩௭௨)

நினைவு நன்றெனவுந் தேர்ந்துநான் றேர்ந்தபடி
யேது நடக்கவொட்டா தென்னே பராபரமே. (௩௭௩)

கண்ட வறிவகண்டா காரமென மெய்யறிவிற்
கொண்டவர்க்கே முத்தி கொடுப்பாய் பராபரமே. (௩௭௪)

சுருக வல்வினைநா னென்னும லின்பசுகம்
பெரும் படிக்கடிமை பெற்றேன் பராபரமே. (௩௭௫)

பெற்று ரனுபூதி பேசாத மோனநிலை
கற்று ருணைப்பிரியார் கண்டாய் பராபரமே. (௩எசு)

நீயேநா னென்று நினைப்பு மறப்புமறத்
தாயே யனையவரு டந்தாய் பராபரமே. (௩எஎ)

சஞ்சலமற் றெல்லாநீ தானென் றுணர்ந்தேனென்
னஞ்சலியுங் கொள்ளா யரசே பராபரமே. (௩எஅ)

பூதமுத லாதவரை பொய்யென்ற மெய்யரெல்லாங்
காதலித்த வின்பக் கடலே பராபரமே. (௩எகூ)

வாக்குமன மொன்றுபட்ட வார்த்தையல்லால் வெவ்வேறாய்ப்
போக்குடைய வார்த்தை பொருந்தேன் பராபரமே. (௩அ0)

வன்மையின்றி யெல்லா மதித்துணர்வாய்க் காகெடுவேன்
றன்மையொன்றுந் தோயத் தடையோ பராபரமே. (௩அக)

பத்தர்சித்தர் வாழிபரி பக்குவர்கள் வாழிசெங்கோல்
வைத்தவர்கள் வாழிகுரு வாழி பராபரமே. (௩அஉ)

கல்லாதே னானுங் கற்றுணர்ந்த மெய்யடியார்
சொல்லாலே நின்னைத் தொடர்ந்தேன் பராபரமே. (௩அ௩)

சொல்லிறப்பச் சற்குருவாய்த் தோன்றிச் சுகங்கொடுத்த
நல்லுரைக்கே கொத்தடிமை நான்காண் பராபரமே. (௩அச)

முத்திக்கு வித்தான மோனக் கரும்புவழி
தித்தித் திடவிளைந்த தேனே பராபரமே. (௩அரு)

நித்திரையும் பாழ்த்த நினைவுமற்று நிற்பதுவோ
சுத்த வருணிலைநீ சொல்லாய் பராபரமே. (௩அசு)

மண்ணு மறிகடலு மற்றுளவு மெல்லாமுன்
கண்ணி லிருக்கவுநான் கண்டேன் பராபரமே. (௩அஎ)

பூட்டிவைத்து வஞ்சப் பொறிவழியே யென்றனைநீ
யாட்டுகின்ற தேதோ வறியேன் பராபரமே. (௩அஅ)

பொய்யுணர்வா யிந்தப் புழுக்கூட்டைக் காத்திருந்தே
னுய்யும் வகையு முளதோ பராபரமே. (௩௮௯)

பைங்கிளிக்கண்ணி.

அந்தமுட ஞாதி யளவாம லென்னறிவிற்
சுந்தரவான் சோதி துலங்குமோ பைங்கிளியே. (௧)

அகமேவு மண்ணலுக் கென்னல்லலெல்லாஞ் சொல்லிச்
சுகமான நீபோய்ச் சுகங்கொடுவா பைங்கிளியே. (௨)

ஆவிக்கு ளாவியெனு மற்புதனார் சிற்சுகந்தான்
பாவிக்குங் கிட்டுமோ சொல்லாய்நீ பைங்கிளியே. (௩)

ஆருமறி யாமலென்னை யந்தரங்க மாகவந்து
சேரும் படியிறைக்குச் செப்பிவா பைங்கிளியே. (௪)

ஆறுன கண்ணீர்க்கென் னங்கபங்க மானதையுங்
கூறாத தென்னோ குதலைமொழிப் பைங்கிளியே. (௫)

இன்பருள வாடையழுக் கேறுமெமக் கண்ணல்சுத்த
வம்பரமா மாடை யளிப்பானோ பைங்கிளியே. (௬)

உண்மை லொன்றிரண்டென் றோராமல் வீட்டுநெறி
சொன்னான் வரவும்வகை சொல்லாய்நீ பைங்கிளியே. (௭)

ஊருமிலார் பேருமிலா ருற்றார்பெற் றாருடனே
யாருமிலா ரென்னை யறிவாரோ பைங்கிளியே. (௮)

ஊரைப்பா ராமலெனக் குள்ளகத்து நாயகனார்
சீரைப்பார்த் தாற்கருணை செய்வாரோ பைங்கிளியே. (௯)

என்று விடியு மிறைவாவோ வென்றென்று
நின்றநிலை யெல்லா நிகழ்த்தாய்நீ பைங்கிளியே. (௧௦)

எந்த மடலூடு மெழுதா விறைவடிவைச்
சிந்தமட லாவெழுதிச் சேர்ப்பேனோ பைங்கிளியே. (௧௧)

கண்ணுண்மணி போலின்பங் காட்டி யெனைப்பிரிந்த
திண்ணியரு மின்னம்வந்து சேர்வாரோ பைங்கிளியே. (கஉ)

ஏடார் மலர்சூடே னெம்பெருமான் பொன்னடியாம்
வாடா மலர்முடிக்கு வாய்க்குமோ பைங்கிளியே. (கங)

கல்லேன் மலரேன் கனிந்தவன்பே பூசையென்ற
நல்லோர்பொல் லாவெனையு நாடுவரோ பைங்கிளியே. (கச)

கண்டதனைக் கண்டு கலக்கந் தவிரெனவே
விண்டபெரு மானையுநான் மேவுவனோ பைங்கிளியே. (கரு)

காணாத காட்சி கருத்துவந்து காணாமல்
வீணாள் கழித்து மெலிவேனோ பைங்கிளியே. (கசு)

காந்த மிரும்பைக் கவர்ந்திழுத்தா லென்னவருள்
வேந்த னெமையிழுத்து மேவுவனோ பைங்கிளியே. (கஎ)

காதலால் வாடினதுங் கண்டனையே யெம்மிறைவர்
போதரவா யின்பம் புசிப்பேனோ பைங்கிளியே. (கஅ)

கிட்டிக்கொண் டன்பருண்மை கேளாப் பலவடிகொள்
பட்டிக்கு வின்பமுண்டோ சொல்லாய்நீ பைங்கிளியே. (ககூ)

கிட்டூராய் நெஞ்சிற் கிளர்வார் தழுவவென்று
னெட்டூரா ராவரவர் நேசமென்னே பைங்கிளியே. (உ0)

கூறுங் குணமுமில்லாக் கொள்கையினா ரென்கவலை
யாறும் படிக்கு மணைவரோ பைங்கிளியே. (உக)

சின்னஞ் சிறியேன் றன் சிந்தைகவர்ந் தாரிறைவர்
தன்னந் தனியே தவிப்பேனோ பைங்கிளியே. (உஉ)

சிந்தை மருவித் தெளிவித் தெனையாள
வந்தகுரு நாதனருள் வாய்க்குமோ பைங்கிளியே. (உங)

சொல்லிறந்து நின்ற சுகரூபப் பெம்மானை
யல்லும் பகலு மணைவேனோ பைங்கிளியே. (உச)

தற்போதத் தாலே தலைகீழ தாகவைய
னற்போத வின்புவர நாட்செலுமோ பைங்கிளியே. (உரு)

தன்னை யறியுந் தருணந் தனிற்றலைவ
னென்னையணை யாதவண்ண மெங்கொளித்தார் பைங்கிளியே.(உசு)

தாங்கரிய மையலெல்லாந் தந்தெனைவிட் டின்னருளாம்
பாங்கியைச்சேர்ந் தாரிறைக்குப் பண்போசொல் பைங்கிளியே. ()

தாவியதோர் மர்க்கடமாந் தன்மைவிட்டே யண்ணலிடத்
தோவியம்போ னிற்கினெனை யுள்குவரோ பைங்கிளியே. (உஅ)

தீராக் கருவழக்கைத் தீர்வையிட்டங் கென்னையினிப்
பாரோரு தாண்டானைப் பற்றுவனோ பைங்கிளியே. (உகூ)

தூங்கிவிழித் தென்னபலன் றூங்காமற் றூங்கிநிற்கும்
பாங்குகண்டா லன்றோ பலன்காண்பேன் பைங்கிளியே. (௩0)

தொல்லைக் கவலை தொலைத்துத் தொலையாத
வெல்லையிலா வின்பமய மெய்துவனோ பைங்கிளியே. (௩க)

நன்னெஞ்சத் தன்பரெல்லா நாதரைச்சேர்ந் தின்பணைந்தார்
வன்னெஞ்சத் தாலேநான் வாழ்விழந்தேன் பைங்கிளியே. (௩உ)

நானே கருதின்வர நாடார்சும் மாவிருந்தாற்
றானே யணைவரவர் தன்மையென்னோ பைங்கிளியே. (௩௩)

நீர்க்குமிழி போன்றவுட னிற்கையிலே சாசுவதஞ்
சேர்க்கவறி யாமற் றிகைப்பேனோ பைங்கிளியே. (௩ச)

நெஞ்சகத்தில் வாழ்வார் நினைக்கின்வே றென்றணையார்
வஞ்சகத்தா ரல்லரவர் மார்க்கமென்னோ பைங்கிளியே. (௩ரு)

பன்மூத் திரைச்சமயம் பாழ்படக்கல் லாலடிவாழ்
சின்மூத் திரையரசைச் சேர்வேனோ பைங்கிளியே. (௩சு)

பச்சைகண்ட நாட்டிற் பறக்குமுனைப் போற்பறந்தே
னிச்சையெல்லா மண்ணற் கியம்பிவா பைங்கிளியே. (௩எ)

பாசபந்தஞ் செய்ததுன்பம் பாராம லெம்மிறைவ
ராசைதந்த துன்பமதற் காற்றேனான் பைங்கிளியே. (௩௮)

பாராசை யற்றிறையைப் பற்றறநான் பற்றிநின்ற
பூராய மெல்லாம் புகன்றுவா பைங்கிளியே. (௩௯)

பேதைப் பருவத்தே பின்றொடர்ந்தேன் பக்குவமுஞ்
சோதித்த வண்ணல்வந்து தோய்வாரோ பைங்கிளியே. (௪0)

பைம்பயிரை நாடுமுன்போற் பார்பூத்த பைங்கொடிசேர்
செம்பயிரை நாடித் திகைத்தேனான் பைங்கிளியே. (௪௧)

பொய்க்கூடு கொண்டு புலம்புவனோ வெம்மிறைவர்
மெய்க்கூடு சென்று விளம்பிவா பைங்கிளியே. (௪௨)

பொய்ப்பணிவேண் டேனைப் பொருட்படுத்தி யண்ணலென்பான்
மெய்ப்பணியுந் தந்தொருகான் மேவுவனோ பைங்கிளியே. (௪௩)

மண்ணுறங்கும் விண்ணுறங்கு மற்றுளவெ லாமுறங்குங்
கண்ணுறங்கே னெம்மிறைவர் காதலாற் பைங்கிளியே. (௪௪)

மட்டுப் படாத மயக்கமெல்லாந் தீரவென்னை
வெட்டவெளி வீட்டிலண்ணன் மேவுவனோ பைங்கிளியே. (௪௫)

மாலைவளர்த் தென்னை வளர்த்திறைவர் பன்னெறியாம்
பாலைவனத் தில்விட்ட பாவமென்னோ பைங்கிளியே. (௪௬)

மெய்யினோய் மாற்றவுழ்த மெத்தவுண்டெம் மண்ணறந்த
மையனோய் தீர்க்க மருந்துமுண்டோ பைங்கிளியே. (௪௭)

மேவுபஞ்ச வண்ணமுற்றாய் வீண்சிறையா வல்லலுற்றாய்
பாவிபஞ்ச வண்ணம் பகர்ந்துவா பைங்கிளியே. (௪௮)

வாய்திறவா வண்ணமெனை வைத்தாண்டார்க் கென்றுயரை
நீதிறவாச் சொல்லி னிசமாங்காண் பைங்கிளியே. (௪௯)

வாட்டப் படாத மவுனவின்பங் கையாலே
காட்டிக் கொடுத்தானைக் காண்பேனோ பைங்கிளியே. (௫0)

வாரா வரவாக வந்தருளு மோனருக்கென்
பேராசை யெல்லாம்போய்ப் பேசிவா பைங்கிளியே. (ருக)

விண்ணவர்தம் பாலமுதம் வேப்பங்கா யாகவென்பாற்
பண்ணியதெம் மண்ணன்மயல் பார்த்தாயோ பைங்கிளியே. (ருஉ)

விண்ணுள் வளியடங்கி வேறற்ற தென்னவருட்
கண்ணு ளடங்கிடவுங் காண்பேனோ பைங்கிளியே (ருங)

விண்ணூர் நிலவுதவழ் மேடையிலெல் லாருமுற
மண்ணுனை வீட்டிலென்னை வைத்ததென்னோ பைங்கிளியே. (ருச)

உள்ளத்தி னுள்ளே யொளித்திருந்தென் கள்ளமெல்லாம்
வள்ளலறிந் தாலெனக்கு வாயுமுண்டோ பைங்கிளியே. (ருரு)

ஆகத்தை நீக்குமுன்னே யாவித் துணைவரைநான்
ஆகத்தின் வண்ணந் தழுவுவனோ பைங்கிளியே. (ருசு)

தானே சுபாவந் தலைப்படநின் றுன்ஞான
வானோ னவரும் வருவாரோ பைங்கிளியே. (ருஎ)

கள்ளத் தலைவரவர் கைகாட்டிப் பேசாம
லுள்ளத்தில் வந்த வுபாயமென்னோ பைங்கிளியே. (ருஅ)

எந்நாட்கண்ணி.

தெய்வவணக்கம்.

நீர்பூத்த வேணி நிலவெறிப்ப மன்றுடுங்
கார்பூத்த கண்டனையான் காணுநா ளெந்நாளோ. (க)

பொன்னுரு மன்றுண்மணிப் பூவைவிழி வண்டுசுற்று
மென்னோ ரமுதினல மிச்சிப்ப தெந்நாளோ. (உ)

நீக்கிமலக் கட்டறுத்து நேரே வெளியிலெம்மைத்
தூக்கிவைக்குந் தாளைத் தொழுதிடுநா ளெந்நாளோ. (ங

கருமுகங்காட் டாமலென்றுங் கர்ப்பூரம் வீசுந்
திருமுகமே நோக்கித் திருக்களிப்ப தெந்நாளோ. (௪)

வெஞ்சே லெனும்விழியார் வேட்கைநஞ்சுக் கஞ்சினரை
யஞ்சே லெனுங்கைக் கபயமென்ப தெந்நாளோ. (௫)

ஆறு சமயத்து மதுவதுவாய் நின்றிலங்கும்
வீறு பரைதிருத்தாண் மேவுநா ளெந்நாளோ. (௬)

பச்சைநிற மாய்ச்சிவந்த பாகங்க லந்துலகை
யிச்சையுட னீன்றாளை யாங்காண்ப தெந்நாளோ. (௭)

ஆதியந்தங் காட்டா தகண்டிதமாய் நின்றுணர்த்தும்
போதவடி வானடியைப் போற்றுநா ளெந்நாளோ. (௮)

கங்கை நிலவுசடைக் காட்டானைத் தந்தையெனும்
புங்கவெண்கோட் டானைபதம் புந்திவைப்ப தெந்நாளோ. (௯)

அஞ்சுமுகங் காட்டாம லாறுமுகங் காட்டவந்த
செஞ்சரணச் சேவடியைச் சிந்தைவைப்ப தெந்நாளோ. (௧0)

தந்தையிரு தாடுணித்துத் தம்பிரான் றாள்சேர்ந்த
வெந்தையிரு தாளிணைக்கே யின்புறுவ தெந்நாளோ. (௧௧)

குருமரபின்வணக்கம்.

துய்ய கரமலராற் சொல்லாமற் சொன்னவுண்மை
யையனைக்கல் லாலரசை யாமணைவ தெந்நாளோ. (௧)

சிந்தையினுக் கெட்டாத சிற்சுகத்தைக் காட்டவல்ல
நந்தியடிக் கீழ்க்குடியாய் நாமணைவ தெந்நாளோ. (உ)

எந்தை சனற்குமர ளுதியெமை யாட்கொள்வான்
வந்த தவத்தினரை வாழ்த்துநா ளெந்நாளோ. (௩)

பொய்கண்டார் காணப் புனிதமெனு மத்துவித
மெய்கண்ட நாதனருண் மேவுநா ளெந்நாளோ. (௪)

பாதிவிருத்தத்தாலிப் பார்விருத்த மாகவுண்மை
சாதித்தார் பொன்னடியைத் தான்பணிவ தெந்நாளோ. (௫)

சிற்றம் பலமன்னுஞ் சின்மயராந் தில்லைநகர்க்
கொற்றங் குடிமுதலைக் கூறுநா ளெந்நாளோ. (சு)

குறைவிலருண் ஞானமுதல் கொற்றங் குடியடிக
ணுறைமலர்த்தாட் கன்புபெற்று நாமிருப்ப தெந்நாளோ. (எ)

நாளங்கள் போகாம னன்னெறியைக் காட்டியெமை
யாளவந்த கோலங்கட் கன்புவைப்ப தெந்நாளோ. (அ)

தன்னறிவை யுள்ளடக்கி யென்போல் வருமவுனி
தன்னறிவுக் குள்ளேநான் சாருநா ளெந்நாளோ. (கூ)

ஆறொன்றை நாடினதற் காறுமுண்டா மென்றெமக்குக்
கூறு மவுனியருள் கூடுநா ளெந்நாளோ. (க0)

எல்லாம னின்றருளே நேரேபா ரென்றவொரு
சொல்லான் மவுனியரு டோற்றுநா ளெந்நாளோ. (கக)

வைதிகமாஞ் சைவ மவுனிமவு னத்தளித்த
மெய்திகழ்ந்தென் னல்லல் விடியுநா ளெந்நாளோ. (கஉ)

ஊக்குமன மற்ற மவுனிமவு னத்தருளே
தாக்கவுமென் னல்லலெல்லாந் தட்டழிவ தெந்நாளோ. (கங)

அடியார் வணக்கம்.

வெம்பந்தந் தீர்த்துலகாள் வேந்தன் றிருஞான
சம்பந் தனையருளாற் சாருநா ளெந்நாளோ. (க)

பாரின் சிவபோக மிங்கிவர்க்கே யென்னவுழ
வாரங்கொள் செங்கையர்தாள் வாரம்வைப்ப தெந்நாளோ. (உ)

பித்தரிறை யென்றறிந்து பேதைபாற் றூதனுப்பு
வித்த தமிழ்ச்சமர்த்தர் மெய்புகழ்வ தெந்நாளோ. (ங)

வேதவூர் நாடறியப் புத்தர்தமை வாதில்வென்ற
மாதவூ ரையனன்பை வாஞ்சிப்ப தெந்நாளோ. (ச)

ஓட்டுடன் பற்றின்றி யுலகைத் துறந்தசெல்வப்
பட்டினத்தார் பத்ரகிரி பண்புணர்வ தெந்நாளோ. (ரு)

கண்டதுபொய் யென்றகண்டா காரசிவ மெய்யெனவே
விண்டசிவ வாக்கியர்தாண் மேவுநா ளெந்நாளோ. (சு)

சக்கர வர்த்தி தவராச யோகியெனு
மிக்கதிரு மூலனருண் மேவுநா ளெந்நாளோ. (எ)

கந்தரனு பூதிபெற்றுக் கந்தரனு பூதிசொன்ன
வெந்தையரு ணடி யிருக்குநா ளெந்நாளோ. (அ)

எண்ணரிய சித்த ரிமையோர் முதலான
பண்ணவர்கள் பத்தரருள் பாலிப்ப தெந்நாளோ. (கூ)

யாக்கையைப் பழித்தல்.

சுக்கிலமு நீருஞ் சொரிமலமு நாறுமுடற்
புக்குழலும் வாஞ்சையினிப் போதுமென்ப தெந்நாளோ. (க)

நீர்க்குமிழி பூணமைத்து நின்றாலு நில்லாமெய்
பார்க்கு மிடத்திதன்மேற் பற்றறுவ தெந்நாளோ. (உ)

காக்கைநரி செந்நாய் கழுகொருநாள் கூடியுண்டு
தேக்குவிருந் தாமுடலைச் சீயென்ப தெந்நாளோ. (௩)

செங்கிருமி யாதி செனித்தசென்ம பூமியினை
யிங்கெனுட லென்னு மிழுக்கொழிவ தெந்நாளோ. (௪)

தத்துவர்தொண் ணூற்றறுவர் தாமாய்வா ழிந்நாட்டைப்
பித்தனெ னென்னும் பிதற்றொழிவ தெந்நாளோ. (ரு)

ஊனென்றி நாத னுணர்த்துமதை விட்டறிவே
நானென்ற பாவிதலை நாணுநா ளெந்நாளோ. (சு)

வேலையிலா வேதன் விதித்தவிந்த்ர சாலவுடன்
மாலைவியா பார மயக்கொழிவ தெந்நாளோ. (எ)

ஆழ்ந்து நினைக்கி னரோசிகமா மிவ்வுடலில்
வாழ்ந்துபெறும் பேற்றை மதிக்குநா ளெந்நாளோ. (அ)

மும்மலச்சே றான முழுக்கும்பி பாகமெனு
மிம்மலகா யத்து ளிகழ்ச்சிவைப்ப தெந்நாளோ. (கூ)

நாற்றமிகக் காட்டு நவவாயில் பெற்றபசுஞ்
சோற்றுத் துருத்தி சுமையென்ப தெந்நாளோ. (க0)

உருவிருப்ப வுள்ளேதா னூருமலக் கேணி
யருவருப்பு வாழ்க்கையைக்கண் டஞ்சுநா ளெந்நாளோ. (கக)

மாதரைப்பழித்தல்.

மெய்வீசு நாற்றமெல்லா மிக்கமஞ்ச ளான்மறைத்துப்
பொய்வீசும் வாயார் புலையொழிவ தெந்நாளோ. (க)

திண்ணியநெஞ் சப்பறவை சிக்கக் குழற்காட்டிற்
கண்ணிவைப்போர் மாயங் கடக்குநா ளெந்நாளோ. (உ)

கண்டுமொழி பேசிமனங் கண்டுகொண்டு கைவிலையாய்க்
கொண்டுவிடு மானார்பொய்க் கூத்தொழிவ தெந்நாளோ. (ங)

காமனைவா வென்றிருண்ட கண்வலையை வீசுமின்னார்
தாம மறந்தருளை நண்ணுநா ளெந்நாளோ. (ச)

கண்களில்வெண் பீளை கரப்பக் கருமையிட்ட
பெண்கண்மய றப்பிப் பிழைக்குநா ளெந்நாளோ. (ரு)

வீங்கித் தளர்ந்து விழுமுலையார் மேல்வீழ்ந்து
தூங்குமதன் சோம்பைத் துடைக்குநா ளெந்நாளோ. (சு)

கச்சிருக்குங் கொங்கை கரும்பிருக்கு மின்மாற்றம்
வைச்சிருக்கு மாதர் மயக்கொழிவ தெந்நாளோ. (எ)

பச்சென்ற கொங்கைப் பசப்பியர்பா ழானமய
லச்சென் றறிந்தருளை நண்ணுநா ளெந்நாளோ. (அ)

உந்திச் சுழியா லுளத்தைச் சுழித்தகன
தந்தித் தனத்தார் தமைமறப்ப தெந்நாளோ. (கூ)

தட்டுவைத்த சேலைக் கொய்சகத்திற் சிந்தையெல்லாங்
கட்டிவைக்கு மாயமின்னார் கட்டழிவ தெந்நாளோ. (க0)

ஆழாழி யென்ன வளவுபடா வஞ்சநெஞ்சப்
பாழான மாதர்மயற் பற்றொழிவ தெந்நாளோ. (கக)

தூயபனித் திங்கள் சுடுவதெனப் பித்தேற்று
மாய மடவார் மயக்கொழிவ தெந்நாளோ. (கஉ)

ஏழைக் குறும்புசெயு மேந்திழையார் மோகமெனும்
பாழைக் கடந்து பயிராவ தெந்நாளோ. (கந)

விண்டு மொழிகுளறி வேட்கைமது மொண்டுதருந்
தொண்டியர்கள் கட்கடையிற் சுற்றொழிவ தெந்நாளோ. (கச)

மெய்யிற் சிவம்பிறக்க மேவுமின்பம் போன்மாதர்
பொய்யிலின்பின் றென்று பொருந்தாநா ளெந்நாளோ. (கரு)

தத்துவ முறைமை.

ஐம்பூதத் தாலே யலக்கழிந்த தோஷமற
வெம்பூத நாதனரு ளெய்துநா ளெந்நாளோ. (க)

சத்தமுத லாம்புலனிற் சஞ்சரித்த கள்வரெனும்
பித்தர்பயந் தீர்ந்து பிழைக்குநா ளெந்நாளோ. (உ)

நாளும் பொறிவழியை நாடாத வண்ணமெமை
யாளும் பொறியா லருள்வருவ தெந்நாளோ. (ந)

வாக்காதி யானகன்ம மாயைதம்பால் வீண்காலம்
போக்காம லுண்மை பொருந்துநா ளெந்நாளோ. (ச)

மனமான வானரக்கைம் மாலையா காம
லனையா ளடிகளடி யெய்துநா ளெந்நாளோ. (ரு)

வேட்டைப் புலப்புலையர் மேவாத வண்ணமனக்
காட்டைத் திருத்திக் கரைகாண்ப தெந்நாளோ. (சு)

உந்து பிறப்பிறப்பை யுற்றுவிடா தெந்தையருள்
வந்து பிறக்க மனமிறப்ப தெந்நாளோ. (எ)

புத்தியெனுந் துத்திப் பொறியரவின் வாய்த்தேரை
யொத்துவிடா தெந்தையரு ளோங்குநா ளெந்நாளோ. (அ)

ஆங்கார மென்னுமத யானைவா யிற்கரும்பா
யேங்காம லெந்தையரு ளெய்துநா ளெந்நாளோ. (கூ)

சித்தமெனும் பௌவத் திரைக்கடலில் வாழ்துரும்பாய்
சுத்தமலை யாதருளி னிற்குநா ளெந்நாளோ. (௧0)

வித்தியா தத்துவங்க ளேழும் வெருண்டோடச்
சுத்தபர போகத்தைத் துய்க்குநா ளெந்நாளோ. (௧௧

சுத்தவித்தை யேமுதலாத் தோன்றுமோ ரைந்துவகைத்
தத்துவத்தை நீக்கியருள் சாருநா ளெந்நாளோ. (௧௨)

பொல்லாத காமப் புலைத்தொழிலி லென்னறிவு
செல்லாம லன்னெறியிற் சேருநா ளெந்நாளோ. (௧௩)

அடிகளடிக் கீழ்க்குடியா யாம்வாழா வண்ணங்
குடிகெடுக்கும் பாழ்மடிமைக் கூறொழிவ தெந்நாளோ. (௧௪)

ஆன புறக்கருவி யாறுபத்து மற்றுளவும்
போனவழி யுங்கூடப் புன்முளைப்ப தெந்நாளோ. (௧௫)

அந்தகனுக் கெங்குமிரு ளானவா றுவறிவில்
வந்தவிருள் வேலைவடியுநா ளெந்நாளோ. (௧௬)

புன்மலத்தைச் சேர்ந்துமல போதம் பொருந்துதல்போய்
நின்மலத்தைச் சேர்ந்துமல நீங்குநா ளெந்நாளோ. (௧௭)

கண்டுகண்டுந் தேறாக் கலக்கமெல்லாந் தீர்வண்ணம்
பண்டைவினை வேரைப் பறிக்குநா ளெந்நாளோ. (௧௮)

பைங்கூழ் வினைதான் படுசாவி யாகவெமக்
கெங்கோன் கிரணவெயி லெய்துநா ளெந்நாளோ. (௧௯)

குறித்தவித மாதியாற் கூடும்வினை யெல்லாம்
உறத்தவித்தாம் வண்ணமருள் வந்திடுநா ளெந்நாளோ. (௨0)

சஞ்சிதமே யாதி சரக்கான முச்சேரும்
வெந்தபொறி யாகவருண் மேவுநா ளெந்நாளோ. (௨௧)

தேகமுத லென்காத் திரண்டொன்றாய் நின்றிலகு
மோகமிகு மாயை முடியுநா ளெந்நாளோ. (௨௨)

சத்த முதலாத் தழைத்திங் கெமக்குணர்த்துஞ்
சுத்தமா மாயை தொடக்கறுவ தெந்நாளோ. (உரு)

எம்மை வினையை யிறையையெம்பாற் காட்டாத
வம்மை திரோதை யகலுநா ளெந்நாளோ. (உச)

நித்திரையாய் வந்து நினைவழிக்குங் கேவலமாஞ்
சத்துருவை வெல்லுஞ் சமர்த்தறிவ தெந்நாளோ. (உரு)

சன்னல்பின்ன லான சகலமெனுங் குப்பையிடை
முன்னவன்ஞா னக்கனலை மூட்டுநா ளெந்நாளோ. (உசு)

மாயா விகார மலமொழிசுத் தாவத்தை
தோயா வருளைத் தொடருநா ளெந்நாளோ. (உஎ)

தன்னுண்மை.

உடம்பறியு மென்னுமந்த வூழலெல்லாந் தீரத்
திடம்பெறவே யெம்மைத் தெரிசிப்ப தெந்நாளோ. (க)

செம்மையறி வாலறிந்து தேகாதிக் குள்ளிசைந்த
வெம்மைப் புலப்படவே யாமறிவ தெந்நாளோ. (உ)

தத்துவமாம் பாழ்த்த சடவுருவைத் தான்சுமந்த
சித்துருவா மெம்மைத் தெரிசிப்ப தெந்நாளோ. (ந)

பஞ்சப் பொறியையுயி ரென்னுமந்தப் பஞ்சமறச்
செஞ்சவே யெம்மைத் தெரிசிப்ப தெந்நாளோ. (ச)

அந்தக் கரணமுயி ராமென்ற வந்தரங்க
சிந்தைக் கணத்திலெம்மைத் தேர்ந்தறிவ தெந்நாளோ. (ரு)

முக்குணத்தைச் சீவனென்னு மூடத்தை விட்டருளா
லக்கணமே யெம்மை யறிந்துகொள்வ தெந்நாளோ. (சு)

காலையுயி ரென்னுங் கலாதிகள்சொற் கேளாமற்
சீலமுட னெம்மைத் தெளிந்துகொள்வ தெந்நாளோ. (எ)

வான்கெடுத்துத் தேடு மதிகேடர் போலவெமை
நான்கெடுத்துத் தேடாம னன்கறிவ தெந்நாளோ. (அ)

அருளியல்பு.

ஈனந் தருநா டிதுநமக்கு வேண்டாவென்
றானந்த நாட்டி லவதரிப்ப தெந்நாளோ. (௧)

பொய்க்காட்சி யான புவனத்தை விட்டருளா
மெய்க்காட்சி யாம்புவன மேவுநா ளெந்நாளோ. (௨)

ஆதியந்தங் காட்டாம லம்பரம்போ லேநிறைந்த
நீதி லருட்கடலைச் சேருநா ளெந்நாளோ. (௩)

எட்டுத் திசைக்கீழ்மே லெங்கும் பெருகிவரும்
வெட்டவெளி விண்ணாற்றின் மெய்தோய்வ தெந்நாளோ. (௪)

ஆதார மென்று சுருதியெல்லா மோலமிடு
மீதான மானவெற்பை மேவுநா ளெந்நாளோ. (௫)

வெந்துவெடிக் கின்றசிந்தை வெப்பகலத் தண்ணருளாய்
வந்து பொழிகின்ற மழைகாண்ப தெந்நாளோ. (௬)

சூரியர்கள் சந்திரர்க டோன்றாச் சுயஞ்சோதிப்
பூரணதே யத்திற் பொருந்துநா ளெந்நாளோ. (௭)

கன்றுமன வெப்பக் கலக்கமெலாந் தீரவருட்
றென்றல்வந்து வீசுவெளி சேருநா ளெந்நாளோ. (௮)

கட்டுமன் செங்கோல் கடாவடிக்குங் கோலாக
வெட்ட வெளிப்பொருளை மேவுநா ளெந்நாளோ. (௯)

சாலக் கபாடத் தடைதீர வெம்பெருமா
னோலக்க மண்டபத்து ளோடுநா ளெந்நாளோ. (௧0)

விண்ணவன்று ளென்னும் விரிநிலா மண்டபத்திற்
றண்ணீ ரருந்தித் தளர்வொழிவ தெந்நாளோ. (௧௧)

வெய்யபுலி பார்த்து விழித்திருந்த வல்லலறத்
துய்ய வருளிற் றுயிலுநா ளெந்நாளோ. (௧௨)

வெய்ய பிறவிவெயில் வெப்பமெலாம் விட்டகல
வையனடி நீழ லணையுநா ளெந்நாளோ. (௧௩)

வாதைப் பிறவி வளைகடலை நீந்தவையன்
பாதப் புணையிணையைப் பற்றுநா ளெந்நாளோ. (௧௪)

ஈனமில்லா மெய்ப்பொருளை யிம்மையிலே காணவெளி
ஞானமெனு மஞ்சனத்தை நான்பெறுவ தெந்நாளோ. (௧௫)

எல்லா மிறந்தவிடத் தெந்தைநிறை வாம்வடிவைப்
புல்லாமற் புல்லிப் புணருநா ளெந்நாளோ. (௧௬)

சடத்துளுயிர் போலெமக்குத் தானுயிராய் ஞான
நடத்துமுறை கண்டுபணி நாம்விடுவ தெந்நாளோ. (௧௭)

எக்கணுமாந் துன்ப விருட்கடலை விட்டருளாம்
மிக்ககரை யேறி வெளிப்படுவ தெந்நாளோ. (௧௮)

பொருளியல்பு.

கைவிளக்கின் பின்னேபோய்க் காண்பார்போன் மெய்ஞ்ஞான
மெய்விளக்கின் பின்னேபோய் மெய்காண்ப தெந்நாளோ. (௧)

கேடில்பசு பாசமெல்லாங் கீழ்ப்படவுந் தானேமே
லாடுஞ் சுகப்பொருளுக் கன்புறுவ தெந்நாளோ. (௨)

ஆணவத்தை நீக்கி யறிவூடே யைவகையாக்
காணவத்தைக் கப்பாலைக் காணுநா ளெந்நாளோ. (௩)

நீக்கப் பிரியா நினைக்கமறக் கக்கூடாப்
போக்குவர வற்ற பொருளணைவ தெந்நாளோ. (௪)

அண்டருக்கு மெய்ப்பில்வைப்பா மாரமுதை யென்னகத்திற்
கண்டுகொண்டு நின்று களிக்குநா ளெந்நாளோ. (௫)

காட்டுந் திருவருளே கண்ணாகக் கண்டுபர
வீட்டின்ப மெய்ப்பொருளை மேவுநா ளெந்நாளோ. (௬)

நானென தன்மை நழுவியே யெவ்வுயிர்க்குந்
தானென வுண்மைதனைச் சாருநா ளெந்நாளோ. (௭)

சிந்தை மறந்து திருவருளாய் நிற்பவர்பால்
வந்தபொரு ளெம்மையுந்தான் வாழ்விப்ப தெந்நாளோ. (௮)

என்னுக்கு ளெண்ணெய்போ லெங்கும் வியாபகமா
யுள்ளவொன்றை யுள்ளபடி யோருநா ளெந்நாளோ. (௯)

அருவுருவ மெல்லா மகன்றதுவா யான
பொருளெமக்கு வந்து புலப்படுவ தெந்நாளோ. (௧௦)

ஆரணமுங் காணா வகண்டிதா காரபரி
பூரணம்வந் தெம்மைப் பொருந்துநா ளெந்நாளோ. (௧௧)

சத்தொடுசித் தாகித் தயங்கியவா னந்தபரி
சுத்த வகண்டசிவந் தோன்றுநா ளெந்நாளோ. (௧௨)

எங்கெங்கும் பார்த்தாலு மின்புருவாய் நீக்கமின்றித்
தங்குந் தனிப்பொருளைச் சாருநா ளெந்நாளோ. (௧௩)

அடிமுடிகாட் டாதசுத்த வம்பரமாஞ் சோதிக்
கடிவெளிவந் தென்னைக் கலக்குநா ளெந்நாளோ. (௧௪)

தன்றனையுங் காட்டா வுளத்திருளைச் சூறையிட்டு
நின்றபரஞ் சோதியுட னிற்குநா ளெந்நாளோ. (௧௫)

எந்தச் சமய மிசைந்துமறி வூடறிவாய்
அந்தபொரு ளேபொருளா வாஞ்சிப்ப தெந்நாளோ. (௧௬)

எவ்வாறிங் குற்றுணர்ந்தா ரியாவ ரவர்தமக்கே
யவ்வாறாய் நின்றபொருட் கன்புவைப்ப தெந்நாளோ. (௧௭)

பெண்ணா ணலியெனவும் பேசாம லென்னறிவின்
கண்ணூடே நின்றவொன்றைக் காணுநா ளெந்நாளோ. (௧௮)

நினைப்பு மறப்புமற நின்றபரஞ் சோதி
தனைப்புலமா வென்னறிவிற் சந்திப்ப தெந்நாளோ. (௧௯)

ஆனந்தவியல்பு.

பேச்சுமூச் சில்லாத பேரின்ப வெள்ளமுற்று
நீச்சுநிலை காணம னிற்குநா ளெந்நாளோ. (௧)

சித்தந் தெளிந்தோர் தெளிவிற் றெளிவான
சுத்த சுகக்கடலுட் டோயுநா ளெந்நாளோ. (௨)

சிற்றின்ப முண்டுழ் சிதையவனந் தங்கடல்போன்
முற்றின்ப வெள்ளமெமை மூடுநா ளெந்நாளோ. (ங)

எல்லையில்பே ரின்பமய மெப்படியென் றோர்தமக்குச்
சொல்லறியா வூமர்கள்போற் சொல்லுநா ளெந்நாளோ. (ச)

அண்டரண்ட கோடி யனைத்து முகாந்தவெள்ளங்
கொண்டதெனப் பேரின்பங் கூடுநா ளெந்நாளோ. (ரு)

ஆதியந்த மில்லாத வாதி யநாதியெனுஞ்
சோதியின்பத் தூடே துளையுநா ளெந்நாளோ. (சு)

சாலோக மாதி சவுக்கியமும் விட்டநம்பான்
மேலான ஞானவின்ப மேவுநா ளெந்நாளோ. (எ)

தற்பரத்தி னுள்ளேயுஞ் சாலோக மாதியெனும்
பொற்பறிந்தா னந்தம் பொருந்துநா ளெந்நாளோ. (அ)

உள்ளத்தி னுள்ளேதா னூறுஞ் சிவானந்த
வெள்ளந் துளைந்து விடாய்தீர்வ தெந்நாளோ. (கூ)

கன்ன லுடன் முக்கனியுங் கற்கண்டுஞ் சீனியுமாய்
மன்னுமின்ப வாரமுதை வாய்மடுப்ப தெந்நாளோ. (க0)

மண்ணு டுழன்ற மயக்கமெல்லாந் தீர்ந்திடவும்
விண்ணு டெழுந்தசுக மேவுநா ளெந்நாளோ. (கக)

கானற் சலம்போன்ற கட்டுழலைப் பொய்தீர
வானமுத வாவி மருவுநா ளெந்நாளோ. (கஉ)

தீங்கரும்பென் றுலினியா தின்று லினிப்பனபோற்
பாங்குறும்பே ரின்பம் படைக்குநா ளெந்நாளோ. (கஉ)

புண்ணியபா வங்கள் பொருந்தாமெய் யன்பரெல்லா
நண்ணியபே ரின்பசுக நாமணைவ தெந்நாளோ. (கச)

அன்புநிலைமை.

தக்கரவி கண்ட சரோருகம்போ லென்னிதய
மிக்கவருள் கண்டு விகசிப்ப தெந்நாளோ. (க)

வானமுகில் கண்ட மயூரபக்ஷி போலவையன்
ஞானநடங் கண்டு நடிக்குநா ளெந்நாளோ. (௨)

சந்திரனை நாடுஞ் சகோரபக்ஷி போலறிவில்
அந்தபரஞ் சோதியையாம் வாஞ்சிப்ப தெந்நாளோ. (௩)

சூத்திரமெய்ப் புற்றகத்துக் குண்டலிப்பாம் பொன்றாட்டுஞ்
சித்தனையென் கண்ணுற் றெரிசிப்ப தெந்நாளோ. (௪)

அந்தரத்தே நின்றாடு மானந்தக் கூத்தனுக்கென்
சிந்தை திறைகொடுத்துச் சேவிப்ப தெந்நாளோ. (௫)

கள்ளனிவ னென்றுமெள்ளக் கைவிடுதல் காரியமோ
வள்ளலே யென்று வருந்துநா ளெந்நாளோ. (௬)

விண்ணுடர் காணா விமலா பரஞ்சோதி
அண்ணா வாவென் றரற்றுநா ளெந்நாளோ. (௭)

ஏதேது செய்தாலு மென்பணிபோய் நின்பணியா
மாதேவா வென்று வருந்துநா ளெந்நாளோ. (௮)

பண்டுங்கா ணேனான் பழம்பொருளே யின்றுமுனைக்
கண்டுங்கா ணேனெனவுங் கைகுவிப்ப தெந்நாளோ. (௯)

பொங்கேது மான புழுக்கமெல்லாந் தீரவின்ப
வெங்கேயெங் கேயென் றிரங்குநா ளெந்நாளோ. (௧௦)

கடலின்மடை கண்டதுபோற் கண்ணீரா றாக
உடல்வெதும்பி மூர்ச்சித் துருகுநா ளெந்நாளோ. (௧௧)

புலர்ந்தேன் முகஞ்சருகாய்ப் போனேனிற் காண
அலந்தேனென் றேங்கி யழுங்குநா ளெந்நாளோ. (௧௨)

புண்ணீர்மை யாளர் புலம்புமா போற்புலம்பிக்
கண்ணீருங் கம்பலையுங் காட்டுநா ளெந்நாளோ. (௧௩)

போற்றேனென் றாலுமென்னைப் புந்திசெய்யும் வேதனைக்கிங்
காற்றேனாற் றேனென் றரற்றுநா ளெந்நாளோ. (௧௪)

பொய்முடங்கும் பூமிசில போட்டலறப் பூங்கமலன்
கைமுடங்க நான்சனனக் கட்டறுவ தெந்நாளோ. (கரு)

கற்குணத்தைப் போன்றவஞ்சக் காரர்கள்கை கோவாம
னற்குணத்தார் கைகோத்து நான்றிரிவ தெந்நாளோ. (கசு)

துட்டனமா மாயைச் சுழனீக்கி யந்தரமே
விட்டனையோ வென்று வியக்குநா ளெந்நாளோ. (கஎ)

அன்பர் நெறி.

அத்துவா வெல்லா மடங்கச்சோ தித்தபடிச்
சித்துருவாய் நின்றார் தெளிவறிவ தெந்நாளோ. (க)

மூச்சற்றுச் சிந்தை முயற்சியற்று மூதறிவாய்ப்
பேச்சற்றோர் பெற்றவொன்றைப் பெற்றிடுநா ளெந்நாளோ. (உ)

கோட்டாலே யான குணமிறந்த நிர்க்குணத்தோர்
தேட்டாலே தேடுபொருள் சேருநா ளெந்நாளோ. (ந)

கெடுத்தே பசுத்துவத்தைக் கேடிலா வானந்த
மடுத்தோ ரடுத்தபொருட் கார்வம்வைப்ப தெந்நாளோ. (ச)

கற்கண்டா லோடுகின்ற காக்கைபோற் பொய்ம்மாயச்
சொற்கண்டா லோடுமன்பர் தோய்வறிவ தெந்நாளோ. (ரு)

மெய்த்தகுலங் கல்விபுனை வேடமெல்லா மோடவிட்ட
சித்தரொன்றுஞ் சேராச் செயலறிவ தெந்நாளோ. (சு)

குற்றச் சமயக் குறும்படர்ந்து தற்போத
மற்றவர்கட் கற்றபொருட் கன்புவைப்ப தெந்நாளோ. (எ)

தர்க்கமிட்டுப் பாழாஞ் சமயக் குதர்க்கம்விட்டு
நிற்குமவர் கண்டவழி நேர்பெறுவ தெந்நாளோ. (அ)

வீறியவே தாந்தமுதன் மிக்ககா லாந்தவரை
யாறுமுணர்ந் தோருணர்வுக் கன்புவைப்ப தெந்நாளோ. (கு)

கண்டவிட மெல்லாங் கடவுண்மய மென்றறிந்து
கொண்டநெஞ்சர் நேயநெஞ்சிற் கொண்டிருப்ப தெந்நாளோ. (கo)

பாக்கியங்க ளெல்லாம் பழுத்து மனம்பழுத்தோர்
நோக்குந் *திருக்கூத்தை நோக்குநா ளெந்நாளோ. (கக)
எவ்வுயிருந் தன்னுயிர்போ லெண்ணுந் தபோதனர்கள்
செவ்வறிவை நாடிமிகச் சிந்தைவைப்ப தெந்நாளோ. (கஉ)

அறிஞருரை.

இருநிலனாய்த் தீயாகி யென்றதிருப் பாட்டின்
பெருநிலையைக் கண்டணைந்து பேச்சறுவ தெந்நாளோ. (க)
அற்றவர்கட் கற்றசிவ னாமென்ற வத்துவித
முற்றுமொழி கண்டருளின் மூழ்குநா ளெந்நாளோ. (உ)
தானென்னை முன்படைத்தா னென்ற தகவுரையை
நானென்றே வுண்மைபெற்று நாமுணர்வ தெந்நாளோ. (ங)
என்னுடைய தோழனுமா யென்ற திருப்பாட்டி
னன்னெறியைக் கண்டுரிமை நாஞ்செய்வ தெந்நாளோ. (ச)
ஆருடனே சேரு மறிவென்ற வவ்வுரையைத்
தேரும் படிக்கருடான் சேருநா ளெந்நாளோ. (ரு)
உன்னிலுன்னு மென்ற வுறுமொழியா லென்னிதயந்
தன்னிலுன்னி நன்னெறியைச் சாருநா ளெந்நாளோ. (சு)
நினைப்பறவே தானினைந்தே னென்ற நிலைநாடி
யனைத்துமா மப்பொருளி லாழுநா ளெந்நாளோ. (எ)
சென்றுசென் றேயணுவாய்த் தேய்ந்துதேய்ந் தொன்றாகி
நின்றுவிடு மென்றநெறி நிற்குநா ளெந்நாளோ. (அ)
ஆதியந்த மில்லா வரியபரஞ் சோதியென்ற
நீதிமொழி கண்டதுவாய் நிற்குநா ளெந்நாளோ. (கூ)
பிறிதொன்றி லாசையின்றிப் பெற்றிருந்தே னென்ற
நெறியுடையான் சொல்லினிலை நிற்குநா ளெந்நாளோ. (க௦)
திரையற்ற நீர்போற் றெளியவெனத் தேர்ந்த
வுரைபற்றி யுற்றங் கொடுங்குநா ளெந்நாளோ. (கக)

அறியா வறிவி லவிழ்ந்தேற வென்ற
நெறியா முரையுணர்ந்து நிற்குநா ளெந்நாளோ. (கஉ)

எனக்குணீ யென்று மியற்கையாப் பின்னு
முனக்குநா னென்ற வுறுதிகொள்வ தெந்நாளோ. (கங)

அறிவை யறிவதுவே யாகும் பொருளென்
றுறுதிசொன்ன வுண்மையினை யோருநா ளெந்நாளோ. (கச)

நிற்குநிலை.

பண்ணினிசை போலப் பரமன்பா னின்றதிற
னெண்ணியரு ளாகி யிருக்குநா ளெந்நாளோ. (க)

அறிவோ டறியாமை யற்றறிவி னூடே
குறியி லறிவுவந்து கூடுநா ளெந்நாளோ. (உ)

சொல்லான் மனத்தாற் றொடராச்சம் பூரணத்தி
னில்லா நிலையாய் நிலைநிற்ப தெந்நாளோ. (ங)

செங்கதிரின் முன்மதியந் தேசடங்கி நின்றிடல்போ
லங்கணனார் தாளி லடங்குநா ளெந்நாளோ. (ச)

வானூ டடங்கும் வளிபோல வின்புருவாங்
கோனூ டடங்குங் குறிப்பறிவ தெந்நாளோ. (ரு)

செப்பரிய தன்கருணைச் சிற்சுகனார் பூரணத்தி
லப்பினிடை யுப்பா யணையுநா ளெந்நாளோ. (சூ)

தூயவறி வான சுகரூப சோதிதன்பாற்
றீயி னிரும்பென்னத் திகழுநா ளெந்நாளோ. (எ)

தீதணையாக் கர்ப்பூர தீபமென நான்கண்ட
சோதியுட னொன்றித் துரிசறுவ தெந்நாளோ. (அ)

ஆராருங் காணாத வற்புதனார் பொற்படிக்கீழ்
நீரார் நிழல்போ னிலாவுநா ளெந்நாளோ. (கூ)

எட்டத் தொலையாத வெந்தைபிரான் சந்நிதியிற்
பட்டப் பகல்விளக்காய்ப் பண்புறுவ தெந்நாளோ. (க0)

கருப்புவட்டை வாய்மடித்துக் கண்டார்நாப் போல
விருப்புவட்டா வின்புருவை மேவுநா ளெந்நாளோ. (கக)

துச்சப் புலனுற் சுழலாமற் றண்ணருளா
லுச்சிக் கதிர்ப்படிக மொவ்வுநா ளெந்நாளோ. (கஉ)

இம்மா நிலத்தி லிருந்தபடி யேயிருந்து
சும்மா வருளைத் தொடருநா ளெந்நாளோ. (கங)

தானவனுந் தன்மையெய்தித் தண்டமென வண்டமெங்கு
ஞானமத யானை நடத்துநா ளெந்நாளோ. (கச)

ஒன்றிரண்டு மில்லதுவா யொன்றிரண்டு முள்ளதுவாய்
நின்ற சமத்துநிலை நேர்பெறுவ தெந்நாளோ. (கரு)

பாசமக லாமற் பதியிற் கலவாமன்
மாசில் சமத்துமுத்தி வாய்க்குநா ளெந்நாளோ. (கசு)

சிற்றறிவு மெள்ளச் சிதைந்தெம்மான் பேரறிவை
யுற்றறியா வண்ணமறிந் தோங்குநா ளெந்நாளோ. (கஎ)

தந்திரத்தை மந்திரத்தைச் சாரினவை யாமறிவென்
றெந்தையுணர் வேவடிவா யெய்துநா ளெந்நாளோ. (கஅ)

போக்குவர வற்றவெளி போனிறைந்த போதநிலை
நீக்கமறக் கூடி நினைப்பறுவ தெந்நாளோ. (ககூ)

காண்பானுங் காட்டுவதுங் காட்சியுமாய் நின்றவந்த
வீண்பாவம் போயதுவாய் மேவுநா ளெந்நாளோ. (உ0)

வாடாதே நானுவாய் மாயாதே யெங்கோவை
நாடாதே நாடி நலம்பெறுவ தெந்நாளோ. (உக)

ஆடலையே காட்டியெம தாடலொழித் தாண்டான்பொற்
றாடலைமேற் சூடித் தழைக்குநா ளெந்நாளோ. (உஉ)

மேலொடுகீ ழில்லாத வித்தகனார் தம்முடனே
பாலொடுநீர் போற்கலந்து பண்புறுவ தெந்நாளோ. (உங)

அறியா தறிந்தெமையா ளண்ணலையா மாகக்
குறியாத வண்ணங் குறிக்குநா ளெந்நாளோ. (௨௪)

ஓராமன் மந்திரமு முன்றுமனம் பரனைப்
பாரமற் பார்த்துப் பழகுநா ளெந்நாளோ. (௨௫)

ஊன்பற்று மென்றோ டுறவுபற்றும் பூரணன்பால்
வான்பற்றுங் காண்போன் மருவுநா ளெந்நாளோ. (௨௬)

ஆண்டான் மவுனி யளித்தவறி வாலறிவைத்
தூண்டாமற் றூண்டித் துலங்குநா ளெந்நாளோ. (௨௭)

ஆணவத்தோ டத்துவித மானபடி மெய்ஞ்ஞானத்
தாணுவினோ டத்துவிதஞ் சாருநா ளெந்நாளோ. (௨௮)

நிலைபிரிந்தோர் கூடுதற் குபாயம்.

கன்மநெறி தப்பிற் கடுநரகென் றெந்நாளு
நன்மைதரு ஞானநெறி நாமணைவ தெந்நாளோ. (௧)

ஞானநெறி தானே நழுவிடினு முப்பதத்து
ளானமுத்தி நல்குமென வன்புறுவ தெந்நாளோ. (௨)

பன்மார்க்க மான பலவடிபட் டேனுமொரு
சொன்மார்க்கங் கண்டு துலங்குநா ளெந்நாளோ. (௩)

அத்துவித மென்ற வன்னியச்சொற் கண்டுணர்ந்து
சுத்த சிவத்தைத் தொடருநா ளெந்நாளோ. (௪)

கேட்டன்முத னான்காலே கேடிலா நாற்பதமும்
வாட்ட மறவெமக்கு வாய்க்குநா ளெந்நாளோ. (௫)

என்னதியா னென்பதற வெவ்விடமு மென்றுசான்
சன்னிதியாக் கண்டுநிட்டை சாதிப்ப தெந்நாளோ. (௬)

நாம்பிரம மென்று நடுவேயொன் றுண்டாமாற்
றேம்பியெல்லா மொன்றாய்த் திகழுநா ளெந்நாளோ. (௭)

முச்சகமே யார்ந்து முழுதுமகண் டாகார
சச்சிதா னந்தசிவந் தானென்ப தெந்நாளோ. (௮)

எவ்வடிவும் பூரணமா மெந்தையுரு வென்றிசைந்த
வவ்வடிவுக் குள்ளே யடங்குநா ளெந்நாளோ. (௯)

சிந்தித்த தெல்லாஞ் சிவபூ ரணமாக
வந்தித்து வாழ்த்தி வணங்குநா ளெந்நாளோ. (௧0)

தாங்கியபார் விண்ணாதி தானேஞா னக்கினியா
லோங்கு மியோகவுணர் வுற்றிடுநா ளெந்நாளோ. (௧௧)

ஆசனமூர்த் தங்க ளறவகண்டா காரசிவ
பூசைசெய வாசை பொருந்துநா ளெந்நாளோ. (௧௨)

அஞ்செழுத்தி னுண்மை யதுவான வப்பொருளை
நெஞ்சழுத்தி யொன்றாகி நிற்குநா ளெந்நாளோ. (௧௩)

அவ்வுயிர்போ லெவ்வுயிரு மானபிரான் றன்னடிமை
யெவ்வுயிரு மென்றுபணி யாஞ்செய்வ தெந்நாளோ. (௧௪)

தேசிகர்கோ னான திறன்மவுனி நந்தமக்கு
வாசி கொடுக்க மகிழுநா ளெந்நாளோ. (௧௫)

குருலிங்க சங்கமமாக் கொண்டதிரு மேனி
யருண்மையமென் றன்புற் றருள்பெறுவ தெந்நாளோ. (௧௬)

காண்பேனோவென்கண்ணி.

சிந்திக்குந் தோறுந் தெவிட்டா வமுதேயென்
புந்திக்கு ணீதான் பொருந்திடவுங் காண்பேனோ. (௧)

கேவலத்தி னுண்கிடந்து கீழ்ப்படா தின்பவருட்
காவலன்பா லொன்றிக் கலந்திடவுங் காண்பேனோ. (௨)

துரியங் கடந்தவொன்றே தூவெளியாய் நின்ற
பெரியநிறை வேயுனைநான் பெற்றிடவுங் காண்பேனோ. (௩)

மாசற்ற வன்பர்நெஞ்சே மாறாத பெட்டகமாத்
தேசற்ற மாமணிநின் றேசினையுங் காண்பேனோ. (௪)

மாயா விகார மலமகல வெந்தைபிரா
னேயானு பூதி நிலைபெறவுங் காண்பேனோ. (ரு)

பொய்யுலகும் பொய்யுறவும் பொய்யுடலும் பொய்யெனவே
மெய்யநினை மெய்யெனவே மெய்யுடனே காண்பேனோ. (சு)

வாலற்ற பட்டமென மாயா மனப்படலங்
காலற்று வீழவுமுக் கண்ணுடையாய் காண்பேனோ. (எ)

உள்ளும் புறம்பு மொருபடித்தாய் நின்றுசுகங்
கொள்ளும் படிக்கிறைநீ கூட்டிடவுங் காண்பேனோ. (அ)

காட்டுகின்ற முக்கட் கரும்பே கனியேயென்
ளூட்டமெல்லாந் தீரவுன தாடலையுங் காண்பேனோ. (கூ)

தூங்காமற் றூங்கிச் சுகப்பெருமா னின்னிறைவி
னீங்காம னிற்கு நிலைபெறவுங் காண்பேனோ. (க0)

வாதவூ ராளிதனை வான்கருணை யால்விழுங்கும்
போதவூ ரேறேநின் பொன்னடியுங் காண்பேனோ. (கக)

சாட்டையிலாப் பம்பரம்போ லாடுஞ் சடசால
நாட்டமற வெந்தைசுத்த ஞானவெளி காண்பேனோ. (கஉ)

மன்றாடும் வாழ்வே மரகதஞ்சேர் மாணிக்கக்
குன்றேநின் றாட்கீழ்க் குடிபெறவுங் காண்பேனோ. (கங)

பொய்யென் றறிந்துமெமைப் போகவொட்டா தையவிந்த
வையங் கனமயக்க மாற்றிடவுங் காண்பேனோ. (கச)

தாயினும் நல்ல தயாளுவே நின்னையுன்னித்
தீயின்மெழு கொத்துருகுஞ் சிந்தைவரக் காண்பேனோ. (கரு)

என்செயினு மென்பெறினு மென்னிறைவா வேழையன்யா
னின்செயலென் றுன்னுநினைவுவரக் காண்பேனோ. (கசு)

எள்ளத் தனையு மிரக்கமிலா வன்பாவி
யுள்ளத்து மெந்தை யுலாவிடவுங் காண்பேனோ. (கஎ)

வஞ்சகத்துக் காலயமாம் வல்வினையே னுகெடுவே
னெஞ்சகத்தி லையாநீ நேர்பெறவுங் காண்பேனோ. (கஅ)

தொல்லைப் பிறவித் துயர்கெடவு மெந்தைபிரான்
மல்லற் கருணை வழங்கிடவுங் காண்பேனோ. (கக)

வாளாருங் கண்ணார் மயற்கடலி லாழ்ந்தேன்சற்
றாளாக வெந்தை யருள்செயவுங் காண்பேனோ. (உ0)

பஞ்சாய்ப் பறக்குநெஞ்சப் பாவியைநீ கூவியையா
வஞ்சாதே யென்றின் னருள்செயவுங் காண்பேனோ. (உக)

ஆடுகறங் காகி யலமந் துழன்றுமனம்
வாடுமெனை யையாநீ வாவெனவுங் காண்பேனோ. (உஉ)

சிட்டர்க் கெளிய சிவனேயோ தீவினையென்
மட்டற்ற வாசை மயக்கறவுங் காண்பேனோ. (உந)

உண்ணின் றுணர்த்து முலப்பிலா வொன்றேநின்
றண்ணென்ற சாந்தவருள் சார்ந்திடவுங் காண்பேனோ. (உச)

ஓடுங் கருத்தொடுங்க வுள்ளுணர்வு தோன்றநினைக்
கூடும் படிக்கிறைநீ கூட்டிடவுங் காண்பேனோ. (உரு)

வாக்கான் மனத்தான் மதிப்பரியாய் நின்னருளை
நோக்காம னோக்கிநிற்கு நுண்ணறிவு காண்பேனோ. (உசு)

இவ்வுடம்பு நீங்குமுன்னே யெந்தாய்கே ளின்னருளா
மவ்வுடம்புக் குள்ளே யவதரிக்கக் காண்பேனோ. (உஎ)

நித்தமா யொன்றாய் நிரஞ்சனமாய் நிர்க்குணமாஞ்
சுத்தவெளி நீவெளியாய்த் தோன்றிடவுங் காண்பேனோ. (உஅ)

கண்ணிறைந்த மோனக் கருத்தேயென் கண்ணேயென்
னுண்ணிறைந்த மாயை யொழிந்திடவுங் காண்பேனோ. (உகூ)

அத்தா விமலா வருளாளா வானந்த
சித்தா வெனக்குனருள் செய்திடவுங் காண்பேனோ. (ந0)

வீணே பிறந்திறந்து வேசற்றே னாசையறக்
காணே னிறைநின் கருணைபெறக் காண்பேனோ. (௩௧)

சட்டையொத்த விவ்வுடலைத் தள்ளுமுன்னே நான்சகச
நிட்டையைப்பெற் றையா நிருவிகற்பங் காண்பேனோ. (௩௨)

எல்லாந் தெரியு மிறைவாவென் னல்லலெல்லாஞ்
சொல்லாமு னீதான் றொருகுத்திரங்கக் காண்பேனோ. (௩௩)

அண்டபகி ரண்ட மனைத்து மொருபத்தாக்
கண்டவர்கள் கண்டதிருக் காட்சியையுங் காண்பேனோ. (௩௪)

ஊனிருந்த காய முடனிருப்ப வெந்தைநின்பால்
வானிருந்த தென்னவுநான் வந்திருக்கக் காண்பேனோ. (௩௫)

தினையத் தனையுந் தெளிவறியாப் பாவியே
னினைவிற் பரம்பொருணீ நேர்பெறவுங் காண்பேனோ. (௩௬)

துன்பமெனுந் திட்டனைத்துஞ் சூறையிட வையாவே
யின்பவெள்ளம் வந்திங் கெதிர்படவுங் காண்பேனோ. (௩௭)

ஆகாதோவென்கண்ணி.

கல்லாத நெஞ்சங் கரைந்துருக வெத்தொழிற்கும்
வல்லாய்நின் னின்பம் வழங்கினு லாகாதோ. (௧)

என்னை யறிய வெனக்கறிவாய் நின்றருணின்
றன்னையறிந் தின்பநலஞ் சாரவைத்தா லாகாதோ. (௨)

பொய்ம்மயமே யான புரைதீர வெந்தையின்ப
மெய்ம்மயம்வந் தென்னை விழுங்கவைத்தா லாகாதோ. (௩)

மட்டிலாச் சிற்சுகமாம் வாழ்வேநின் னின்பமயஞ்
சிட்டர்போல் யானருந்தித் தேக்கவைத்தா லாகாதோ. (௪)

அத்தாநின் பொற்று ளடிக்கே யனுதினமும்
பித்தாக்கி யின்பம் பெருகவைத்தா லாகாதோ. (௫)

மெல்லியலார் மோக விழற்கிறைப்பே னையாநின்
னெல்லையிலா னந்தநல மிச்சித்தா லாகாதோ. (சு)

சுட்டழகா யெண்ணுமனஞ் சூறையிட்டா னந்தமயக்
கட்டழகா நின்னைக் கலக்கவைத்தா லாகாதோ. (எ)

சோதியே நந்தாச் சுகவடிவே தூவெளியே
யாதியே நின்னை யறியவைத்தா லாகாதோ. (அ)

நேசஞ் சிறிதுமிலே னின்மலனே நின்னடிக்கே
வாசஞ் செயவிரங்கி வாவென்றா லாகாதோ. (கூ)

என்னறிவுக் குள்ளே யிருந்ததுபோ லையாவே
என்னறிவு னின்னுடன்யா னிற்கவைத்தா லாகாதோ. (க0)

ஆதிப் பிரானேயென் னல்ல விருளகலச்
சோதிப்ர காசமயந் தோன்றுவித்தா லாகாதோ. (கக)

ஆசைச் சுழற்கடலி லாழாம லையாநின்
நேசப் புணைத்தா ணிறுத்தினா லாகாதோ. (கஉ)

பாசங்க ளங்களெல்லாம் பஞ்சாகச் செஞ்செவே
நீசனெனை வாவென் றிரங்கினா லாகாதோ. (கங)

ஓயாவுள் ளன்பா யுருகிவாய் விட்டரற்றிச்
சேயாகி யெந்தைநின்னைச் சேரவைத்தா லாகாதோ. (கச)

ஆதியாம் வாழ்வா யகண்டிதமாய் நின்றபரஞ்
சோதிநீ யென்னைத் தொழும்பனென்றா லாகாதோ. (கரு)

விண்ணாரக் கண்ட விழிபோற் பரஞ்சோதி
கண்ணார நின்னிறைவைக் காணவைத்தா லாகாதோ. (கசு)

சேராமற் சேர்ந்துநின்று சின்மயனே நின்மயத்தைப்
பாராமற் பாரெனநீ பக்ஷம்வைத்தா லாகாதோ. (கஎ)

கண்ணாடி போலவெல்லாங் காட்டுந் திருவருளை
யுண்ணாடி யையா வுருகவைத்தா லாகாதோ. (கஅ)

மூலவிருள் கால்வாங்க மூதறிவு தோன்றவருட்
கோலம்வெளி யாகவெந்தை கூடுவித்தா லாகாதோ. (கக)

சாற்றரிய வின்பவெள்ளந் தாக்குமதி னீமுளைக்கி
லூற்றமுறு மென்னவதி லுண்மைசொன்ன லாகாதோ. (உ0)

கையுங் குவித்திரண்டு கண்ணருவி பெய்யவரு
ளையநின்றாட் கீழே யடிமைநின்ற லாகாதோ. (உக)

இல்லையோவென்கண்ணி.

ஏதுந் தெரியா தெனைமறைத்த வல்லிருளை
நாதநீ நீக்கவொரு ஞானவிளக் கில்லையோ. (க)

பணியற்று நின்று பதைப்பறவென் கண்ணுண்
மணியொத்த சோதியின்ப வாரியெனக் கில்லையோ. (உ)

எம்மா லறிவதற வெம்பெருமான் யாதுமின்றிச்
சும்மா விருக்கவொரு சூத்திரந்தா னில்லையோ. (ந)

நாய்க்குங் கடையானே னுதாநின் னின்பமயம்
வாய்க்கும் படியினியோர் மந்திரந்தா னில்லையோ. (ச)

ஊனாக நிற்கு முணர்வைமறந் தையாநீ
தானாக நிற்கவொரு தந்திரந்தா னில்லையோ. (ரு)

அல்லும் பகலு மகண்டவடி வேயுனைநான்
புல்லும் படியெனக்கோர் போதனைதா னில்லையோ. (சா)

வேண்டாவோவென்கண்ணி.

கண்டவடி வெல்லாநின் காட்சியென்றே கைகுவித்துப்
பண்டுமின்று நின்றவென்னைப் பார்த்திரங்க வேண்டாவோ. (க)

வாதனையோ டாடு மனப்பாம்பு மாயவொரு
போதனைதந் தையா புலப்படுத்த வேண்டாவோ (உ)

தன்னை யறியத் தனியறிவாய் நின்றருளு
நின்னையறிந் தென்னறிவை நீங்கிநிற்க வேண்டாவோ. (௫)

அள்ளக் குறையா வகண்டிதா னந்தமெனும்
வெள்ளமெனக் கையா வெளிப்படுத்த வேண்டாவோ. (௬)

அண்டனே யண்ட ரமுதேயென் னாருயிரே
தொண்டனேற் கின்பந் தொகுத்திரங்க வேண்டாவோ. (௭)

பாராதே நின்று பதையாதே சும்மாதான்
வாரா யெனவும் வழிகாட்ட வேண்டாவோ. (௮)

நல்லறிவேயென் கண்ணி.

எண்ணிறைந்த மேன்மைபடைத் தெவ்வுயிர்க்கு மவ்வுயிராய்க்
கண்ணிறைந்த சோதியைநாங் காணவா நல்லறிவே. (௧)

சித்தான நாமென் சடத்தைநா மென்னவென்றுஞ்
சத்தான வுண்மைதனைச் சாரவா நல்லறிவே. (௨)

அங்குமிங்கு மெங்குநிறை யற்புதனார் பொற்பதத்துப்
பங்கயத்தின் வண்டாய்ப் பயன்பெறவா நல்லறிவே. (௩)

கான்றசோ றென்னவிந்தக் காசினிவாழ் வத்தனையுந்
தோன்ற வருள்வெளியிற் றோன்றவா நல்லறிவே. (௪)

பலவகைக்கண்ணி.

என்னரசே சேட்டிலையோ வென்செயலோ வேதாந்த
தன்னரசு நாடாகித் தத்துவங்கூத் தாடியதே. (௧)

பண்டொருகா லின்பாற் பழக்கமுண்டோ வெந்தைநினைக்
கண்டொருகாற் போற்றக் கருத்துங் கருதியதே. (௨)

கண்டனவே காணுமன்றிக் காணுவோ காணுமென்
கொண்டறிவே யெந்தைநினைக் கூடுங் குறிப்பினையே. (௩)

கல்லா லடியில்வளர் கற்பகமே யென்னளவோ
பொல்லா வினைக்குப் பொருத்தந்தான் சொல்லாயே. (௪)

தப்பிதமோ னின்றியது தானாக நிற்கவுண்மை
செப்பியது மல்லாலென் சென்னியது தொட்டிலையே. (௫)

மாசான நெஞ்சனிவன் வஞ்சனென்றோ வாய்திறந்து
பேசா மவுனம் பெருமான் படைத்ததுவே. (௬)

கற்பதெல்லாங் கற்றோமுக் கண்ணுடையாய் நின்பணியாய்
நிற்பதுகற் றன்றோ நிருவிகற்ப மாவதுவே. (௭)

முன்னளவில் கன்ம முயன்றா னிவனென்றோ
வென்னளவி லெந்தா யிரங்கா திருந்ததுவே. (௮)

நெஞ்சகம்வே றாகி நினைக்கூட வென்னுகின்ற
வஞ்சகனுக் கின்பமெந்தாய் வாய்க்குமா றெவ்வாறே. (௯)

பள்ளங்க டோறும் பரந்தபுனல் போலுலகி
லுள்ளம் பரந்தா லுடையாயென் செய்வேனே. (௧௦)

முன்னினைக்கப் பின்மறைக்கு மூடவிருளாகெடவே
னென்னினைக்க வென்மறக்க வெந்தை பெருமானே. (௧௧)

வல்லாளா மோனநின் வான்கருணை யென்னிடத்தே
யில்லாதே போனா லெவ்வண்ண முய்வேனே. (௧௨)

வாக்கு மனமு மவுனமுற வெந்தைநின்னை
நோக்கு மவுனமிந்த நூலறிவி லுண்டாமோ. (௧௩)

ஒன்றாய்ப் பலவா யுலகமெங்குந் தானேயாய்
நின்றாயை யாவெனை நீ நீங்கற் கெளிதாமோ. (௧௪)

ஆவித் துணையே யருமருந்தே யென்றனைநீ
கூவியழைத் தின்பங் கொடுத்தாற் குறையாமோ. (௧௫)

எத்தனையோ நின்விளையாட் டெந்தாய்கே ளிவ்வளவென்
றெத்தனையு மென்னா லறியுந் தரமாமோ. (௧௬)

தேடுவார் தேடுஞ் சிவனேயோ நின்றிருத்தாள்
கூடுவான் பட்டதுயர் கூறற் கெளிதாமோ. (கஎ)

பற்றினைதைப் பற்றுமெந்தாய் பற்றுவிட்டாற் கேவலத்தி
லுற்றுவிடு நெஞ்சமுனை யொன்றிநிற்ப தெப்படியோ. (கஅ)

ஒப்பிலா வொன்றேநின் னுண்மையொன்றுங் காட்டாமற்
பொய்ப்புவியை மெய்போற் புதுக்கிவைத்த தென்னேயோ. (ககூ)

காலால்வழி நடவுங் காலத்தே கண்முளைத்தாற்
போலே யெனதறிவிற் போந்தறிவாய் நில்லாயோ. (உ0)

தன்னரசு நாடாஞ் சடசால பூமிமிசை
யென்னரசே யென்னை யிறையாக நாட்டினையோ. (உக)

திங்களமு தாமுன் திருவாக்கை விட்டரசே
யெங்கு விடமனைய பொய்ந்நூல் புலம்புவனே. (உஉ)

உன்னையுன்ன வென்னையெடுத் துள்விழுங்கு நின்னிறைவை
பின்னம்பின்னங் காணு மெலந்தாய் சுழல்வேனே. (உங)

ஆரா வமுதனைய வானந்த வாரியென்பாற்
றூராம லேயாரே தள்ளிவிட வந்ததென்னே. (உச)

நின்றநிலை.

நின்றநிலை யேநிலையா வைத்தா னந்த
  நிலைதானே நிருவிகற்ப நிலையு மாகி
யென்றுமழி யாதவின்ப வெள்ளந் தேக்கி
  யிருக்கவெனைத் தொடர்ந்துதொடர்ந் திழுக்கு மந்தோ. (க)

இருக்காதி மறைமுடிவுஞ் சிவாக மாதி
  யிதயமுங்கை காட்டெனவே யிதயத் துள்ளே
யொருக்காலே யுணர்ந்தவர்கட் கெக்கா லுந்தா
  னொழியாத வின்பவெள்ள முலவா நிற்கும். (உ)

கற்றதுங்கேட் டதுந்தானே யேதுக் காகக்
கடபடமென் றுருட்டுதற்கோ கல்லா லெம்மான்
குற்றமறக் கைகாட்டுங் கருத்தைக் கண்டு
குணங்குறியற் றின்பநிட்டை கூட வன்றோ. (ந)

பாடுகின்றபனுவல்.

பாடுகின்ற பனுவலோர்க, டேடுகின்ற செல்வமே
நாடுகின்ற ஞானமன்றி, லாடுகின்ற வழகனே. (க)

அத்தனென்ற நின்னையே, பத்திசெய்து பனுவலால்
பித்தனின்று பேசவே, வைத்ததென்ன வாரமே. (உ)

சிந்தையன்பு சேரவே, நைந்துநின்னை நாடினேன்
வந்துவந்து வின்பமே, தந்திரங்கு தாணுவே. (ந)

அண்டரண்டம் யாவுநீ, கொண்டுநின்ற கோலமே
தொண்டர்கண்டு சொரிகணீர், கண்டநெஞ்சு கரையுமே. (ச)

அன்னைபோல வருண்மிகுத்து, மன்னுஞான வரதனே
யென்னையே யெனக்களித்த, நின்னையானு நினைவனே. (ரு)

ஆனந்தக்களிப்பு.

சங்கர சங்கர சம்பு - சிவ - சங்கர சங்கர சங்கர சம்பு.

ஆதிய ஞதியு மாகி எனக்-கானந்த மாயறி வாய்நின்றிலங்குஞ், சோதி மவுனியாய்த் தோன்றி - அவன் - சொல்லாத வார்த்தையைச் சொன்ஞண்டி தோழி.—சங்கர சங்கர சம்பு. (க)

சொன்னசொல் லேதென்று சொல்வேன்-என்னைச் சூதாய்த் தனிக்கவே சும்மா விருத்தி, முன்னிலை யேதுமில் லாதே-சுக-முற்றச்செய் தேயெனைப் பற்றிக்கொண் டாண்டி.—சங்கர. (உ)

பற்றிய பற்றற வுள்ளே - தன்னைப்-பற்றவென்றான் றன்பற்றிப்
பார்த்தவிடத்தே, பெற்றதை யேதென்று சொல்வேன் - சற்றும் -
சாத காரியம் பேசினேன் றோழி.—சங்கர. (௩)

பேசா விருப்பைப் பேசிக - கூத்தப் - பேயர்க மாகிப் பிதற்
றித் திரிந்தேன், ஆசா பிசாசைத் துரத்தி - ஐய-னடியிலெனக் கீழே
யடக்கிக்கொண் டாண்டி.—சங்கர. (௪)

அடக்கிப் புலனைப் பிரித்தே - அவை - ஒடுங்கிய வெளியி லென்னை
வைத்தேன், அடக்கிக்கொண் டானென்னைத் தன்னுள்-சற்றும்-
சாய்ப்பேச வன்னை மாயஞ்செய் தாண்டி.—சங்கர. (௫)

பாவைக் கெடுத்தனன் கெட்டேன் - இத்தை - வாய்விட்டுச்
சொல்லப்படுவ வாய்மொழி யில்லை, காவ பருதைறு பவலன்-என்னைக்
காக்குந் தலைமை கடவுள்காண் பின்னே.—சங்கர. (௬)

கடலின் மடையுடைந்த தென்ன-இரு-கண்களு மானந்தக் கண்
ணீர் சொரிய, உடலும் புளகித மாக-என- துள்ள முருகவு மாயஞ்
செய் தாண்டி.—சங்கர. (௭)

உள்ளது மில்லது மாகி - முன் - னுணர்வது வாயுன் னுணர்
வுண்ட தெல்லாந், தன்னொளிச் சொல்லியென்னையன் - என்னைத்-
தாவுக்கிக் கொண்ட சமர்த்தைப்பார் தோழி.—சங்கர. (௮)

பாராதி பூதமே யல்லே - உன்னிப் - பார்க்கு தீரியங் கரணந்
தல்லே யாரா யுணர்வு மேயென்றான் - ஐய - னன்பா யுரைத்த சொல்
லானந்தந் தோழி.—சங்கர. (௯)

அன்பருக் கன்பான மெய்யன் - ஐய - னானந்த மோன னருட்
குரு நாதன், தன்பாதஞ் சென்னியில் வைத்தான் - என்னைத்-தான
றிந் தென்னைத் தானிருந் தேனே.—சங்கர. (௧0)

இறப்பும் பிறப்பும் பொருந்த - எனக்-கெவ்வணம் வந்ததென்
றென்னையான் பார்க்கில், மறப்பு நினைப்பாய் நின்ற-நெஞ்ச-மாயா
மனத்தால் வளர்ந்தது தோழி.—சங்கர. (௧௧)

மனதேகல் லாவெனக் கன்றே - தெய்வ - மௌன குருவாகி வந்துகை காட்டி,என தாம் பணியற மாற்றி-அவ - னின்னருள் வெள் ளத் திருத்திவைத் தாண்டி.—சங்கர. (கஉ)

அருளா லெவையும்பா ரென்றான்-அத்லத-யறியாதே சுட்டி யென் னறிவாலேபார்த்தேன், இருளான பொருள்கண்ட தல்லாற்-கண்ட-வென்னையுங் கண்டில னென்னேடி தோழி.—சங்கர. (கங)

என்னையுந் தன்னையும் வேறு-உள்ளத்-தெண்ணாத வண்ணங் கண்டற நிற்கச், சொன்னது மோவொரு சொல்லே-அந்தச்-சொல் லால் விளைந்த சுகத்தையென் சொல்வேன்.—சங்கர. (கச)

விளையுஞ் சிவானந்த பூமி - அந்த - வெட்ட வெளிக்கண்ணித் துட்ட விருளாங், களையைக் களைந்துபின் பார்த்தேன் - ஐயன் - களையன்றி வேறொன்றுங் கண்டிலன் றோழி.—சங்கர. (கரு)

கண்டார் நகைப்புயிர் வாழ்க்கை - இரு - கண்காண நீங்கவுங் கண்டோந் துயிறன் - கொண்டார்போற் போனாலும் போகும் இதிற்-குணமேது நலமேது கூறாய்நீ தோழி.—சங்கர. (கசா)

நலமேது மறியாத வென்னைச்-சுத்த-நாதாந்த மோனமா நாட் டந்தந் தேசஞ், சலமேது மில்லாம லெல்லாம் - வல்லான் - றானா லென் றலைமீது தாக்கினான் றோழி.—சங்கர. (கஎ)

தாக்குநல் லானந்த சோதி-அணு-தன்னிற் சிறிய வெனைத்தன் னருளாற், போக்கு வரவற் றிருக்குஞ்-சுத்த-பூரண மாக்கினான் புது மைகாண் மின்னே.—சங்கர. (கஅ)

ஆக்கி யளித்துத் துடைக்குந்-தொழி-லத்தனை வைத்துமென் னத்தனை யேனுந், தாக்கற நிற்குஞ் சமர்த்தன் - உள்ள - சாக்ஷியைச் சிந்திக்கத் தக்கது தோழி.—சங்கர. (ககூ)

சிந்தை பிறந்தது மாங்கே-அந்தச்-சிந்தை யிறந்து தெளிந்தது மாங்கே, எந்த நிலைகளு மாங்கே-கண்ட-யானு மிரண்டற் றிருந் தது மாங்கே.—சங்கர. (உ0)

ஆங்கென்று மீங்கென்று முண்டோ - சச்சி - தானந்த சோதி யகண்டவடிவாய், ஓங்கி நிறைந்தது கண்டாற்-பின்ன-வொன்றென் றிரண்டென் றுரைத்திட லாமோ.—சங்கர. (உ௧)

என்று மழியுமிக் காயம்-இத்தை - எதுக்கு மெய்யென் றிருந்தீ ருலகீர், ஒன்று மறியாத நீரோ-யம - னோலைவந் தாற்சொல்ல வுத்தர முண்டோ.—சங்கர. (உ௨)

உண்டோ நமைப்போல வஞ்சர் - மல - மூறித் ததும்பு முடலை மெய் யென்று, கொண்டோ பிழைப்பதிங் கையோ - அருட் - கோலத்தை மெய்யென்று கொள்ளவேண் டாமோ.—சங்கர. (உ௩)

வேண்டாம் விருப்பம் வெறுப்பும் – அந்த - வில்லங்கத் தாலே விளையுஞ் சனனம், ஆண்டா னுரைத்த படியே - சற்று மசையா திருந்துகொள் ளறிவாகி நெஞ்சே.—சங்கர. (உ௪)

அறிவாரு மில்லையே யையோ - என்னை - யாரென் றறியாத யவனித் தலத்தில், வறிதே காமத்தீயிற் சிக்கி - உள்ள - வான்பொரு டாற்சோ வெந்தேனென் றோழி.—சங்கர. (உ௫)

மங்கை யாசை மறந்து – மிக்க - மாதர்பொன் பூமி மயக்கத்தி லாழும், இந்த மயக்கை யறுக்க - எனக் - கெந்தைமெய்ஞ் ஞான வெழில்வாள் கொடுத்தான்.—சங்கர. (உ௬)

வாளாருங் கண்ணியர் மோகம்-யம - வாதைக் கனலை வளர்க்கு மெய் யென்றே, வேளா னவனுமெய் விட்டான் - என்னின் - மிக் கோர் துறக்கை விதியன்றோ தோழி.—சங்கர. (உ௭)

விதிக்கும் பிரபஞ்ச மெல்லாஞ்-சுத்த - வெயின்மஞ்ச ளென்னவே வேதாகமங்கள், மதிக்கு மதனை மதியார் - அவர் - மார்க்கந் துன் மார்க்கஞ்சன் மார்க்கமோ மானே.—சங்கர. (உ௮)

துன்மார்க்க மாதர் மயக்கம்-மனத்-தாயர்க்குப் பற்றாது சொன் னான் சனகன், தன்மார்க்க நீதிதிட் டாந்தம்-அவன்றானந்த மான சதானந்த னன்றோ.—சங்கர. (உ௯)

அன்றென்று மாமென்றுமுண்டோ-உனக்-கானந்தம் வேண்டினறிவாகிச் சற்றே, நின்றுற் றெரியு மெனவே-மறை-நீதியெம் மாதி நிகழ்த்தினான் றோழி.—சங்கர சங்கர சம்பு - சிவ - சங்கர சங்கர, சங்கர சம்பு. (௩0)

அகவல்.

திருவருண் ஞானஞ் சிறந்தருள் கொழிக்குங்
குருவடி வான குறைவிலா நிறைவே
நின்ற வொன்றே நின்மல வடிவே
குன்றாப் பொருளே குணப்பெருங் கடலே
ஆதியு மந்தமு மானந்த மயமாஞ்
சோதியே சத்தே தொலைவிலா முதலே
சீர்மலி தெய்வத் திருவரு ளதனாற்
பார்முத லண்டப் பரப்பெலா நிறுவி
அண்டச முதலா மெண்டரு நால்வகை
எழு பிறவியிற் றாழா தோங்கும்
அனந்த யோனியி னினம்பெற மல்க
அணுமுத லசல மான வாழ்க்கையுங்
கணமுத லளவிற் கற்ப காலமுங்
கன்மப் பகுதித் தொன்மைக் கீடா
இமைப்பொழு தேனுந் தமக்கென வறிவிலா
ஏழை யுயிர்த்திரள் வாழ வமைத்தனை
எவ்வுட லெடுத்தா ரவ்வுடல் வாழ்க்கை
இன்ப மெனவே துன்ப மிலையெனப்
பிரியா வண்ண முரிமையின் வளர்க்க
ஆதர வாகக் காதலு மமைத்திட்
டுக மீன்றியே தேக நானென
அறிவு போலறி யாமை யியக்கிக்

காலமுங் கன்மமுங் கட்டுங் காட்டியே
மேலு நர்கமு மேதகு சுவர்க்கமும்
மாலற வகுத்தனை யேலும் வண்ணம்
அமையாக் காதலிற் சமய கோடி
அறம்பொரு ளாதி திறம்படு நிலையிற்
குருவா யுணர்த்தி யொருவர்போ லனைவருந்
தத்த நிலையே முத்தி முடிவென
வாத தர்க்கமும் போத நூல்களும்
நிறைவிற் காட்டியே குறைவின்றி வயங்க
அங்கங்கு நின்றனை யெங்கு மாகிச்
சமயா தீதத் தன்மை யாகி
இமையோர் முதலிய யாவரு முனிவருந்
தம்மைக் கொடுத்திட் டெம்மை யாளென
ஏசற் றிருக்க மாசற்ற ஞான
நலமுங் காட்டினை ஞானமி லேற்கு
நிலையுங் காட்டுதெ னின்னருட் கடனே.

வண்ணம்.

அருவென் பனவுமன்றி உருவென் பனவுமன்றி
அகமும் புறமுமன்றி முறைபிற ழாது
குறியுங் குணமுமன்றி நிறைவுங் குறைவுமன்றி
மறையொன் றெனவிளம்ப விமலமாகி

அசலம் பெறவுயர்ந்து விபுலம் பெறவளர்ந்து
சபலஞ் சபலமென்று ளறிவினர் காண
ஞானவெளியிடை மேவுமுயிராய்,— (௫)

அனலொன் றிடவெரிந்து புகைமண் டிடவுசன்று
புனலொன் றிடவமிழ்ந்து மடிவில தாதை

சருவும் பொழுதுயர்ந்து சலனம் படுவதன்று
சமர்கொண் டழிவதன்றொ ரியல்பின் தாகும்

அவனென் பதுவுமன்றி அவளென் பதுவுமன்றி
அதுவென் பதுவுமன்றி எழில்கொடு லாவும்
ஆருநிலையறி யாதபடியே,— (௩)

இருளென் பதுவுமன்றி யொளியென் மதுவுமன்றி
எவையுந் தனுளடங்க ஒருமுத லாகும்
உளதென் பதுவுமன்றி இலதென் பதுவுமன்றி
உலகந் தொழவிருந்த வயன்முத லோர்கள்

எவருங் கவலைகொண்டு சமயங் களில்விழுந்து
சுழலும் பொழுதிரங்கி யருள்செயு மாறு
கூறரிய சகமாயை யறவே,— (௩௫)

எனதென் பதையிகழ்ந்த வறிவின் றிரளினின்று
மறிவொன் றெனவிளங்கு முபயம தாக
அறியுந் தரமுமன்று பிறியுந் தரமுமன்று
அசரஞ் சரமிரண்டி னொருபடி யாகி

எதுசந் ததநிறைந்த தெதுசிந் தனையிறந்த
தெதுமங் களசுபங்கொள் சுகவடி வாகும்
யாதுபரமதை நாடியறிநீ,— (௪)

பருவங் குலவுகின்ற மடமங் கையர்தொடங்கு
கபடந் தனில்விழுந்து கெடுநினை வாகி
வலையின் புடைமறிந்த மறியென் றவசமுண்டு
வசனந் திரமுமின்றி யவரித ழூறல்

பருகுந் தொழிலிணங்கி யிரவும் பகலுமின்சொல்
பகரும் படிதுணிந்து குழலழ காக
மாலைவகைபல சூடியுடனே,— (௪௫)

பதுமந் தனையிசைந்த முலையென் றதையுகந்து
  வரிவஞ் டெனவுழன்று கலியெலன வாடுஞ்
    சிறுகிண் கிணிசிலம்பு புனைதண் டைகண்முழங்கும்
      ஒலிநன் றெனமகிழ்ந்து செவிகொள நாசி

பசுமஞ் சளின்வியந்த மணமுந் திடமுகந்து
  பவமிஞ் சிடவிறைஞ்சி வரிசையி னூடு
    காலின் மிசைமுடி சூடி மயலாய்,— (௯)

மருளுந் தெருளும்வந்து கதியென் பதைமறந்து
  மதனன் சலதிபொங்க விரணம தான
    அளிபுண் டனைவளைந்து விரல்கொண் டுறவளைந்து
      சுரதஞ் சுகமிதென்று பரவச மாகி

மருவுந் தொழின்மிகுந்து தினமுந் தினமும் விஞ்சி
  வளரும் பிறைகுறைந்த படிமதி சோர
    வான ரமதென மேனி திரையாய்,— (௯௫)

வயதும் படவெழுந்து பிணியுந் திமிதிமென்று
  வரவுஞ் செயலழிந்து ளிருமலு மாகி
    அனமுஞ் செலுதலின்றி விழியுஞ் சுடர்களின்று
      முகமுங் களைகளின்று சரியென நாடி

மனையின் புறவிருந்த வினமுங் குலைகுலைந்து
  கலகஞ் செயவிருண்ட யமன்வரும் வேளை
    ஏது துணைபழி காரமனமே. (க)

தாயுமானசுவாமிகள்
திருப்பாடற்றிரட்டு
முற்றுப்பெற்றது.

அருள்வாக்கிய வகவல்.

இஃது தாயுமானசுவாமிகளுடைய
மாணுக்கராகிய
அருளையரென்பவர்
மேற்படி சுவாமிகளைத் துதிசெய்தது.

திருவளர் கருணைச் சிவானந்த பூரண
மொருவரு மறியா வொருதனிச் சித்து
நவந்தரு பேதமாய் நாடக நடித்துற்
பவந்தனை நீக்கிப் பரிந்தருள் பராபரங்
கண்ணுங் கருத்துங் கதிரொளி போல
நண்ணிட வெனக்கு நல்கிய நன்மை
யொன்ருய்ப் பலவா யொப்பிலா மோனக்
குன்ருய் நிறைந்த குணப்பெருங் குன்ற
மண்ணையும் புனலையும் வளியையுங் கனலையும்
விண்ணையும் படைத்த வித்திலா வித்துப்
பந்த மனைத்தையும் பாழ்பட நூறியென்
சிந்தையுட் புகுந்த செழுஞ்சுடர்ச் சோதி
விள்ளொணு ஞானம் விளங்கிய மேலோர்
கொள்ளைகொண் டுண்ணக் குறைவிலா நிறைவு
தாட்டா மரைமலர்த் தாணினைப் பவர்க்குக்
காட்டா வின்பங் காட்டிய கதிநிலை
வாக்கான் மனத்தான் மதித்திட வரிதென
நோக்கா திருக்க நோக்கிய நோக்க
மாதியா யறிவா யகண்டமா யகண்ட
சோதியாய் விரிந்து துலங்கிய தோற்றம்
பரவெளி தன்னிற் பதிந்தவென் னுளத்தின்
விரவி விரவி மேற்கொளும் வெள்ளஞ்
சுட்டுக் கடங்காச் சோதி யடியார்

மட்டுக் கடங்கும் வான்பெருங் கருணை
எல்லைக் கடங்கா வேகப் பெருவெளி
தில்லைப் பொதுவிற் றிருநடத் தெய்வம்
வாதவூ ரெந்தையை வரிசையாய் விழுங்கும்
போதவூர் மேவுகர்ப் பூர விளக்குச்
சுகரை யகண்டத் தூவெளி யெல்லாந்
திகழவே காட்டுஞ் சின்மய சாக்ஷி
செழுந்தமி ழப்பரைச் சிவலிங்க மாகி
விழுங்கிய ஞான வித்தக வேழ
மெழிதரு பட்டினத் திறைவரை யென்று
மழிவிலா விலிங்க மாக்கிய வநாதி
சாந்த பூமி தண்ணருள் வெள்ள
மார்ந்த நீழ லசையாக் ககனம்
பரவுவார் நெஞ்சிற் பரவிய மாட்சி
யிரவுபக லற்ற வேகாந்தக் காட்சி
யாட்சிபோ லிருக்கு மகிலந் தனக்குச்
சாட்சியா யிருக்குந் தாரகத் தனிமுத
லாணும் பெண்ணு மலியுமல் லாததோர்
தாணுவாய் நின்ற சத்தந் தனிச்சுட
ரென்று மெண்ணெயு மெப்படி யப்படி
யுள்ளும் புறம்பு முலாவிய வொருபொரு
ளளவிலா மதந்தொறு மவரவர் பொருளென
வுளநிறைந் திருக்கு மொருபொற் பணிதி
துள்ளு மனப்பேய் துடிக்கத் தறிக்கக்
கொள்ளு மோனவாள் கொடுத்திடு மரசு
பெரிய பேறு பேசாப் பெருமை
யறிய வுரிமை யளவிலா வளவு
துரிய நிறைவு தோன்று வதீதம்
விரியுநல் லன்பு விளைத்திடும் விளைவு

தீராப் பிணியாஞ் செனன மறுக்க
வாரா வரவாய் வந்தசஞ் சீவி
யாலைக் கரும்புபா கமுதக் கட்டிநீள்
சோலைக் கனிபலாச் சுளைகத லிக்கனி
பாங்குறு மாங்கனி பாறேன் சருக்கரை
யோங்குகற் கண்டுசேர்த் தொன்றாய்க் கூட்டி
யருந்திய ரசமென வறிஞர் சமாதியிற்
பொருந்திய வின்பம் பொழிசிற் சுகோதய
மெங்கணு நிறைந்த வியல்பினை யெனக்குச்
செங்கையால் விளங்கத் தெரித்தமெய்த் தேசிகன்
றன்னை யறிவித்துத் தற்பர மாகி
யென்னுளத் திருந்தரு ளேக நாயக
னடிமுடி யில்லா வரும்பொரு டனக்கு
முடியடி யிதுவென மொழிந்திடு முதல்வன்
மெய்யலான் மற்றவை மெய்யல வெல்லாம்
பொய்யன வறியெனப் புன்னகை புரிந்தோ
னருளும் பொருளு மபேதமா யிருந்து
மிருதிற னென்னு மியலுமுண் டென்றோ
னருளுனக் குண்டே லருளும் வெளிப்படும்
பொருண்மயந் தானே பொருந்துமென் றுரைத்தோன்
சத்தசத் திரண்டு தன்மையுந் தானே
யொத்தலாற் சதசத் துனக்கென வுரைத்தோ
னுணவ மறுவிடி னருளுறு தென்னக்
காணரு நேர்மையாற் காணவே யுரைத்தோன்
சென்மமுள் ளளவுந் தீரா திழுக்குங்
கன்மம் விடாதெனக் காட்டிய வள்ள
லுள திலதெனவு முறுதலான் மாயை
வளமில தெனவும் வகுத்தினி துரைத்தோ
னில்லறத் திருந்து மிதய மடக்கிய

வல்லவன் ருனே மகாயோகி யென்ருேன்
றுறவறத் திருந்துஞ் சூழ்மனக் குரங்கொன்
றறவகை யறியா னஞ்ஞானி யென்ருே
னிறவா மனந்தா னிறக்க வுணர்த்திப்
பிறவா வரந்தரும் பேரறி வாள
னத்தன தருளா லனைத்தையு மியக்குஞ்
சுத்தமா மாயையின் ருேற்றமென் றுரைத்தோ
னிருண்மல மகல விசைந்தி லழுத்தும்
பொருளருட் டிரோதைப் பொற்பெனப் புகன்ருேன்
வீறு சிவமுதல் விளம்பிய படியே
யாறும் ஞதியென் றறிஞருக் குரைப்போன்
கொல்லா விரதங் குவலயத் தோர்க
ளெல்லாம் பெறுமினென் றியம்பிய தயாநிதி
தருமமுந் தானமுந் தவமும் புரிபவர்க்
குரிமையா யவரோ டுறவு கலப்பவன்
றன்னுயிர் போலத் தரணியின் மருவிய
மன்னுயி ரனைத்தையும் வளர்த்திடும் வேந்தன்
களவுவஞ் சனைகள்செய் கருமிக டமக்குந்
தெளிவுவந் துறவருள் செய்திடுந் திறத்தோன்
ருன்பெறும் பேறு சகமெலாம் பெறவே
வான்பெருங் கருணை வழங்கிய மாரி
தஞ்சமென் றடைந்த தாபதர் தம்மை
யஞ்சலென் ருளு மறிஞர் சிகாமணி
சீவகோ டிகளுஞ் சித்தர்கோ டிகளும்
யாவரும் புகழ யாவையு முணர்ந்தோன்
யானென தென்னு மிறைவனெம் பெருமான்
ருனவ ஞகிய தலைவனெங் கோமா
னருண கிரியார்க் காறு முகன்சொலும்
பொருணல மல்லது பொருளென மதியான்

16

பூத முதலாப் பொலிந்திடு நாத
பேதமுங் கடந்த பெருந்தகை மூர்த்தி
மூலா தார முதலா யுள்ள
மேலா தாரமும் வெறுவெளி கண்டவன்
மண்டல மூன்றிலு மன்னிய வுருவிலுங்
கண்டவை யத்திலுங் கடவுளாய் நின்றேன்
பகர்சம யந்தொறும் பரமே யிருந்து
சுகநடம் புரியுந் தொழிலெனச் சொன்னேன்
பேத வபேத பேதா பேத
போத மிதுவெனப் புகன்றிடும் புண்ணிய
னதுநா னெனவே யாற்றிடு மனுபவஞ்
சதுர்வே தாந்தத் தன்மையென் றுரைத்தோ
னல்லும் பகலு மறிவா ேனார்க்குச்
சொல்லும் பொருளுஞ் சுமையெனச் சொன்னேன்
சுகனே குருவாஞ் சுவாமிநா யகற்கெனி
னதிகமெய்ஞ் ஞான மல்லவோ வென்றே
னேசயோ கத்துறு நிருபரெல் லாந்தொழு
மிராஜயோ கத்திறை யிராஜயோ கத்தான்
பொறுமை தெளிவு புனிதவா சார
மறுவிலா வண்மை வார மியற்கை
தண்ணமர் சாந்தந் தயங்கிய கீர்த்தி
யெண்ணெண் கலைபயி லிணையிலாக் கல்வி
நல்ல விரக்க நடுநிலை சத்திய
மில்லையென் றுமை லெவர்க்குந் தருங்கொடை
நற்குண னெல்லா நண்ணிய பெருந்தகை
சிற்குண வாரி திருவருட் செல்வன்
கரமே லெடுத்துக் கருத்துற வணங்கிப்
பரமே யுனக்குப் பரமெனப் பகர்ந்தோ
னூலடி மேவு மரசினை யடுத்தே

சீலமெய்ஞ் ஞானந் தெளிந்தன னென்னவுஞ்
சித்த மௌனி திடசித்த மாக
வைத்த நிலையின் வளர்ந்தன னெனவு
மூலன் மரபின் முளைத்த மௌனிதன்
பாலன்யா னெனவும் பரிவொடும் பகர்ந்தோன்
வடமொழி யியற்கையின் மகிமையை யுணர்ந்து
திடமுற முப்பொருட் டிறத்தையுந் தெளிந்து
கண்டமு தென்னக் கனிரச மென்னத்
தண்டமிழ் மாரி தன்னைப் பொழிந்து
சித்தியு முத்தியுஞ் சிறந்தருள் கொழிக்கு
நித்திய நிரஞ்சன நிராலம்ப நிறைவைப்
பாடியு நாடியும் பணிந்தெழுந் தன்பா
லாடியு மரற்றியு மகங்குழை வெய்தியு
முடலங் குழைய வுரோமஞ் சிலிர்ப்பப்
படபடென் றுள்ளம் பதைத்துப் பதைத்துப்
பாங்குறு நெட்டுயிர்ப் பாகிப் பரதவித்
தேங்கி யேங்கி யிரங்கி யிரங்கி
யோய்ந்தயம் பரம்போ லொடுங்கியே சிறிது
மேய்ந்த விழிக ளிமைப்பது மின்றிச்
சோர்ந்து சோர்ந்து துவண்டு துவண்டுமெய்
யார்ந்த வன்போ டவசமுற் றடிக்கடி
யுண்ணடுக் குறவே யுருகியே சற்றுத்
தண்ணமர் மொழியுந் தழுதழுத் திடவே
யுள்ளும் புறம்பு மொருமித் துருகி
வெள்ள நீர்போல் விழிநீர் பெருக்கிக்
கன்று பசுவைக் கருதிக் கதறிச்
சென்றுசென் றோடித் திகைப்பது போல
வென்புநெக் குடைய விருகரங் குவித்துப்
புன்புலால் யாக்கை பொருந்தா தினியென

வுணர்ந்துணர்ந் தன்பா யுவகைமேற் கொண்டிலிக்
கணம்பிரி யேனெனக் கருதியே குறித்துத்
திருவுரு வெல்லாந் திருநீ றிலங்க
விருகர நளின மியன்முடி குவித்துப்
பூரண சந்திரன் போலொளி காட்டுங்
காரண வதனங் கவின்குறு வெயர்வுற
விளநிலா வெனவே யிலங்கிய சிறுநகை
தளதள வென்னத் தயங்கி யெழில்பெற
வித்தன்மை யெல்லா மிசைந்து மிவனருள்
சித்தெனச் சிவகதி தேர்ந்தவ ருரைப்பப்
பாத்திர மாடப் பரிவுட னடிச்
சாத்திரங் காட்டித் தயவுசெய் தருளும்
வல்லவ னெனவே மன்னுயிர்க் காக
வெல்லையி லன்ப னிவனென விளங்கி
யீன வுலகத் திபற்கைபொய் யென்றே
ஞானநூன் மெய்யென நவின்றினி திரங்கிக்
கேவல சகலங் கீழ்ப்பட மேலாய்
மேவருஞ் சுத்த மெய்யினை நல்க
வருளே யுருவுகொண் டவனியில் வந்த
பொருளே யிவனெனப் பொலிந்திடும் புனிதன்
சைவஞ் சிவனுடன் சம்பந்த மென்பது
மெய்வளர் ஞானம் விளக்குமென் றிசைத்தோன்
கதிர்விழி யொளியுறக் கலத்தல்சித் தாந்த
விதிமுறை யாமென விளம்பிய மேலோன்
முடிவினி லாகம முறைமையி னுண்மையை
யடியனைக் குறித்துரைத் தருளிய வண்ணல்
சிதம்பர நேர்மை திறமா வுரைத்திறை
பதம்பர வெனப்பகர் பரமமெய்ஞ் ஞானி
முத்திநைஞ் சாக்கர முறைமையி லயிக்கியஞ்

சத்திய மிதுவெனச் சார்ந்தவர்க் குரைத்தோ
னஞ்செழுத் துள்ளே யனைத்தையுங் காட்டியென்
னெஞ்சழுத் தியகுரு நீதி மாதவ
னெல்லா நிறைந்த விறைவன் செயலெனக்
கல்லா வெனக்குங் கருணைசெய் கடவுள்
குருவரு ளாலே கூடுவ தல்லாற்
றிருவரு ளுருவெனத் தெரிந்திட வுரைத்தோன்
குருவுரு வருளெனக் கொண்டபின் குறையாப்
பொருண்மய மாமெனப் புகன்றிடு போத
னைந்தமூர்த் திகளையு மெழிற்குரு வடிவெனச்
சிந்தையிற் றியக்கறத் தேர்ந்தவர்க் குரைத்தோன்
சதாசிவ மென்றபேர் தான்படைத் ததுதா
னெதாவதே பொருளென் றெடுத்தெடுத் துரைத்தோன்
கல்லானை கன்னல் கவர்ந்திடச் செய்தவ
னெல்லாம் வல்லசித் தெம்மிறை யென்றே
னெவ்வுயிர் தோறு மிறைமே வியதிறஞ்
செவ்விய பிரம்படி செப்பிடு மென்றே
னெவ்வண மெவரெவ ரிசைத்தன ரவரவர்க்
கவ்வண மாவனெம் மானென வறைந்தோ
னொருபா ணனுக்கே யொருசிவ னுட்படின்
னருமடி யார்திறம் வழுத்தொணா தென்றோன்
சிவனடி யாரைச் சிவனெனக் காண்பவ
னெவனவன் சிவனே யென்றெடுத் துரைத்தோன்
விருப்பு வெறுப்பினை வேரறப் பறித்துக்
கருப்புகா தென்னைக் காத்தருள் செய்தோ
னிருசொல் லுரையா தியானின்ப மெய்த
வொருசொல் லுரைத்த வுயர்குண பூதர
னத்துவா மார்க்க மாறையு மகற்றித்
தத்துவா தீதத் தன்மையைத் தந்தோன்

றிருமகண் மருவிய திகழ்வள மறைசையில்
வருமுணர் வாளன் மருளிலா மனத்தா
னெண்ணிய வெண்ணமெல் லாங்தெரிங் தெனக்குத்
தண்ணருள் செய்தவன் ருயு மானவ
னொருமொழி பகர்ந்த வுதவியா லவன்ற
னிருபத முப்போ திறைஞ்சிவாழ்த் துவனே.

அருள்வாக்கியவகவல் முற்றுப்பெற்றது.

இக் கொச்சகங்கள் ஓர் பழையபிரதியில் வண்ணத்தின்
இடை இடையே காணப்படுகின்றன.

கொச்சகம்.

தத்துவம்வே றென்னைவே ருக்கியரு டந்ததிலே
உற்றுணர்வும் வேண்டாவென் ருேரிரண்டு மூன்றினையும்
ஙத்தியமென் றேகாட்டி னில்லாம னில்லெனவே
தத்துவத்தோ டத்துவிதந் தருந்தாயு மானவனே. (௧)

ஙந்தமதென் றெண்ணி நலிந்தவுடல் வேருக்கி
வந்தபொரு ளுன்னதல்ல வென்றெனது வல்லமையும்
உந்தனக்கன் றெல்லா நமதென்றே யுட்புகுந்த
தந்தையுநீ மற்றுமரு ளாந்தாயு மானவனே. (௨)

பந்தாடு மாபோற் பதிந்துகருப் பட்டேற்குச்
சிந்தா மணியாய்ச் செகந்தனிலே தீவகம்போல்
வந்தான் மறைசைநகர் மற்றுமோர் மெய்கண்ட
சந்தானத் தானத் தவத்தாயு மானவனே. (௩)

பின்னைத்தா னென்றினையுங் காட்டாத பேரிருளின்
உன்னைத்தான் கண்ணிலர்போ லொன்றாகித் தானுழன்ற
என்னைத்தா னிவ்வணமென் றெண்ணறியா வேழையென்றே
தன்னைத்தான் றந்தாண்டான் றனித்தாயு மானவனே. (௪)

திடக்குப்பை யாடரவஞ் செங்கட்கே ழற்கோ
டொடுக்குப்பை நீத்தே யுயர்மறைசை வந்தெழுந்தே
விடக்குப்பை கோலால் விளங்கியபொய் மெய்யெனவாழ்
சடக்குப்பை யென்றுதவிர்த் தான்றாயு மானவனே. (௫)

பகப்பட்டான் வல்லிருளின் பொல்லாத வேழாம்
மகப்பட்டா னீங்காப் பரப்பான தீவினையின்
அகப்பட்டான் மாயாவி கார வடவியெனுஞ்
சகப்பட்டா னென்றிரங்கியாண் டான்றாயு மானவனே. (௬)

கஞ்சனரி காணாத காரணமே யன்பருக்காப்
பஞ்சவன்முன் சேரப் பரிமே லெழுந்தபரம்
மஞ்சுகலவுஞ் சோலையயின் மாமறைசை வந்தோங்கித்
தஞ்சமென்றாற் கஞ்சலென வாடாயு மானவனே. (௭)

டணக்கவலை தீர்த்தென் மயக்கவிகற் பங்களெல்லாம்
உணக்கலவென் றெவ்வொன்றாய் வேறாக்கி யொன்றுமற
நினைக்கவரி தானவின்ப நிட்டையிதென் றேயுரைத்தான்
தனைச்குவமை யில்லா னெனக்குமருட் டாயவனே. (௮)

சிவமயம்.

தாயுமானசுவாமிகள்

திருப்பாடலகராதி.

திருப்பாடலகராதி

முற்றிற்று.

